

स्वर्गाचे पुस्तक

खंड 29

माझे जीवन, माझा गोड येशू, अरे! माझ्या मदतीला या, मला सोडू नका.

तुमच्या पवित्र इच्छेच्या सामर्थ्याने,

- माझ्या गरीब आत्म्याला गुंतवा आणि मला त्रास देणारे आणि त्रास देणारे सर्व माझ्यापासून काढून टाका!

- माझ्यामध्ये शांती आणि प्रेमाचा हा नवा सूर्य उगवू दे!

अन्यथा लेखनाचा त्याग करत राहण्याइतकी ताकद मला वाटत नाही. आधीच माझा हात थरथरत आहे आणि माझे पेन आता कागदावर चालत नाही.

माझ्या प्रिये, जर तू मला मदत केली नाहीस, जर तू माझ्याकडून तुझा न्याय घेतला नाहीस

- मी ज्या भयंकर स्थितीत आहे त्या स्थितीत मला ठेवते,

मला पुन्हा एक शब्दही लिहिता येणार नाही असे वाटेल.

तसेच, मला मदत करा आणि मी शक्य तितके त्याचे पालन करण्याचा प्रयत्न करेन.

जो मला तुझ्या पवित्र इच्छेबद्दल जे काही सांगितले आहेस ते लिहिण्याची आज्ञा देतो . या भूतकाळातील गोष्टी असल्याने,

मी तुमच्या दैवी इच्छेशी संबंधित सर्व काही गोळा करीन.

मला दडपल्यासारखे वाटले आणि तीव्र कडूपणाचा पूर आला. मग माझ्या गोड येशूने स्वतःला माझ्यामध्ये दर्शन दिले

मला आधार देण्यासाठी त्याने मला आपल्या मिठीत घेतले.

त्याने मला सांगितले:

माझ्या मुली, धीर धर, विचार कर

एक दैवी तुमच्यामध्ये राज्य करेल आणि

की तो शाश्वत आनंद आणि आनंदाचा स्रोत आहे.

कटुता आणि दडपशाही

- ते माझ्या इच्छेच्या सूर्याभोवती ढग बनवतात

- त्याचे किरण तुमच्या अस्तित्वावर पडण्यापासून रोखा

माझी इच्छा तुम्हाला आनंदी करू इच्छित आहे.

त्याला असे वाटते की तो तुम्हाला जो आनंद देऊ इच्छितो तो तुमच्या कटुतेमुळे नाकारला जातो. तुमच्या हातात दैवी सूर्य आहे.

3

पण तुझ्या कडवटपणामुळे तुला हा पाऊस जाणवतो

- जो तुमच्यावर अत्याचार करतो आणि

- जे तुमच्या आत्म्याला काठोकाठ भरते.

तुला माहित असायला हवे

- माझ्या इच्छेमध्ये राहणारा आत्मा दिव्य सूर्याच्या गोलाच्या मध्यभागी आहे

-आणि तुम्ही म्हणू शकता: "सूर्य माझा आहे".

परंतु जो कोणी त्याच्यामध्ये राहत नाही तो दिव्य सूर्य सर्वत्र पसरलेल्या प्रकाशाच्या परिघात आहे.

माझी इच्छा, त्याच्या विशालतेसह, कोणालाही नकार देऊ शकत नाही आणि

करणार नाही. तो सूर्यासारखा आहे ज्याला आपला सर्व प्रकाश टाकण्यास भाग पाडले जाते,

प्रत्येकाला ते प्राप्त करायचे नसले तरीही.

आणि का?

कारण माझी इच्छा प्रकाश आहे.

आणि प्रकाशाचा स्वभाव प्रत्येकाला स्वतःला देणे हा आहे,

- ज्यांना ते नको आहे त्यांना

- ज्याला ते हवे आहे.

पण यात मोठा फरक काय आहे

- माझ्या दिव्य सूर्याच्या मध्यभागी राहणारा आत्मा ई

- त्याच्या परिघात काय आहे?

हे असे आहे की **पूर्वीच्याकडे** प्रकाशाचा माल आहे आणि ते अनंत आहेत.

प्रकाश सर्व वाईटांपासून त्याचे रक्षण करतो

यासाठी की या प्रकाशात पापाला जीवन मिळू नये.

जर कटुता वाढली तर ते अशा ढगांसारखे आहे ज्यांना अनंतकाळचे जीवन मिळू शकत नाही.

माझ्या इच्छेची थोडीशी झुळूक सर्वात भारी ढगांना पांगवण्यासाठी पुरेशी आहे.

आणि आत्मा त्याच्याजवळ असलेल्या सूर्याच्या मध्यभागी विसर्जित आहे.

माझ्या इच्छेमध्ये राहणाऱ्यांची कटुता नेहमीच माझ्या कारणासाठी असते.

मी म्हणू शकतो

- की मला तुमच्याबरोबर कटुता वाटते आणि

- जर मी तुला रडताना पाहिले तर मी तुझ्याबरोबर रडतो

कारण माझी इच्छा मला त्यात राहणाऱ्यांपासून अविभाज्य बनवते. मला त्याचे दुःख माझे असण्यापेक्षा जास्त वाटते.

खरं तर माझी इच्छा जी या आत्म्यात वास करते

माझ्या माणुसकीला हाक मारा ज्याने दुःख भोगावे त्याला त्याच्या पृथ्वीवरील जीवनाची पुनरावृत्ती करावी अरे! काय दैवी चमत्कार घडतात:

4

दुःखाच्या या नवीन जीवनामुळे पृथ्वी आणि आकाश यांच्यात नवीन प्रवाह उघडतात

येशू त्याच्या प्राण्यामध्ये जगू शकेल!

माझे हृदय मानवी आहे, परंतु ते दैवी देखील आहे आणि त्यात सर्वात गोड कोमलता आहे. माझ्यावर प्रेम करणाऱ्या प्राण्याला जेव्हा मी दुःख सहन करताना पाहतो तेव्हा माझ्या हृदयातील आकर्षणे आणि कोमलता खूप शक्तिशाली असते! मग माझे सर्वात कोमल प्रेम माझे हृदय द्रव करते.

आणि ते दुःखांवर आणि माझ्या प्रिय प्राण्याच्या हृदयावर ओतते.

म्हणून मी दुःखात आणि दोन मार्गांनी तुझ्याबरोबर आहे:

- दुःखाचा अभिनेता म्हणून ई

- प्रेक्षक म्हणून.

त्यामुळे मी माझ्या दुःखाचे फळ भोगू शकतो जे मला जीवात विकसित करायचे आहे.

माझ्या इच्छेनुसार जगणाऱ्यासाठी,

त्याच्या जीवनाच्या केंद्रस्थानी सूर्य आहेत आणि *आपण अविभाज्य आहोत* . मला ते माझ्यात धडधडत असल्याचे जाणवते.

आणि त्याच्या आत्म्याच्या सानिध्यात माझा जीव धडधडत आहे असे त्याला वाटते.

जो **प्रकाशाच्या परिघात राहतो त्याच्यासाठी** : माझ्या दैवी इच्छेचा सूर्य सर्वत्र पसरतो.

पण या प्राण्याला प्रकाश नाही.

कारण तिथे फक्त खरा ताबा आहे

- जर एखादी मालमत्ता स्वतःमध्ये राहिली असेल तर ई
- जर ते तुमच्यापासून कोणी हिरावून घेऊ शकत नाही, तर या जन्मातही नाही आणि पुढील आयुष्यातही नाही.

बाहेरील मालमत्ता धोक्याच्या अधीन आहे आणि सुरक्षा प्रदान करू शकत नाही.

अशा प्रकारे आत्मा अशक्तपणा, असंगतता आणि वासनांनी ग्रस्त आहे.

ते तिला तिच्या निर्मात्यापासून दूर जाण्यापर्यंत त्रास देतात.

येथे कारण

मला तू नेहमी माझ्या इच्छेमध्ये हवा आहेस
पृथ्वीवर माझे जीवन चालू ठेवण्यासाठी.

मग मी माझी छोटी कृती चालू ठेवली

आराधना, प्रेम, स्तुती आणि आशीर्वाद

माझ्या निर्मात्याला दैवी फियाटमध्ये.

दैवी इच्छा नंतर त्यांना सर्वत्र पसरवेल.

कारण अशी कोणतीही जागा नाही जिथे ती सापडत नाही.

माझा नेहमी दयाळू येशू जोडला:

५

माझ्या विलच्या प्रिय मुली, तुला हे माहित असलेच पाहिजे की माझे विल अर्ध्यावर काहीही करत नाही. हे सर्वकाही इतके उत्तम प्रकारे करते की ते म्हणू शकते:

"जेथे माझी इच्छा ही माझी कृती आहे. "

आपले देवत्व आपल्या दैवी इच्छेमध्ये त्याच्या प्राण्याची उपासना आणि प्रेम पाहते. अशा रीतीने तो त्याच्या विशालतेत सर्वत्र विश्रांती घेतो.

आपल्या इच्छेतील प्राणी आपल्यासाठी एक विराम बनतो. या विश्रांतीपेक्षा आमच्यासाठी काहीही चवदार नाही.

ही विश्रांती म्हणजे सर्व सृष्टी निर्माण केल्यानंतर आपण घेतलेल्या विश्रांतीचे प्रतीक आहे.

पृथ्वीवरील आणि स्वर्गातील सर्व गोष्टी आपल्या दैवी इच्छेने परिपूर्ण आहेत.

ते बुरख्यासारखे आहेत जे ते लपवतात, परंतु मूक पडदे आहेत. त्यांच्या मौनात ते त्यांच्या निर्मात्याबद्दल स्पष्टपणे बोलतात.

या चिन्हांद्वारे बोलणाऱ्या निर्माण केलेल्या गोष्टींमध्ये माझी इच्छा दडलेली आहे:

- उष्णता आणि प्रकाशापासून सूर्याकडे,
- प्रचलित वाऱ्यामध्ये,
- प्राण्यांचा श्वास बनवणाऱ्या हवेत.

अरेरे! जर सूर्य, वारा, हवा आणि सर्व निर्मिलेल्या गोष्टींमध्ये शब्दाचा अर्थ असू शकतो, तर ते त्यांच्या निर्मात्याला किती गोष्टी सांगू शकतील!

बोलण्यास सक्षम असलेल्या परमात्म्याचे काय काम आहे? तो प्राणी आहे. ते तयार करताना आम्हाला ते इतके आवडले की आम्ही त्यास शब्दाचा उत्कृष्ट गुण दिला.

ते प्राण्यामध्ये बोलले जावे अशी आमची इच्छा होती. त्याला निर्माण झालेल्या गोष्टींचे मौन सोडायचे होते.

आणि तिच्याशी संवाद साधता यावा म्हणून त्याने तिच्यात बोलण्याचा अवयव तयार केला.

म्हणूनच जीवांचा आवाज हा बोलणारा बुरखा आहे. माझा विल तिच्याशी वक्तृत्वाने आणि हुशारीने संवाद साधतो. प्राणी नेहमी या निर्माण केलेल्या गोष्टींप्रमाणेच बोलत

किंवा करत नाही

-की त्यांची कृती कधीही बदलत नाही

- देव त्यांच्याकडून ज्या कृतीची अपेक्षा करतो तीच कृती करण्यासाठी ते नेहमी त्यांच्या स्थितीत असतात.

अशा प्रकारे माझी इच्छा सृष्टीच्या कृतीचे मार्ग सतत गुणाकार करू शकते.

आपण असे म्हणू शकतो की देव फक्त आवाजात बोलत नाही,

पण कामात, पावलांमध्ये, प्राण्यांच्या मनात आणि हृदयात देखील.

पण जेव्हा आपण पाहतो की ही बोलणारी सृष्टी आपल्याला दुखावण्यासाठी शब्दाच्या मोठ्या चांगल्या गोष्टीचा वापर करते तेव्हा आपल्याला दुःख होत नाही.

6

आपण पाहतो की तो ही भेट वापरतो

- दाताला अपमानित करणे e

- कृपा, प्रेम, दैवी ज्ञान आणि पावित्र्य यांच्या महान विलक्षणपणाला प्रतिबंध करण्यासाठी जे मी प्राण्याचे बोलण्याचे कार्य करू शकतो!

पण माझ्या इच्छेनुसार जगणाऱ्यासाठी ते बोलणारे आवाज आहेत. अरेरे! मी त्याला किती गोष्टी प्रकट करतो!

- मी सतत कृतीत असतो,

मला आश्चर्यकारक गोष्टी करण्याचे आणि बोलण्याचे पूर्ण स्वातंत्र्य आहे

मी माझ्या इच्छेचे विलक्षण कार्य करतो जे प्राण्यामध्ये बोलते, प्रेम करते आणि कार्य करते. त्यामुळे मला पूर्ण स्वातंत्र्य द्या.

मग माझी इच्छा तुमच्यामध्ये काय करू शकते ते तुम्हाला दिसेल.

माझ्या गोड येशूने मला सांगितलेल्या सर्व गोष्टींचा मी विचार केला. माझ्या प्रिय प्रभूने पुनरावृत्ती केली:

माझ्या मुली, आपल्या दैवी अस्तित्वाचा पदार्थ म्हणजे अत्यंत शुद्ध प्रकाशाची अफाट आहे.

जे प्रेमाची अफाट निर्मिती करते.

या प्रकाशात सर्व वस्तू, सर्व आनंद, अनंत आनंद आणि अवर्णनीय सौंदर्य आहे. हा प्रकाश सर्वकाही गुंतवतो, सर्वकाही पाहतो, सर्वकाही समजतो.

कारण तिच्यासाठी भूतकाळ किंवा भविष्यकाळ नाही, परंतु एकच कृती, नेहमी चालू असते. ही कृती आकाश आणि पृथ्वी भरण्यास सक्षम अनेक प्रभाव उत्पन्न करते .

आपल्या प्रकाशाने निर्माण केलेल्या प्रेमाची अफाटता आपल्याला प्रेम बनवते

- आपले अस्तित्व आणि

- आपल्यातून बाहेर पडणारी प्रत्येक गोष्ट

आम्हाला परिपूर्ण प्रेमी बनविण्यास सक्षम असलेल्या प्रेमाचे.

आपण प्रेम करणे, देणे आणि प्रेम मागणे याशिवाय दुसरे काहीही करण्यास सक्षम नाही.

आमच्या प्रकाशाचा आणि आमच्या प्रेमाचा प्रतिध्वनी

- ते आपल्या इच्छेमध्ये राहणाऱ्या प्राण्याच्या आत्म्यात वाजते

- त्याचे प्रकाश आणि प्रेमात रूपांतर करा.

आमच्या सर्जनशील हातांनी आमचे मॉडेल प्रशिक्षित करण्यात आम्हाला किती आनंद होत आहे! जर तुम्हाला तुमचा येशू आनंदी करायचा असेल,

- सावधगिरी बाळगा आणि

- तुमचे जीवन केवळ प्रकाश आणि प्रेमाने बनलेले आहे याची खात्री करा.

दैवी इच्छेला शरण जाण्यासाठी मी सर्व काही केले.

माझ्या प्रिय येशूने मला प्रकट केलेल्या त्याच्या पवित्र इच्छेबद्दलच्या सर्व सत्यांचा मी विचार केला.

प्रत्येक सत्याने अनंताला स्वीकारले आणि त्यात स्वर्ग आणि पृथ्वी भरण्यासाठी पुरेसा प्रकाश आहे.

७

मला जाणवले की प्रकाशाची शक्ती आणि अनंताचे वजन माझ्यावर अवर्णनीय प्रेमाने आक्रमण करते. त्यांनी मला आमंत्रण दिले की त्यांच्यावर प्रेम करा आणि त्यांना आचरणात आणून त्यांना माझे बनवा .

एवढ्या मोठ्या प्रकाशात माझे मन हरवून गेले. माझा गोड येशू मला म्हणाला :
माझ्या मुली,

सृष्टीवरील आपले कार्य निर्मितीपासून सुरू झाले.

जगात चालू ठेवा. यामध्ये आपली सर्जनशील शक्ती असते

जे बोलते आणि सर्वात सुंदर आणि अद्भुत कृती बनवते.

सहा फियाट्सच्या कार्यात ज्याने विश्वाचे महान यंत्र तयार केले, मी त्या माणसाचा समावेश केला जो तिथे राहणार होता आणि आमच्या सर्व कामांचा राजा होता. पण सर्वकाही व्यवस्थित केल्यानंतर, आमच्या प्रेमाने आम्हाला विश्रांतीसाठी आमंत्रित केले.

विश्रांती म्हणजे काम पूर्ण झाले असे नाही. कामावर परत येण्यापूर्वी हा ब्रेक आहे.

आम्ही कामावर परत येऊ तेव्हा तुम्हाला जाणून घ्यायचे आहे का? जेव्हा जेव्हा आपण सत्य प्रकट करतो तेव्हा आपण निर्मितीचे कार्य हाती घेतो.

ओल्ड टेस्टामेंटमध्ये जे काही सांगितले गेले होते ते कामातून पुन्हा तयार केले गेले होते.

माझे पृथ्वीवर येणे म्हणजे जीवांच्या प्रेमासाठी कामावर परतणे याशिवाय दुसरे काही नव्हते.

माझी शिकवण, माझ्या तोंडून सांगितलेली अनेक सत्ये, प्राण्यांसाठी माझे तीव्र

कार्य स्पष्टपणे दर्शवते.

सृष्टीप्रमाणे, आपले दैवी अस्तित्व विश्रांती घेते.

माझ्या मृत्यूने आणि पुनरुत्थानामुळे मलाही विश्रांतीची इच्छा होती

प्राण्यांमध्ये फळ देण्यासाठी माझ्या कामाला वेळ देण्यासाठी. पण तो नेहमीच ब्रेक होता आणि कामाचा शेवट नव्हता.

शतकानुशतके संपेपर्यंत,

आमचे काम काम आणि विश्रांती, विश्रांती आणि कामाचा पर्याय असेल.

तर तू पाहतेस, माझ्या प्रिय मुली, माझ्या दैवी इच्छेबद्दलची ही सर्व सत्ये तुझ्यासमोर प्रकट करण्यासाठी मला तुझ्याबरोबर दीर्घकाळ काम करावे लागले.

आपला परमात्मा स्वतःला ओळखण्यासाठी सर्वांहून अधिक शोधत असतो . त्यामुळे एवढ्या प्रदीर्घ नोकरीत मी काहीही सोडले नाही

मी बऱ्याचदा लहान क्षण विश्रांती घेत असे

-माझे काम स्वीकारण्यासाठी तुम्हाला वेळ देण्यासाठी e

-माझ्या सर्जनशील शब्दाच्या कामावर तुम्हाला इतर आश्चर्यासाठी तयार करण्यासाठी.

परिणामी

माझ्या वचनातील काहीही ठेवण्याची आणि गमावणार नाही याची काळजी घ्या .

8

त्याचे मूल्य अमर्याद आहे आणि संपूर्ण जगाला वाचवण्यासाठी आणि पवित्र करण्यासाठी पुरेसे आहे.

दैवी फियाटमध्ये माझा त्याग चालूच आहे, जरी मी दुःस्वप्नात जगलो तरी

- तीव्र कटुता,

-सतत रडणे इ

- अस्वास्थ्यकर आंदोलनाच्या वातावरणात

जे मला माझ्या नेहमीच्या शांती आणि प्रसन्नतेपासून वंचित ठेवते.

मी स्वतः राजीनामा दिला, मला मारणाऱ्या हाताचा मी चुंबन घेतो.

पण मला जळणारी आग आणि ती अनेक वादळे माझ्या गरीब अस्तित्वात उडालेली मला जाणवते.

माझ्या येशू, मला मदत करा, मला सोडू नका!

येशू मला प्रोत्साहनाचे काही शब्द बोलून माझ्या सभोवतालच्या दाट ढगांचे पडदे फाडतो, परंतु मला या अवस्थेत राहिले पाहिजे.

मग माझ्या गोड येशूने मला आश्चर्यचकित केले. त्याने मला सांगितले :

माझ्या प्रिय मुली, **धीर धर** .

घाबरू नकोस की मी तुला कधीच सोडून जाईन.

तुझ्यात माझे जीवन अनुभवा आणि जर मी तुला सोडले तर हे जीवन होईल

- ते वाढण्यासाठी अन्नाशिवाय,

- तिला आनंदी करण्यासाठी प्रकाशाशिवाय.

त्याला यापुढे माझ्या दिव्य जीवनाची मिरवणूक मिळणार नाही जी मी स्वतः तुझ्यामध्ये तयार केली आहे.

तुला माहित असायला हवे

-म्हणजे माझ्या स्वतःमधील जीवनाला वाढण्यासाठी कशाचीही गरज नाही आणि

- माझे आयुष्य कमी होऊ शकत नाही.

पण मी प्राण्यात जो जीव निर्माण करतो तो वाढला पाहिजे

- दैवी पोषण प्राप्त करा

- जेणेकरून हळूहळू दैवी जीवन संपूर्ण प्राणी भरू शकेल. त्यामुळे मी तुला सोडू शकत नाही.

जर तुम्हाला असे वाटत असेल की मी गेले आहे आणि हे सर्व आमच्यामध्ये संपले आहे,

अचानक मी माझ्या लहान मुलीकडे माझ्या इच्छेनुसार अन्न देण्यासाठी परत जातो.

आपल्याला माहित असणे आवश्यक आहे

- **की माझी इच्छा प्रकाश आहे** आणि

- की जो तेथे राहतो तो त्याची मालमत्ता घेतो.

९

म्हणून जेव्हा तो काम करतो,

- त्याची कामे उतू जाण्याच्या बिंदूपर्यंत प्रकाशाने भरलेली आहेत

- त्याच्या निर्मात्याच्या प्रकाशाच्या गुणधर्मांसह दिसतात.

जर हे दैवी प्रेमाचे गुणधर्म असतील तर ते प्राण्याचे प्रेम भरतात ,

जर प्राणी उपासना करतात, तर दैवी पंथाचे गुणधर्म त्या प्राण्याच्या पंथात भरतात. थोडक्यात, दैवी गुणधर्मांद्वारे पूर्ण होणारी जीवाची कोणतीही कृती नाही.

माझ्या इच्छेमध्ये मनुष्याची इच्छा नाहीशी होते. आणि दैवी गुणधर्म त्याच्या ताब्यात राहतात.

अरे, जर प्रत्येकाला माहित असेल तर

- माझ्या दैवी इच्छेनुसार जगणे म्हणजे काय, ई

- सर्वात सोप्या मार्गाने मिळवलेले महान चांगले!

मग मी दैवी फियाटमध्ये माझा त्याग चालू ठेवला.

देवाच्या कार्यात मी माझ्या " मी तुझ्यावर प्रेम करतो" याशिवाय दुसरे काहीही बोलू शकत नाही . मला वाटले:

"येशू, माझे प्रेम, माझे ' मी तुझ्यावर प्रेम करतो' तुझ्या श्वासात, तुझ्या भाषेत, तुझ्या आवाजात आणि तुझ्या आराध्य व्यक्तीच्या अगदी लहान कणांमध्ये वाहते .

अशा रीतीने माझ्या जिवाची प्रेयसी माझी ठेवताना दिसली

त्याच्या हृदयात, त्याच्या दैवी व्यक्तीच्या आत आणि बाहेर " मी तुझ्यावर प्रेम करतो ". त्याला ते इतके आवडले की त्याने मला प्रोत्साहन दिले

- सर्व " मी तुझ्यावर प्रेम करतो " ची पुनरावृत्ती करणे जे मी त्यांना त्याच्या सर्व अस्तित्वात पाहू शकलो .

मग मला मिठी मारून तो मला म्हणाला :

माझ्या मुली, प्रेम हे जीवन आहे.

जेव्हा हे प्रेम माझ्या इच्छेमध्ये राहणाऱ्या आत्म्यामधून बाहेर पडते,

स्वतः देवामध्ये प्रेमाचे जीवन निर्माण करण्याचा सदगुण आहे. दिव्य जीवनाचे तत्व म्हणजे प्रेम.

अशाप्रकारे प्राणी देवामध्ये आणखी एक दिव्य जीवन तयार करतो. आणि आपल्याला वाटते की ते आपल्यामध्ये प्राण्याद्वारे तयार झाले आहे.

ही दैवी इच्छा आहे जी प्राण्याला दैवी जीवन, देवातील प्रेमाचे जीवन तयार करण्यास अनुमती देते. हे जीवन, जे प्राण्याने आपल्या इच्छेशी एकरूप होऊन त्याच्या प्रेमाने तयार केले आहे, हा देवाचा आणि प्राण्यांचा विजय आहे.

सृष्टीने घडवलेल्या दिव्य जीवनाचा हा विजय आपण सर्व प्राण्यांना देऊ या.

आम्ही आमच्या इच्छेच्या मुलाची एक मौल्यवान भेट म्हणून देतो.

आपल्या परमात्म्यात इतर दैवी जीवन निर्माण करण्यासाठी त्याच्या प्रेमासह येण्याची आपण प्रतीक्षा करू शकत नाही.

माझ्या मुली, आमचे प्रेम निर्जंतुकीकरण नाही.

त्यात सतत जीवन निर्माण करण्याची क्षमता असलेले बीज असते.

जेव्हा तू म्हणालास की " मी तुझ्यावर प्रेम करतो "

- माझ्या हृदयाच्या ठोक्याने,

- माझ्या श्वासात,

मी आणखी एक हृदयाचा ठोका, दुसरा श्वास आणि असेच निर्माण केले. तुझ्या " मी तुझ्यावर प्रेम करतो " ची पिढी मला माझ्यात जाणवली.

ज्याने माझ्या प्रेमाचे नवीन जीवन तयार केले.

अरेरे! मला विचार करून आनंद झाला

माझ्या मुलीने माझ्यामध्ये माझे स्वतःचे जीवन तयार करावे, सर्व प्रेम!

प्राण्याचे हे कृत्य किती हालचाल करणारे आहे हे जर तुम्हाला माहीत असते.

जो देवाला त्याच्या प्रेमाने देव देतो! ते आम्हाला किती आनंदित करते!

आणि आमच्या आनंदात आम्ही दुसरे प्रेम देतो

आपल्या नवीन प्रेम जीवनाची पुनरावृत्ती केल्याबद्दल समाधान मिळवण्यासाठी.

म्हणून ,

प्रेम करा, खूप प्रेम करा आणि तुम्ही तुमचा गोड येशू आनंदी कराल.

मी खूप कडू दिवस जगतो आणि माझे गरीब अस्तित्व एक भयानक स्वप्न आहे.

माझ्या येशू मला मदत करा!

मला सोडू नका!

तू नेहमीच माझ्याशी खूप चांगला वागलास

माझ्या आयुष्यातील संघर्षात तू मला खूप प्रेमाने साथ दिलीस, अरे! हल्ले आता सर्वात संतापले आहेत तेव्हा मला सोडू नका!

माझ्या प्रिय, तुझी शक्ती दाखव! पहा, येशू,

- जे भुते नाहीत

की मी क्रॉसच्या चिन्हासह उड्डाण करू शकतो,

-परंतु ते श्रेष्ठ आहेत की केवळ तुम्हीच या स्थितीत बसू शकता.

मी गरीब दोषी माणूस आहे आणि मी काय केले हे मला स्वतःला माहित नाही.

11

अरेरे! की माझी कथा दुःखद आहे. ते म्हणाले

- की त्यांना मला बिशपने नियुक्त केलेल्या दुसऱ्या पुजाऱ्याच्या मार्गदर्शनाखाली ठेवायचे होते आणि जो डॉक्टरांना त्याला हवे असलेले सर्व पुरावे आणून देईल.

मला इतरांद्वारे सोडले जाईल आणि त्याच्या अधिकाराखाली ठेवले जाईल. हे शिकून मला अश्रू अनावर झाले, थांबता येत नाही माझे डोळे कारंज्यासारखे आहेत.

मी रात्र रडत आणि येशूला प्रार्थना करत घालवतो

- मला शक्ती देण्यासाठी आणि

- या वादळाचा अंत करण्यासाठी.

"तुला माझे प्रेम दिसत आहे," मी त्याला सांगितले, "मी दोन महिन्यांहून अधिक काळ लढत आहे:

- प्राण्यांशी भांडणे,

- तुझ्याशी लढा जेणेकरून तू मला दुःखात पडू नये. "

माझ्या येशूशी लढण्यासाठी मला किती किंमत मोजावी लागेल! परंतु

- नाही कारण मला त्रास सहन करायचा नव्हता,

- पण कारण मी आता परिस्थिती सहन करू शकत नाही

जेव्हा तो मला या पुजाऱ्याबरोबरच्या माझ्या त्रासातून मुक्त करील तेव्हा मी रडणे थांबवेल. कारण ते नेहमीच युद्ध असते.

आणि मी इतका रडलो की मला माझ्या रक्तवाहिन्यांमधून विषासारखे रक्त वाहते असे वाटले, म्हणून मला अनेकदा मेलेले वाटले आणि मला श्वास घेता येत नाही.

मी रडत रडत राहिलो. मी त्या अश्रूंच्या समुद्रात होतो. माझ्या येशूने मला मिठी मारली आणि प्रेमळपणे म्हणाला, जणू तोही रडणार आहे:

माझ्या प्रिय मुली,

आता रडू नकोस. मी आता त्याला सहन करू शकत नाही.

तुझे अश्रू माझ्या हृदयाच्या तळापर्यंत पोहोचले आहेत आणि तुझी कटुता इतकी जिवंत आहे की ती फुटणार आहे.

धैर्य, माझ्या मुली,

हे जाणून घ्या की मी तुझ्यावर खूप प्रेम करतो आणि हे प्रेम तुला संतुष्ट करण्यासाठी मला हिंसा करते.

आत्तापर्यंत मी तुम्हाला कधी-कधी दुःखाच्या अवस्थेतून निलंबित केले असेल, तर हे स्पष्ट करायचे होते की, मी सेहचाळीस वर्षे केली तशीच माझी इच्छा तुम्हाला कायम ठेवेल.

पण आता त्यांना तुम्हाला भिंतीच्या पायथ्याशी ठेवायचे आहे,

त्यांनी मला अशा स्थितीत ठेवले ज्यात मला माझी परवानगी असलेली इच्छाशक्ती वापरून तुम्हाला पीडित स्थितीतून निलंबित करावे लागेल.

म्हणून, घाबरू नका.

मी यापुढे तुमच्यामध्ये अशा प्रकारे विस्तार करणार नाही की तुम्ही कठोर आणि स्थिर राहाल. त्यामुळे तुम्हाला आता कोणाचीही गरज भासणार नाही.

काळजी करू नकोस माझ्या मुली..

तुम्ही यापुढे दुःखात पडू नये अशी त्यांची इच्छा आहे आणि मी ते पुन्हा करणार नाही.

तुम्हाला हे माहित असले पाहिजे की मी तुम्हाला ज्या दुःखाच्या अवस्थेत ठेवले आहे ती माझी मानवता होती जी तुमच्यामध्ये दुःखाचे जीवन चालू ठेवू इच्छित होती. माझी इच्छा आता तुमच्यामध्ये सर्वात महत्वाची गोष्ट आहे.

तुझा शब्द मला द्यावा लागेल

- की तू नेहमी तिच्यात राहशील,
- की तू बलिदान, माझ्या इच्छेचा बळी होशील.

माझ्या प्रिय मुली, मी तुला शिकवलेल्या कोणत्याही गोष्टीकडे तू दुर्लक्ष करणार नाहीस याची खात्री करा. आणि माझ्या फियाटसह तुम्ही आत्तापर्यंत जे केले आहे ते सुरू ठेवा.

तुमच्या येशूसाठी सर्वात महत्वाची गोष्ट आहे

- तुमच्या आत्म्यात माझ्या इच्छेचे अधिकार सुनिश्चित करण्यासाठी. तर मला सांग की तू मला समाधान देईल.

मी आणि:

"माझ्या येशू, मी वचन देतो, मी शपथ घेतो, तू मला जे शिकवले आहेस ते मला चालू ठेवायचे आहे,

पण तुला मला सोडून जाण्याची गरज नाही.

कारण मी तुझ्याबरोबर सर्व काही करू शकतो, परंतु तुझ्याशिवाय मला काहीही चांगले नाही. "

येशू म्हणाला:

काळजी करू नकोस, मी तुला सोडणार नाही.

हे जाणून घ्या की मी तुझ्यावर प्रेम करतो आणि त्यांनीच मला तुला या दुःखाच्या अवस्थेत पडणे थांबवण्यास भाग पाडले. तुला इतकं रडताना पाहून माझं तुझ्यावरचं प्रेम आहे, की त्याला पुरेसं म्हणायला माझी इच्छाशक्ती जिकली आहे.

पण आता संकटांचा वर्षाव होणार हे जाणून घ्या. ते त्यांना पात्र आहेत.

मला हवे असलेले आणि मला कसे हवे आहेत ते त्यांनी स्वीकारले नाही, तर ते कठोर शिक्षेस पात्र आहेत.

आणि मी त्याच दिवशी करेन असे समजू नका.

थोडा वेळ जाऊ द्या आणि माझ्या न्यायाने काय तयार केले आहे ते तुम्हाला दिसेल.

मी पहिला दिवस येशूशी वाद न घालता घालवला

ज्याने मला आश्वासन दिले होते की तो मला दुःखात पडणार नाही.

त्यामुळे येशूने मला जे दुःख द्यायचे होते ते स्वीकारण्यास मला यापुढे विचारावे लागले. पण संघर्ष संपला तर, माझा प्रिय येशू मला आश्चर्यचकित करेल या भीतीने मला उरले होते.

मला धीर देण्यासाठी त्याने मला **सांगितले** :

13

माझ्या प्रिय मुली, घाबरू नकोस, येशूने तुला पुरेसे सांगितले आहे.

माझा शब्द मोडणारा मी प्राणी नाही. मी देव आहे आणि जेव्हा मी बोललो तेव्हा मी बदलत नाही.

मी तुला सांगितले की ते शांत झाले नाहीत तरी मी तुला दुःखात पडणार नाही. आणि तसे होईल.

आणि जरी माझ्या न्यायमूर्तीमुळे जगाला उलथापालथ झाली, तरीसुद्धा मी माझा शब्द पाळीन.

कारण तुम्हाला हे माहित असले पाहिजे की माझ्या धार्मिकतेला संतुष्ट करू शकत नाही आणि ऐच्छिक दुःखाशिवाय सर्वात मोठ्या शिक्षेला कृपेच्या लिखित स्वरूपात बदलू शकत नाही.

आणि खरे बळी ते भोगणारे नसतात

- गरजेनुसार, आजाराने किंवा दुखापतीमुळे. कारण जग या दुःखांनी भरलेले आहे.

खरे बळी तेच आहेत ज्यांनी स्वेच्छेने दुःख स्वीकारले आहे.

- त्यांनी काय भोगावे अशी माझी इच्छा आहे,

- आणि मला कसे आवडेल.

ते माझ्यासारखे दिसणारे बळी आहेत.

माझा त्रास पूर्णपणे ऐच्छिक होता.

माझी इच्छा नसती तर त्यांनी मला थोडासा त्रासही होऊ शकला नसता.

म्हणूनच मी तुम्हाला नेहमी विचारले की, जेव्हा मला तुम्हाला दुःखात पडावे लागले, जर तुम्ही ते स्वेच्छेने स्वीकारले असेल.

जबरदस्तीने किंवा आवश्यक दुःख हे देवासमोर फारसे नसते.

जे स्वतः देवाला आनंदित करण्यास आणि बांधण्यास सक्षम आहे ते स्वेच्छेने दुःख आहे.

मी तुला बांधून ठेवू शकेन आणि मला जे पाहिजे ते तुझ्याबरोबर करू शकेन म्हणून माझ्या हातात कोकरूसारखे ठेवून तू माझे हृदय किती घायाळ केले आहेस हे तुला माहीत असते तर!

मी तुझी हालचाल काढून घेतली, मी तुला घाबरवले.

मी असे म्हणू शकतो की मी तुम्हाला नश्वर दुःख अनुभवले आणि तुम्ही मला ते करू दिले.

अजूनही काहीच नव्हते.

कारण सर्वात वाईट गोष्ट अशी होती की जर माझा एक मंत्री तुम्हाला आज्ञाधारकतेची आठवण करून देण्यासाठी आला नसता तर तुमच्या धर्मगुरूने तुम्हाला ज्या राज्यात ठेवले होते त्या राज्यातून तुम्ही बाहेर पडू शकत नाही.

यामुळेच तुमचा खरा बळी गेला. आजारी व्यक्ती किंवा कैद्यालाही नाही,

अत्यंत गरजेच्या बाबतीत मदत मागण्याची शक्यता दूर केली जात नाही.

केवळ तुझ्यासाठीच माझ्या प्रेमाने सर्वात मोठा क्रॉस तयार केला होता.

कारण मला तुमच्यासोबत खूप छान गोष्टी करायच्या होत्या आणि अजूनही करायच्या आहेत.

माझे उद्दिष्ट जितके मोठे, तितकाच असामान्य क्रॉस मी तयार करतो.

14

मी म्हणू शकतो की तुमच्या येशूने तुमच्यासाठी इतक्या प्रेमाने तयार केलेला क्रॉस या जगात कधीच नव्हता.

त्यामुळे स्वतःला जीवजंतूंनी अस्वस्थ पाहून माझे दुःख अवर्णनीय आहे,

- त्यांचे अधिकारपद काहीही असो,

मला आत्म्यांशी कसे वागायचे आहे याबद्दल.

ते माझ्यापेक्षा कायदे अधिक महत्त्वाचे असल्यासारखे मला कायदे करू इच्छितात.

त्यामुळे माझे दुःख खूप मोठे आहे आणि माझ्या न्यायाला या लोकांना शिक्षा द्यायची आहे जे माझ्यासाठी खूप दुःखाचे कारण आहेत.

मी सादर केलेल्या ईश्वरी इच्छेनुसार मी माझ्या कृतींचे पालन केले

- जुन्या कराराच्या संतांनी अर्पण केलेले यज्ञ,

- माझ्या स्वर्गीय आईच्या,

- माझ्या प्रिय येशूचे सर्व यज्ञ, इतर सर्व गोष्टींसह.

दैवी इच्छा ते सर्व माझ्या मनाच्या समोर ठेवते. मी त्यांना माझ्या निर्मात्याला सर्वात सुंदर श्रद्धांजली म्हणून अर्पण केले.

मी हे केले जेव्हा माझा गोड येशू माझ्यामध्ये प्रकट झाला आणि **मला**
म्हणाला :

माझी मुलगी

जगाच्या इतिहासात संतांनी जे काही केले असेल किंवा भोगले असतील,
असा कोणताही त्याग नाही ज्यात माझी इच्छाशक्ती, मदत आणि समर्थन सहभागी
झाले नाही.

जेव्हा आत्मा गौरवासाठी देवाला हे यज्ञ अर्पण करतो

- या त्यागाची आणि या कार्याची आठवण करून, माझी दैवी इच्छा त्यांना ओळखते
आणि पुण्य प्रदान करते.

या बलिदानाची महिमा दुष्पट करण्यासाठी.

खरी चांगली गोष्ट कधीच संपत नाही, ना स्वर्गात ना पृथ्वीवर.

एखाद्या प्राण्याला परत कॉल करणे आणि ते ऑफर करणे पुरेसे आहे:

- गौरव स्वर्गात नूतनीकरण आहे e

- या चांगल्याचे परिणाम प्राण्यांच्या भल्यासाठी पृथ्वीवर उतरतात.

१५

खरंच, पृथ्वीवरील माझ्या जीवनाचा हा छोटासा मार्ग नाही का?

- जे माझ्या चर्चचे जीवन आहे,

- त्याला कोण खायला घालतो आणि त्याचा मास्टर आहे?

मी म्हणू शकतो की हे आहेत

-माझे *कष्ट* जे ते टिकवतात ई

- माझी *शिकवण* जे शिकवते, ते सर्व चांगले मी केले

- मरत नाही,

- पण तो जगत राहतो, वाढतो आणि ज्यांना ते हवे आहे त्यांना स्वतःला द्यायचे.

आणि जेव्हा प्राणी त्यांना आठवतो ,

माझ्या मालमतेच्या संपर्कात आहे.

जेव्हा ते तिला देऊ करतात तेव्हा ते तिला स्वतःला देण्यासाठी त्यांची डुप्लिकेट दुप्पट करतात.

आणि जीवांच्या प्रेमापोटी मी जे काही केले त्याचा गौरव मला जाणवतो.

जी माझ्या दैवी इच्छेनुसार कार्य करते ती पुनर्जन्माचे हे गुण प्राप्त करते. माझ्या फियाटने प्रकाशाचे बीज रोवण्याची घाई केली आहे ज्यात प्रत्येक क्षण आणि प्रत्येक कृती पुनरुज्जीवित करण्याचा सदगुण आहे,

प्रत्येक रोपासाठी आणि प्रत्येक फुलासाठी उगवत्या सूर्याप्रमाणे कारण तो प्रत्येकाला समान गोष्ट देत नाही:

-वनस्पतीवर प्रभाव निर्माण करते ई

- फुलाला एक रंग देतो आणि प्रत्येकाला वेगळा रंग देतो.

तर ते माझ्या दैवी इच्छेनुसार केलेल्या कृत्यांसाठी आहे:

- ते माझ्या दैवी सूर्याच्या किरणांसमोर येतात

- त्यांना प्रकाशाचे बीज प्राप्त होते जे प्राण्याच्या प्रत्येक कृतीमध्ये विविध प्रकारचे सौंदर्य आणि रंग जागृत करते.

आणि एका कृतीला दुसऱ्या कृतीची आवश्यकता असते.

जेणेकरून जो कोणी माझ्या इच्छेमध्ये प्रकाशाच्या बीजासह जगतो तो पुनरुज्जीवित होईल

- मला नेहमी नवीन गोष्टी देते आणि

- तो नेहमी त्याच्या निर्मात्याचे प्रेम, गौरव आणि जीवन पुनरुज्जीवित करण्याच्या कृतीत राहतो.

त्यानंतर मी माझी कामे ईश्वरी इच्छेनुसार सुरू ठेवली

माझ्या उपासनेत, माझ्या प्रेमात, ज्याने माझ्यावर खूप प्रेम केले आणि ज्याने

निर्माण केले त्याबद्दलच्या माझ्या कृतज्ञतेमध्ये सर्व सृष्टीला स्थान देण्यासाठी मला सर्व काही स्वीकारायचे होते.

माझ्या प्रेमासाठी अनेक गोष्टी. माझा गोड येशू जोडला :

माझी मुलगी

माझ्या दैवी इच्छेनुसार जगणारा आणि कार्य करणाऱ्या व्यक्तीसाठी माझे फियाटचे प्रेम महान आहे, जेव्हा तो सर्व निर्माण केलेल्या गोष्टींकडे जाणाऱ्या प्राण्याची लहानपणा पाहतो.

16

- त्याच्या लहान कृती व्यवस्थित ठेवणे
- ज्याला केवळ ही दैवी इच्छा आवडत नाही, परंतु
- ज्याला त्याच्या सर्व कृती प्रेमाची अनेक चिन्हे म्हणून ओळखायची आहेत.

प्रेम आणखी एक प्रेम आणते

माझी इच्छा आत्म्याला दैवी वस्तूंचे अधिकार प्रदान करते.

अशा प्रकारे जीवाने केलेले प्रत्येक कार्य

तो त्याच्या निर्मात्याच्या मालमत्तेवर मिळवलेला हक्क आहे.

त्यामुळे ती परमात्म्याला प्रिय वाटते. कारण त्याने आपले प्रेम शाश्वत प्रेमात ठेवले.

आणि तिने प्रेम करण्याचा अधिकार मिळवला.

प्राणीप्रेम आणि परमात्मप्रेम अशा प्रकारे विलीन होतात.

आणि पक्षांना एकमेकांवर प्रेम करण्याचा अधिकार वाटतो. तो योग्य तो प्राणी

- सूर्यप्रकाश प्राप्त होतो,
- हवेचा श्वास घेतो,
- पाणी पिणे,

- ते पृथ्वीवरील फळे खातात, इत्यादी.

अरे, दैवी वस्तूंचा हक्क उपभोगणाऱ्यांमध्ये किती मोठा फरक आहे! तिला मुलगी म्हणता येईल, तर इतर फक्त घरगुती आहेत.

आणि ज्या प्राणीकडे हे अधिकार आहेत तो ते आपल्याला देतो

- मुलाचे प्रेम,

- निस्वार्थ प्रेम,

- एक प्रेम जे खरे प्रेम बोलते.

म्हणून नेहमी माझ्या इच्छेनुसार जगा

दैवी पितृत्वाचे सर्व प्रेम तुमच्यामध्ये अनुभवण्यासाठी.

मी माझ्या सद्यस्थितीच्या कटुतेत जगत आहे. विचार केला

- की माझा प्रिय येशू संकटांचा वर्षाव करतो आणि

- लोक नग्न आहेत आणि भुकेले मला छळतात.

१७

कल्पना

- की माझा प्रियकर त्याच्या दुःखात एकटाच राहिला आहे आणि

- तुम्ही यापुढे त्याच्याबरोबर सहभागी होणार नाही हे माझ्यासाठी एक त्रास आहे.

असे मला वाटते

- येशू मला पूर्वीप्रमाणे दुःखात पडू नये याची काळजी घ्या, ई

- मला मोकळे सोडण्यासाठी सर्व दुःख स्वतःमध्ये लपवतात.

मला त्रासलेले पाहून मला असे वाटते की तिच्या तीव्र प्रेमामुळे ती तिचे दुःख बाजूला ठेवून माझ्या दुःखाकडे वळते आणि मला सांगते:

माझी मुलगी, माझी मुलगी, धैर्य.

तुमचा येशू अजूनही तुमच्यावर प्रेम करतो आणि त्याचे प्रेम कोणत्याही प्रकारे कमी झालेले नाही. कारण तूच मला त्रास सहन करण्यास नकार दिला होतास. नाही, माझी मुलगी असे कधीच करणार नाही आणि त्यांनी तिच्यावर जबरदस्ती केली.

आणि मी, तुम्हाला शांती देण्यासाठी आणि तुम्हाला दर्शन देण्यासाठी

- मीच आहे ज्याने तुला इतकी वर्षे या दुःखाच्या अवस्थेत ठेवले आहे

- ते आजार किंवा नैसर्गिक कारण नव्हते, परंतु माझ्या पितृत्वाने एक प्राणी मिळवावा अशी इच्छा होती.

- जे माझ्या पृथ्वीवरील दुःखांची भरपाई करू शकते आणि हे सर्वांच्या हितासाठी-

आणि आता त्यांच्या मागण्यांमुळे त्यांनी मला जबरदस्ती केली

- तुम्हाला विश्रांती देऊन तुमचे दुःख थांबवण्यासाठी.

हे स्पष्टपणे दर्शवते की तुमचा येशू तुमच्या राज्याचा लेखक होता.

परंतु मी माझे दुःख लपवू शकत नाही जे इतके मोठे आहे की मी म्हणू शकतो की जगाच्या इतिहासात मला असे काहीही झाले नाही. माझे हृदय या वेदनेने इतके फाटले आहे की तुझी कटुता वाढू नये म्हणून मला तुझ्यापासून खोल अश्रू लपवण्यास भाग पाडले आहे.

काहीची उदासीनता पाहून - आणि ते कोण आहेत हे तुम्हाला माहिती आहे -

-ज्यांनी माझ्याशी काही केलेच नाही असे वागणे,

ते माझ्या वेदना वाढवते आणि माझ्या न्यायाला हा संकटाचा पाऊस चालू ठेवण्यास भाग पाडते.

माझ्या मुली, मी तुला आधीच सांगितले आहे,

जर मला तुमच्या दुःखाच्या अवस्थेतून तुम्हाला एका महिन्यासाठी निलंबित करावे लागले,

पृथ्वीवर किती शिक्षा होतील ते ते पाहतील.

आणि माझे न्यायमूर्ती त्याचा मार्ग चालत असताना,

१८

- मी तुम्हाला माझी दैवी इच्छा इ
- तुम्हाला त्याच्या ज्ञानाचा लाभ मिळेल.

कारण प्रत्येक ज्ञानाने माझ्या इच्छेचे जीवन तुमच्यात वाढीस लागते. माझ्या फियाटच्या या नवीन ज्ञानात केलेली प्रत्येक कृती अशा प्रकारे तुमच्या आत्म्यात त्याचे राज्य वाढवते.

विशेषतः जीव माझ्या दैवी इच्छेत प्रवेश करू शकत नाहीत.

- आम्हाला त्रास देण्यासाठी आणि
- त्यांचे कायदे आम्हाला सांगण्यासाठी.

म्हणून आम्ही पूर्ण स्वातंत्र्यात आम्हाला हवे ते करायला मोकळे असू. त्यामुळे त्याचे अंतर्हीन समुद्र पार करण्यापासून सावध रहा.

त्याने हे म्हटल्याबरोबर माझी छोटीशी बुद्धिमत्ता प्रकाशाच्या दुर्गम अथांग डोहात वाहून गेल्याचे जाणवले. या प्रकाशाने सर्व आनंद आणि सौंदर्य लपवले.

ती हलकी दिसत होती, पण आत पाहिल्यावर तिच्याकडे नसलेली कोणतीही वस्तू नव्हती. माझा गोड येशू जोडला:

माझी मुलगी, आमचे दैवी अस्तित्व एक अतिशय शुद्ध प्रकाश आहे ,

- एक प्रकाश ज्यामध्ये सर्वकाही समाविष्ट आहे, सर्व काही भरते, सर्वकाही पाहते, सर्वकाही पूर्ण करते,
- एक प्रकाश ज्याची मर्यादा, उंची आणि खोली कोणीही पाहू शकत नाही.

जीव आपल्या प्रकाशात हरवला आहे.

कारण बाहेर जाण्यासाठी त्याला त्याची बँक किंवा त्याचे दरवाजे दिसत नाहीत.

आणि जर प्राणी हा प्रकाश घेतो, तर तो ओव्हरफ्लो होईपर्यंत थोडे थेंब भरतात.
पण आपला प्रकाश कोणत्याही प्रकारे कमी होत नाही
कारण ते ताबडतोब आपल्या प्रकाशाच्या पुनरुत्थानाने बदलले आहे.

जेणेकरून आपले दैवी अस्तित्व नेहमीच समान पातळीवर असते, परिपूर्ण संतुलनात, आपण आपल्याला पाहिजे तितके देऊ शकतो

-आपण काहीही न गमावता जे आपले आहे त्यातून घेऊ इच्छिणारे आत्मे आपल्याला सापडले तर.

खरं तर, आपल्याला घ्यायचा असलेला आत्मा सापडला तर आपण कामाला लागतो.

आपल्याला का माहित असणे आवश्यक आहे

- की आपल्यामध्ये पूर्ण विश्रांती आहे,
- की करण्यासारखे काही नाही आणि
- की काढण्यासाठी किंवा जोडण्यासाठी काहीही नाही.

आपला आनंद पूर्ण आणि पूर्ण आहे.

आपले आनंद नेहमीच नवीन असतात आणि आपली इच्छा, आपल्याला आपल्या दैवी अस्तित्वाच्या आनंदाने परिपूर्ण विश्रांती देते, ज्याची सुरुवात किंवा अंत नाही.

१९

जेणेकरून तुम्हाला दिसणाऱ्या प्रकाशाच्या या पाताळात एक पाताळ आहे

-आनंद, शक्ती, सौंदर्य, प्रेम आणि इतर बऱ्याच गोष्टींचा आपण, आपल्या सौंदर्यात, त्यांच्यामध्ये विश्रांती घेतो

कारण त्याला खरा आणि निरपेक्ष विश्रांती म्हणता येईल

- जेथे काहीही गहाळ नाही ई
- ज्यामध्ये काहीही जोडले जाऊ नये.

आपल्या देवत्वाऐवजी,

शेतात जाणारे आपले काम आहे आणि ते शेत म्हणजे जीव. हेच दैवी गुण जे,

- आपल्यामध्ये ते विश्रांती देते,
- आमच्यापैकी मी कामावर आहे.

आणि मग आपण आपली इच्छा जीवांच्या भल्यासाठी कामाला लावतो. हा दैवी फियाट आहे जो आपण सृष्टीत कृतीत आणतो,

- ज्यातून सर्व गोष्टी बाहेर आल्या,

जो कधीही आपले कार्य सोडत नाही आणि सतत कार्य करत नाही: तो सर्व गोष्टींच्या रक्षणासाठी कार्य करतो,

प्रयोगशाळा

- कोणाला ओळखायचे आहे,
- ज्याला राज्य करायचे आहे, नोकरी
- जे जगातील इतर आत्म्यांना प्रकाशात आणते जिथे तो त्याच्या अद्भुत रचना तयार करतो

त्याचे कार्य विकसित करण्यासाठी आणि नेहमी कार्य करण्यास सक्षम होण्यासाठी .

हे आत्म्यांना अनंतकाळात बोलावून देखील कार्य करते .

आपली दैवी इच्छा अथक कार्यकर्ता आहे

जे कोणतेही प्रयत्न सोडत नाही, जे ओळखत नाहीत त्यांच्यासाठी देखील नाही.

आपले प्रेम ही आपली दया, आपली शक्ती आणि प्राण्यांच्या भल्यासाठी आपला न्याय म्हणून कार्य करते.

अन्यथा आपले परमत्व संतुलित आणि परिपूर्ण होणार नाही.

कारण तो होऊ देण्याचे सर्व कारण असताना आपला न्याय बाजूला ठेवला तर त्याच्यामध्ये कमजोरी असेल.

आपण पाहतो की जीव हे आपले काम आहे. कारण आपल्या प्रेमाच्या

उत्साहासाठी,

आमचे प्रेम आम्हाला नेहमी त्यांच्यावर प्रेम करण्यासाठी कार्य करण्यास प्रवृत्त करते. कारण जर आपले प्रेमाचे कार्य थांबले पाहिजे,
सृष्टी शून्यात पडेल.

माझा त्याग दैवी फियाटमध्ये चालू आहे

मी माझ्या कृती त्याच्यामध्ये केल्या आहेत जेणेकरून मी त्याच्या कृतीमध्ये सामील होऊ शकेन. त्यामुळे सारी सृष्टी माझ्या मनासमोर उभी आहे.

त्याने मला त्याच्या मूक भाषेत सांगितले

- की दैवी इच्छेने माझ्यावर प्रेम केले होते की त्याने किती वेळा गोष्टी निर्माण केल्या होत्या आणि

- आता माझी पाळी त्याच्यावर प्रत्येक निर्माण केलेल्या वस्तूवर प्रेम करण्याची आणि प्रेमाची अनेक कृत्ये त्याला परत देण्याची होती

जेणेकरून त्याचे प्रेम आणि माझे वेगळे राहू नये, परंतु एकमेकांना संगत ठेवा.

दरम्यान, माझा गोड येशू माझ्या आत्म्यात इतका खोलवर गेला होता की मला त्याला पाहणे शक्य नव्हते आणि तो मला म्हणाला :

माझ्या मुली, या प्राण्याबद्दलचे आमचे प्रेम आमच्यामध्ये होते. आम्ही तिच्यावर नेहमीच प्रेम केले आहे.

परंतु आपले पहिले प्रेम सृष्टीमध्ये आपल्याबाहेरून बाहेर आले. आमच्या फियाटने उच्चारात आकाश, सूर्य, इत्यादी तयार केले, बिंदू दर बिंदू

- अशा प्रकारे प्रत्येक निर्मित वस्तूचे बाह्यकरण

जीवांसाठी सर्व अनंतकाळचे आमचे सामग्री प्रेम.

पण तुला माहित आहे, माझ्या मुली, एक प्रेम दुसऱ्याला कॉल करते .

सृष्टीच्या सृष्टीतील आपल्या अंतर्बाह्य प्रेमाची अभिव्यक्ती किती गोड असते हे अनुभवले आहे.

ते केवळ बाह्यकरण करूनच

- ते प्रेम व्यक्त केले जाते आणि
- प्रेम करणे किती गोड आहे हे आपल्याला माहित आहे.

त्यामुळे आमचे प्रेम प्रकट होऊ लागले.

- ज्यासाठी त्याने सर्व निर्माण केलेल्या गोष्टींमध्ये प्रेम पेरून बाह्य बनवण्यास सुरुवात केली होती ती निर्माण करण्यापूर्वी त्याला शांतता माहित नव्हती.

अशाप्रकारे त्याच्या इच्छेनुसार आपल्यामध्ये प्रेम जोरदारपणे वाहत होते.

प्रेमाची संपूर्ण कृती करणे, माणसाला **कोठेही बाहेर बोलावणे**
च्या साठी

- ते अस्तित्व द्या आणि
- त्याच्यामध्ये आपले स्वतःचे प्रेमाचे जीवन तयार करा.

त्याच्यामध्ये प्रेमाचे जीवन निर्माण न करता,

२१

माणसाबद्दल इतके प्रेम व्यक्त करण्याचे कोणतेही कारण, दैवी किंवा मानव नसता .

जर आपण त्याच्यावर इतके प्रेम केले असेल तर त्याने आपल्यावर प्रेम केले हे वाजवी आणि योग्य आहे. पण स्वतःचं काहीच नसतं,

- हे आमच्या शहाणपणाला आणि स्वतःला अनुकूल आहे
- प्राण्याद्वारे प्रतिपूर्ती करण्यासाठी प्रेमाचे जीवन तयार करा.**

माझ्या मुली, आमच्या प्रेमाचा अतिरेक पहा:

मनुष्य निर्माण करण्यापूर्वी,
सृष्टीतील आपल्या प्रेमाला बाहेर काढणे आपल्यासाठी पुरेसे नव्हते.

पण आपले दैवी अस्तित्व, आपले गुण प्रकट करून,
- आम्ही शक्तीचे समुद्र तैनात केले आहेत आणि ते आमच्या शक्तीवर प्रेम केले आहे.
- आपल्याकडे पावित्र्य, सौंदर्य, प्रेम इत्यादींचे समुद्र उलगडले आहेत. आणि आम्ही आमच्या पवित्र, सौंदर्य आणि प्रेमाने त्याच्यावर प्रेम केले

या समुद्रांचा उपयोग माणसावर चालण्यासाठी केला जाणार होता जेणेकरून तो ते करू शकेल

- आपल्या सर्व गुणांमध्ये आपल्या प्रेमाच्या सामर्थ्याची प्रतिध्वनी शोधण्यासाठी आणि
- या प्रेमाच्या सामर्थ्याने आमच्यावर प्रेम करा,
पवित्र प्रेमाचे, मोहक सौंदर्याचे प्रेम.

आणि आपल्या दैवी गुणांचे हे समुद्र आपल्यातून बाहेर पडल्यानंतरच आपण मनुष्याला आपल्या गुणांनी समृद्ध करून निर्माण केले.

तो किती धरू शकतो

की त्याच्याकडेही प्रतिध्वनी करण्यास सक्षम अशी कृती आहे

- आमच्या सामर्थ्यात,
- आमच्या प्रेमात,
- आमच्या चांगुलपणामध्ये, आणि
जो आपल्या गुणांनी आपल्यावर प्रेम करू शकतो.

आम्हाला तो माणूस हवा होता

- सेवक म्हणून नाही तर लहान मुलाप्रमाणे,

- गरीब नाही तर श्रीमंत,
- आमच्या मालमत्तेच्या बाहेर नाही तर आमच्या मालमत्तेमध्ये.

या सगळ्याची पुष्टी करताना,

आम्ही त्याला जीवन आणि कायदा म्हणून आमची इच्छा दिली आहे.

यासाठी आपण प्राण्यावर खूप प्रेम करतो: कारण तो आपल्याकडून येतो.
स्वतःपासून जे येते त्यावर प्रेम करू नका

-- प्रकृतीला अनोळखी e

- कारणाच्या विरुद्ध.

मला माझे गरीब मन बुडलेले वाटले

दैवी इच्छेच्या असीम प्रकाशात. मी सृष्टीमध्ये त्याच्या कृतींचे अनुसरण करण्याचा प्रयत्न केला, मी स्वतःला म्हणालो:

"माझ्या निर्मात्याला माझे प्रेम, आराधना आणि गौरव सर्वत्र आणि सर्वत्र विस्तारित करण्यासाठी मला स्वर्ग व्हायला आवडेल.

मला सूर्य व्हायला आवडेल आणि मला आकाश आणि पृथ्वी भरण्यासाठी पुरेसा प्रकाश हवा आहे, प्रत्येक गोष्टीचे प्रकाशात रूपांतर करू इच्छितो आणि माझे सतत रडणे आवश्यक आहे.

' मी तुझ्यावर प्रेम करतो, मी तुझ्यावर प्रेम करतो.' "

माझ्या आत्म्याने हा मूर्खपणा बोलला जेव्हा त्याने माझा गोड येशू पाहिला आणि मला म्हणाला :

माझी मुलगी, संपूर्ण सृष्टी

देवाचे प्रतीक आहे, संत आणि आत्म्यांच्या विविधतेचा क्रम.

त्याची सुसंवाद,

- सर्व सृष्टीजवळ असलेले संघटन,

- ऑर्डर,

- अविभाज्यता,

प्रत्येक गोष्ट खगोलीय पदानुक्रमाचे प्रतीक आहे ज्याचा निर्माता त्याच्या डोक्यावर आहे . _

आकाशाकडे पहा जे सर्वत्र पसरलेले आहे आणि त्याच्या निळ्या तिजोरीखाली सर्व निर्माण केलेल्या वस्तूंना वेढून टाकते. प्रत्येक गोष्टीवर राज्य करतो. _

त्याच्या नजरेतून आणि त्याच्या साम्राज्यातून कोणीही सुटू शकणार नाही अशा प्रकारे.

अरेरे! हे देवाचे प्रतीक आहे जो सर्वत्र आपले साम्राज्य वाढवतो ज्यापासून कोणीही सुटू शकत नाही.

या सर्व-समाविष्ट स्वर्गात, तथापि, विविध प्रकारच्या निर्माण केलेल्या गोष्टी आहेत. काही ताऱ्यांइतके जवळ आहेत जे खालून दिसतात,

- ते खूप मोठे असले तरीही ते लहान दिसतात

- विविध रंग आणि सौंदर्यासह.

सर्व सृष्टीसह त्यांच्या चकचकीत शर्यतीत

- एक सिम्फनी आणि सर्वात सुंदर संगीत तयार करा.

त्यांची चळवळ इतके सुंदर संगीत तयार करते की पृथ्वीवरील कोणत्याही संगीताची त्याच्याशी तुलना होऊ शकत नाही.

हे तारे आकाशातून राहतात आणि त्याच्याशी ओळखतात असे दिसते.

हे त्या आत्म्यांचे प्रतीक आहे जे दैवी इच्छेनुसार जगतील:

- ते देवाच्या खूप जवळ आहेत आणि त्याच्याशी ओळखले जातात

ज्याला सर्व प्रकारचे दैवी गुण प्राप्त होतील

- ज्यापैकी ते त्यांच्या निर्मात्यासाठी स्वर्गातील सर्वात सुंदर अलंकार बनवण्यासाठी जगतील.

माझ्या मुली, पुन्हा पहा.

आकाशाखाली, परंतु जणू त्यापासून अलिप्त आणि स्वर्ग आणि पृथ्वीच्या दरम्यान, आपण सूर्य पाहतो, पृथ्वीच्या भल्यासाठी तयार केलेला एक तारा._

त्याचा प्रकाश वर-खाली होत जातो

जणू त्याला स्वर्ग आणि पृथ्वी दोन्ही आलिंगन घ्यायचे आहे.

जेव्हा त्याचा प्रकाश आकाशाला स्पर्श करतो तेव्हा तो आकाशातून जगतो असे म्हणता येईल

हे देवाने निवडलेल्या आत्म्यांचे प्रतीक आहे

- कृपा स्वर्गातून खाली येऊ द्या आणि दैवी इच्छेनुसार जगण्यासाठी कॉल म्हणून त्यांना पृथ्वीवर परत आणा

या निवडलेल्या आत्म्यांपैकी पहिली माझी स्वर्गीय आई आहे ,

- सूर्यासारखे अद्वितीय,

- जो प्रकाशाचे पंख पसरवतो

त्याचा प्रकाश वरच्या दिशेने वर येतो आणि असे करण्यासाठी खाली पडतो

- देव आणि मनुष्य एकत्र आणण्यासाठी,

- त्याला त्याच्या निर्मात्याशी समेट करा ई

- त्याच्या प्रकाशाने त्याला त्याच्याकडे नेण्यासाठी.

दिव्य आकाशाशी एकरूप होऊन तारे स्वतःसाठी जगतात असे वाटते. पण सूर्य प्रत्येकाला स्वतःला देण्यासाठी देवावर जगतो.

सर्वांचे भले करणे हे त्याचे ध्येय आहे.

असा आहे सार्वभौम राणीचा सूर्य .

पण हा सूर्य एकटा राहणार नाही. कारण इतर अनेक लहान सूर्य उदयास येतील जे या महान सूर्यापासून आपला प्रकाश काढतील. हे मोजकेच आत्मे असतील ज्यांना माझी दैवी इच्छा जाणण्याचे काम असेल.

तर खाली काय आहे, पृथ्वी, समुद्र, वनस्पती, फुले, झाडे, पर्वत, फुलांची लाकूड, सर्व संत आणि मोक्षाच्या दारातून प्रवेश करणार्या सर्वांचे प्रतीक आहे.

पण मोठा फरक पहा:

- आकाश, तारे, सूर्य यांना पृथ्वीची गरज नाही, उलट तेच पृथ्वीला खूप काही देतात. ते त्याला जीवन देतात आणि आधार देतात.

त्याहूनही अधिक, सर्व गोष्टी आपण उंचीवर निर्माण केल्या आहेत

- ते अजूनही त्यांच्या स्थितीत आहेत,

- कधीच बदलू नका,

२४

- वाढू किंवा कमी करू नका.

कारण त्यांची परिपूर्णता अशी आहे की त्यांना कशाचीही गरज नाही.

याउलट पृथ्वी, वनस्पती, समुद्र इत्यादी बदलतात.

कधीकधी ते चांगले दिसतात आणि नंतर पूर्णपणे अदृश्य होतात त्यांना पाणी, प्रकाश, उष्णता,

पुनरुत्पादन करण्यासाठी बियाणे. काय फरक!

उंचीवर तयार केलेल्या गोष्टी

- देऊ शकता आणि

- त्यांना फक्त स्वतःचे रक्षण करण्यासाठी देवाची गरज आहे. दुसरीकडे, पृथ्वी

- फक्त देवाची गरज नाही,

- पण बाकी सर्व काही.

जर मानवी हात त्याच्याबरोबर कामाला आला नाही तर ते जास्त उत्पादन न करता निर्जंतुक राहते. येथे फरक आहे:

- जो आत्मा माझ्या इच्छेमध्ये राहतो त्याला जगण्यासाठी फक्त देवाची गरज असते.

परंतु ज्याने सुरुवातीला सर्वांच्या मदतीची आणि समर्थनाची विनंती केली नाही. जर त्याला या आधाराची कमतरता असेल

- ते पृथ्वीसारखेच राहते ज्याला चांगले उत्पादन कसे करावे हे माहित नाही.

परिणामी

तुम्हाला फक्त तुमच्या येशूची गरज हवी असेल तर

तुम्ही जीवन आणि तुम्हाला सर्व क्रियांची सुरुवात फक्त माझ्या इच्छेमध्ये आहे. तुम्ही मला नेहमी तयार दिसाल, ते मिळवण्यापेक्षा ते तुम्हाला देण्यासाठी अधिक उत्सुक.

याउलट, प्राण्यांना मदत आणि समर्थन दुःखाने आणि अनिच्छेने दिले जाते, जेणेकरून ज्यांना ते मिळते त्यांना त्यांची कटुता जाणवते.

माझी मदत, उलटपक्षी, आनंद आणि आनंद आणते.

त्यानंतर मी दैवी फियाटमध्ये माझे " आय लव्ह यू " सुरू ठेवले

मी विचार केला: "पण माझे प्रेम शुद्ध आहे का?" आणि माझा प्रिय येशू जोडला :

माझ्या मुली, तू मला शुद्ध प्रेम दिलेस की नाही हे तुला सांगेल:

- जर तुम्ही हृदय धडधडत असेल, उसासे टाकत असेल आणि फक्त माझ्या प्रेमाची इच्छा असेल,

- जर तुझे हात फक्त माझ्या प्रेमासाठी काम करतात,
- जर तुमचे पाय फक्त प्रेमासाठी चालतात,
- जर तुझी इच्छा फक्त माझ्या प्रेमाची इच्छा असेल तर
- जर तुमची बुद्धिमत्ता नेहमी माझ्यावर प्रेम करण्याचा मार्ग शोधत असेल, तर तुमचे " मी तुझ्यावर प्रेम करतो " हे तुम्हाला माहीत आहे का?

२५

हे तुमच्यामध्ये असलेले सर्व प्रेम एकत्र आणते
आपल्या येशूवर शुद्ध आणि पूर्ण प्रेमाची कृती बनवण्यासाठी.

तुमचा शब्द फक्त तुमच्या आत असलेल्या प्रेमाला बाहेर काढतो. परंतु

- जर तुमच्यात सर्वकाही प्रेम नसेल तर ई
 - जर प्रेमाचा झरा गायब असेल,
- हे प्रेम शुद्ध किंवा पूर्ण असू शकत नाही.

दैवी इच्छेतील माझा त्याग चालूच आहे.

पण मी स्वतःला ज्या परिस्थितीत सापडतो ते इतके असंख्य आहेत की माझ्या गरीब माणसाला बाहेर पडावेसे वाटते.

- माझ्या अस्तित्वाच्या सर्व भागांमधून
- कोणतीही जीवन क्रिया आहे.

आणि मला माझ्या मानवी इच्छाशक्तीच्या प्रचंड भाराखाली चिरडल्यासारखे आणि तुटलेले वाटते. अरेरे! तो अत्याचारी लोकांचा सर्वात क्रूर आहे हे खरे आहे

माझ्या येशू, मला मदत करा, मला सोडू नका, मला माझ्या इच्छेच्या अधिकाराखाली सोडू नका!

आपण इच्छित असल्यास, आपण ते आपल्या दैवी इच्छेच्या गोड साम्राज्याखाली

ठेवू शकता.

आणि माझे ऐकल्यानंतर माझ्या प्रिय येशूने स्वतःला माझ्यामध्ये पाहिले.
त्याने मला सांगितले :

माझ्या मुली, धैर्य, एवढी काळजी करू नकोस.

स्वतःच्या इच्छेच्या वजनाखाली दुःख सोसणे ही खूप वेदनादायक वेदना आहे.

आणि जर मला ते हवे होते, तर ते यापुढे दुःख सहन करणार नाही आणि समाधानात बदलेल.

त्याची इच्छा जाणवणे ही एक गोष्ट आहे. त्याची इच्छा असणे ही दुसरी गोष्ट आहे.

म्हणून तुमच्या मनातून ही कल्पना काढून टाका की तुम्ही नेहमी पाप करता कारण तुम्हाला तुमची इच्छा वाटते.

म्हणून, घाबरू नका. मी तुझ्यावर लक्ष ठेवून आहे.

आणि जेव्हा मी पाहतो की तुझ्या इच्छेला तुझ्यामध्ये जीवन हवे आहे, तेव्हा मी तुला दुःखाने मरण्यासाठी त्रास देतो.

26

तुमच्या येशूवर विश्वास ठेवा, कारण तुम्हाला सर्वात जास्त त्रास देणारी गोष्ट म्हणजे अविश्वास. आह! माणसाची इच्छा नेहमीच आत्म्याला त्रास देते,

मी तिला धरून असतानाही!

आणि हे दुःख

- मानवी इच्छेचे वजन जाणवा, तुमच्या येशूला ते किती वाटले!

कारण तिने मला आयुष्यभर साथ दिली आहे.

म्हणून तुझी इच्छा माझ्याशी एकरूप कर.

आत्म्यामध्ये माझ्या इच्छेच्या विजयासाठी त्यांना अर्पण करा.

सर्व काही बाजूला ठेवा आणि माझ्या दैवी इच्छेमध्ये विश्रांती घ्या.

तुझ्यावर प्रेम करण्यासाठी माझ्या हृदयाच्या मध्यभागी ती खूप प्रेमाने तुझी वाट पाहत आहे.

आणि सर्वात सुंदर प्रेम जे तुम्हाला द्यायचे आहे ते तुमच्या दुःखात बाकी आहे.

अरेरे! आमच्या लहान मुलीला विश्रांती घेताना पाहणे किती गोड आहे,

- जो आपल्यावर प्रेम करतो आणि

- आम्हाला ते आवडते!

आणि तुम्ही विश्रांती घेत असताना, माझी इच्छा तुमच्यावर आकाशातील दव पाऊस पाडू इच्छिते. त्याच्या प्रकाशाच्या एकात्मतेमध्ये, तो कधीही न सोडता एक कृती करतो,

आणि एक कृती ज्याला पूर्ण म्हणता येईल. कारण ते कोणत्याही व्यत्ययाच्या अधीन नाही.

हे कृत्य कधीच थांबले नाही

- हे सर्व सांगतो,

-सगळे मिठी मारणे ई

- सर्व प्राण्यांवर प्रेम करा.

त्याच्या उंचीवरून जिथे ही कृती कधीही "पुरेसे" म्हणत नाही.

हे अनंत प्रभावांचे प्रोजेक्ट करते ज्यामुळे ते आकाश आणि पृथ्वी हातात धरून ठेवते. आणि ते आकाशीय दव प्रभावांचे संप्रेषण करते

- आपले पवित्र,

- त्याचे प्रेम आणि

- त्याच्या दैवी जीवनापासून प्राण्यांपर्यंत.

पण आहे

- जेणेकरून प्राणी त्यांचे कृतींमध्ये रूपांतर करेल जेणेकरून त्याला स्वतःमध्ये कृती जाणवेल
- दिव्य जीवनाचे,
- आपल्या पवित्रतेचा प्रकाश e
- त्याच्या प्रेमाचे.

माझ्या इच्छेमध्ये राहणारा प्राणी

२७

- तिथे त्याचे जीवन आणि अन्न प्रशिक्षित करते आणि
 - हे त्याच्या निर्मात्याच्या अद्वितीय कृतीच्या आकाशीय दव पावसाच्या खाली वाढते. आणि हे प्रभाव प्राण्यामध्ये कृतीत रूपांतरित होऊन त्याचा छोटा सूर्य बनतो जो त्याच्या छोट्या प्रतिबिंबांसह म्हणतो:
- "ज्याने मला निर्माण केले त्याला प्रेम, गौरव आणि सन्मान सतत द्या."

इतके की माझ्या दैवी इच्छेने सृष्टीतील सूर्य आणि सूर्य निर्माण झाला

- सतत भेटणे,
- एकमेकांना दुखापत.

लहान सूर्याचे रूपांतर अनंतकाळच्या अफाट सूर्यामध्ये होते.

एकत्रितपणे ते परस्पर जीवन तयार करतात आणि कधीही प्रेमात व्यत्यय आणत नाहीत.

हे अखंड प्रेम माणसाच्या इच्छाशक्तीला मादक आणि सुन्न करते. प्राण्याला सर्वात सुंदर विश्रांती देते.

त्यानंतर मी ईश्वरी इच्छेनुसार माझ्या कृतींचे पालन केले. मला समजले कसे, जेव्हा आपण एखादी कृती करण्यास तयार असतो,

आपण हे कृत्य करू शकण्यापूर्वी, दैवी त्याची पहिली कृती त्यावर ठेवते.
-प्राण्यातील कृतीला जीवन देणे.

माझा गोड येशू जोडला :

माझ्या मुली, प्राण्याचे प्रत्येक कार्य तिप्पट आहे:

सर्व प्रथम, क्रिएटिव्ह फोर्समध्ये कृती तयार केली जाते

क्रिएटिव्ह फोर्सच्या कायद्यावर आधारित, प्राणी त्याच्या अभिनय प्रेमाची कृती बनवते जे सर्जनशील शक्तीवर फीड करते.

प्राण्यांच्या प्रेमाच्या तीव्रतेनुसार, त्याच्या विपुलतेनुसार, या कृतीला चांगले, मूल्य असेल.

आणि म्हणून त्याला क्रिएटिव्ह फोर्सकडून कमी-अधिक प्रमाणात अन्न मिळते. सृष्टीच्या कृतीचे पोषण करण्यापेक्षा देवाला अधिक रुचकर, आनंददायी आणि अधिक आनंद देणारी कोणतीही गोष्ट नाही.

कारण जेव्हा आपण पाहतो की मानवी कृतीत ते आपणच आहोत, तेव्हा आपल्याला त्याचे स्वामित्व जाणवते.

त्यांच्याद्वारे ओळखले गेले, आम्हाला ते सहयोगी वाटतात,

- दूरच्या मुलांसारखे नाही, परंतु जवळचे, आमच्याशी एकजूट,

आमच्यासाठी मुलांचा मुकुट तयार करणे ज्यांना आमचे काय हवे आहे.

हे आनंदाने आहे की आपल्या सर्व प्रेमाने आपण त्यांच्या कृतीचे पोषण करतो जेणेकरून ते आपल्याद्वारे पोषण करतात.

ते त्यांच्या स्वर्गीय पित्याच्या पात्रतेची उदात्त मुले बनतात.

सर्जनशील शक्तीच्या कृतीनंतर

आणि प्राण्यांच्या प्रेमाची कृती म्हणजे प्रेमाची पूर्तता.

२८

एखादी कृती केली जात नाही आणि त्यात स्वल्पविराम, कालावधी, कोणत्याही सूक्ष्मतेचा अभाव असल्यास त्याचे वाजवी मूल्य श्रेय दिले जाऊ शकत नाही.

अपूर्ण कामाला कोणतेही मूल्य जोडले जाऊ शकत नाही, तर ते सन्मान किंवा गौरव मिळवू शकत नाही.

त्यामुळे अभिनयाच्या प्रेमापाठोपाठ कृतज्ञ प्रेम आहे. जे देवाचे आहे ते देवाचे आभार मानणे आणि देणे हा प्रश्न आहे.

प्राण्याला देवाकडून आदिम कृती प्राप्त झाली.

तो आम्हाला त्याचे प्रेम देत राहिला. पण देवाने पोषण केल्यामुळे ती त्याहूनही मोठ्या प्रेमाने करते. आणि ते देवाला परत देते जे देवामध्ये होते.

हा शेवटचा मुद्दा आहे आणि प्राण्यांच्या कृतीचा उत्कृष्ट सूक्ष्मता आहे. नंतरचे देव स्वतः त्याचे दैवी कौतुक प्रदान करतात.

त्याला मिळालेल्या छोट्याशा भेटवस्तूमुळे त्याला सन्मान आणि गौरव वाटतो.

यामुळे तो प्राण्याला नवीन कृत्ये करण्यासाठी इतर प्रसंग देतो.

तिला नेहमी त्याच्या जवळ ठेवणे आणि तिच्या संपर्कात राहणे.

मी माझ्या नेहमीच्या दुःखाच्या दुःस्वप्नात सापडतो. एका महिन्याच्या विश्रांतीनंतर, जिथे माझा गोड येशू मला स्थिर करणार नाही, मी सुरुवातीच्या बिंदूकडे परतलो.

या काळात जणू मी माझ्या सर्व वेदनांपासून मुक्त झालो होतो. कारण माझ्या गोड येशूने यापुढे मला कठोर किंवा अचल धरले नाही.

पूर्वी, माझ्या दुःखाच्या अवस्थेत, जीवन मला सोडून जावेसे वाटले. इतका गुदमरला गेला आहे. आता माझा स्वतःवर थोडाही ताबा राहिला नव्हता. मी धीराने वाट पाहत होतो की फक्त येशू मला देऊ शकतो, कबुली देणारा.

त्याने मला आज्ञाधारकतेसाठी बोलावून माझी हालचाल परत द्यावी आणि मी ज्या अथांग डोहातून मला बाहेर काढले होते.

त्यामुळे मला मोकळे वाटले.

जरी मला येशूचे दुःख सामायिक करणे आवडते, परंतु माझ्या स्वभावाने विजय

मिळवला आहे. विशेषतः मला आता कोणाचीही गरज उरली नाही.

29

म्हणूनच, पूर्वीप्रमाणेच स्वतःला जखडून ठेवलेल्या आणि अथांग डोहात अडकवलेले पाहून माझ्या गरीब स्वभावाला खूप तिरस्कार वाटतो.

जर माझा गोड येशू माझ्या मदतीला आला नाही, तो मला बळ देत नाही, तो मला विशेष कृपेने आकर्षित करत नाही, या दुःखाच्या अवस्थेत परत येऊ नये म्हणून मी काय करू शकतो हे मला माहित नाही.

आह! माझ्या येशू, मला मदत करा! इतक्या वर्षांच्या असह्य वेदनांमध्ये मला आधार देणारा तू!

अरे, मी चालू ठेवू इच्छित असल्यास , माझा आधार व्हा आणि या गरीब पाप्यासाठी तुमची दया वापरा जेणेकरून मी तुमच्या परम पवित्र इच्छेला विरोध करू नये!

माझ्या नेहमीच्या दुःखात स्वतःला सापडण्याची भीती आणि तिरस्कारात मी स्वतःला सापडले.

मग माझा आराध्य येशू , स्वतःला खूप दुःखी दाखवत, मला म्हणाला : माझ्या मुली, हे काय आहे?

तुला माझ्यासोबत आणखी त्रास नको का? तुला मला एकटे सोडायचे आहे का?

मला तुझ्यासोबत जे हवं ते करू शकण्यासाठी तू मला इतक्या वेळा दिलेले अधिकार तुला काढून घ्यायचे आहेत का?

माझ्या मुली, मला हे दुःख देऊ नकोस, स्वतःला माझ्या मिठीत सोडून दे आणि मला जे पाहिजे ते करू दे.

आणि मी: "माझ्या प्रिये, माफ करा, मी कोणता संघर्ष करीत आहे आणि मला किती अपमानित केले गेले आहे हे तुला माहित आहे.

जर गोष्टी तशाच राहिल्या असल्या तर मी तुला कधी नाकारले होते का?

म्हणून माझ्या येशू, तू काय करत आहेस याचा विचार करा आणि जर तू मला माझ्या नेहमीच्या दुःखात परत आणले तर तू मला कोणत्या चक्रव्यूहात टाकतोस.

जर मी तुम्हाला फियाट सांगितले तर मी तुम्हाला जबरदस्तीने सांगतो, परंतु मला असे वाटते की मी मरत आहे. येशू, येशू, मला मदत करा! "

माझ्या प्रिय मुली, घाबरू नकोस,

- अपमानामुळे गौरव प्राप्त होतो,

- प्राण्यांचा तिरस्कार दैवी कौतुक आणतो e

- त्यांच्या तिरस्काराचा त्याग केल्याने तुमच्या येशूच्या विश्वासू सहवासाची आठवण होते.

तसेच, मला ते करू द्या.

सशस्त्र न्याय कसा असतो हे जर तुम्हाला माहीत असेल,

-आपण आक्षेप घेणार नाही ई

-तुम्ही तुमच्या भावांना अंशतः वाचवण्यासाठी मला तुम्हाला त्रास देण्यास सांगाल.

इतर प्रदेश उद्ध्वस्त होतील आणि शहरे आणि राष्ट्रांच्या दारात दुःख आहे. जेव्हा मी पृथ्वीची उजाड आणि उलथापालथ पाहतो तेव्हा माझे हृदय खूप कोमलतेने जाणवते.

जीवांबद्दल इतकी संवेदनशील असलेली माझी कोमलता च्या कठोरपणामुळे नाराज आहे

३०

मानवी हृदय. अरेरे! मानवी हृदयाची कठोरता किती असह्य आहे! विशेषतः कारण माझी त्यांच्याबद्दल सर्व प्रेमळपणा आणि दयाळूपणा आहे.

कठोर हृदय सर्व वाईटांना सक्षम आहे
तो दुसऱ्यांच्या दुःखाची चेष्टा करायला येतो.
त्याच्यासाठी माझ्या हृदयाची कोमलता दुःख आणि खोल जखमांमध्ये बदला.

माझ्या हृदयाचा सर्वात सुंदर विशेषाधिकार म्हणजे कोमलता.
तंतू, स्नेह, इच्छा, प्रेम, माझ्या हृदयाचे ठोके हे सर्व कोमलतेतून निर्माण होते.

इतके की

- माझे तंतू कोमल आहेत,
- माझे प्रेम आणि माझ्या इच्छा खूप कोमल आहेत,
- माझे प्रेम आणि माझे हृदयाचे ठोके इतके कोमल आहेत की माझे हृदय कोमलतेने वितळते.

हे कोमल प्रेम मला प्राण्यांवर खूप प्रेम करते

त्यांना दुःख पाहण्यापेक्षा मला स्वतःला त्रास देण्यात आनंद होतो.

एक प्रेम जे कोमल नसते

- मसाल्याशिवाय अन्न म्हणून,
- एखाद्या म्हाताऱ्या सौंदर्याप्रमाणे जिला कळत नाही की एखाद्याला प्रेमाकडे कसे आकर्षित करावे,
- अत्तर नसलेल्या फुलासारखे, रखरखीत आणि चव नसलेले फळ.

कठोर आणि अनादर करणारे प्रेम अस्वीकार्य आहे

कोणावरही प्रेम करण्याचा गुण त्याच्यात नाही

जेणेकरून जेव्हा मी प्राण्यांची कठोरता पाहतो तेव्हा माझ्या हृदयाला इतका त्रास होतो की ते माझ्या कृपेला संकटात बदलण्यासाठी येतात.

अचानक, मला एका सर्वोच्च शक्तीने भारावून टाकल्यासारखे वाटले.

ज्याचा मी प्रतिकार करू शकलो नाही. माझा प्रचंड तिरस्कार असूनही, मी दैवी इच्छेला शरण गेलो, माझा एकमेव आश्रय.

आणि येशूने, मला शक्ती देण्यासाठी, स्वतःला एका क्षणासाठी पाहिले. त्याने मला सांगितले:

माझ्या मुली, मनुष्याच्या निर्मितीमध्ये, आपल्या देवत्वाचे बाह्य रूप आले आहे: पवित्रता, प्रेम, चांगुलपणा, सौंदर्य इ.

ते प्राणी परवानगी देत

- पवित्र, चांगले होण्यासाठी,
- आमच्याशी प्रेमाची देवाणघेवाण करा.

३१

पण आमची संपत्ती पूर्णपणे माणसाने घेतली नाही आणि कोणीतरी येईल आणि ते मिळवेल याची वाट पाहत आहेत.

तर, आमच्या संपत्तीकडे या, या आणि पवित्रता, प्रेम, चांगुलपणा, सौंदर्य, स्थिरता यांचे तुकडे घ्या.

मी तुकड्यांबद्दल बोलतोय त्या तुलनेत जे तुम्ही मागे सोडाल. कारण आमची संपत्ती अफाट आहे.

प्राणी जे काही घेऊ शकतो ते तुकड्यांशी तुलना करता येण्यासारखे आहे, जरी ते त्यांच्यामध्ये ओव्हरफ्लो होण्यापर्यंत भरलेले आहे.

आपले प्रेम मग आपल्या मालमत्तेत, काठोकाठ भरलेल्या प्रिय प्राण्याला पाहून आनंदित होते.

तो आपल्या स्वर्गीय टेबलावर आणतो ते तुकडे,

ते अनेक दैवी पदार्थ आहेत, प्रत्येक एक दुसऱ्यासारखे भिन्न आहे, जे ते खातो.

जेव्हा तो आपल्याला त्याची कृत्ये देतो, दैवी तुकड्याने पोषित होतो,
ज्यांच्याकडे पवित्रता, चांगुलपणा, दृढता, प्रेम आणि महान सौंदर्य आहे.
त्यांच्यातील आपले दैवी पोषण आपण लगेच ओळखतो.
अरे, ही दैवी कृत्ये मिळाल्याने आपण किती आनंदी आहोत. आम्ही आमच्या
परफ्यूमचा वास घेतो,
आम्ही आमच्या पवित्र आणि चांगुलपणा स्पर्श, आणि
आम्ही त्याला दिलेल्या तुकड्यांबद्दल आम्हाला बक्षीस वाटते.

माझा त्याग पवित्र इच्छेमध्ये चालू आहे.
पण मला माझा तिरस्कार जिवंत वाटतो आणि मी नेहमीच्या दुःखाच्या अवस्थेत
पडतो. मला सहन कराव्या लागणाऱ्या संघर्षांमुळे आणि त्यांनी माझ्यावर
लादलेल्या अटींमुळे या निषेधाचे कारण बनले आहे.

माझ्या आत्म्याच्या कटुतेने, मी माझ्या येशूला म्हणालो:
"माझ्या प्रिये, तुला मला दुःखात आणि गुन्ह्यातही पडायला लावायचे आहे, पण मला
तुझ्या इच्छेला विरोध करायचा नाही. तुला ते करायचे आहे आणि मी ते करेन. पण
एकट्याने, मला ते करायचे नाही. काहीही."

सर्व दुःखी येशूने मला सांगितले:
माझ्या मुली, तुझ्या इच्छेशिवाय मी तुझ्या दुःखाचे काय करू शकतो?
मी यात काहीच करू शकत नव्हतो. ते मला दैवी न्याय निःशस्त्र करण्यासाठी
किंवा माझ्या धार्मिक तिरस्काराला शांत करण्यासाठी सेवा देऊ शकत नव्हते.

32

कारण प्राण्याकडे असलेली सर्वात सुंदर आणि मौल्यवान गोष्ट म्हणजे
इच्छाशक्ती . ते सोने आहे आणि बाकी सर्व काही केवळ वरवरचे आणि
द्रव्यरहित आहे. दुःखाला स्वतःची किंमत नसते.

दुसरीकडे, उत्स्फूर्त इच्छाशक्तीचा सोनेरी धागा दुःखात वाहत असेल, तर त्यांना शुद्ध सोन्यात बदलण्याचा सदगुण आहे, ज्याने प्राणिमात्रांच्या प्रेमापोटी स्वेच्छेने मरण पत्करावे लागतील अशा व्यक्तीला पात्र आहे.

जर मला इच्छेशिवाय दुःख भोगायचे असेल, तर ते जगात इतके पसरले आहे की मी इच्छित असल्यास ते सहन करू शकेन.

या दुःखांमध्ये इच्छाशक्तीचा सोनेरी धागा नसतो, ते मला आकर्षित करत नाहीत, ते माझ्या हृदयावर घाव घालत नाहीत.

किंवा माझ्या स्वैच्छिक दुःखाची प्रतिध्वनी मला तेथे आढळत नाही. त्यामुळे संकटांचे कृपेत रूपांतर करण्याचा पुण्य त्यांच्याकडे नाही.

इच्छेशिवाय दुःख पोकळ आहे ,

कृपेच्या परिपूर्णतेशिवाय, सौंदर्याशिवाय, माझ्या दैवी हृदयावर शक्तीशिवाय.

एक चतुर्थांश तास स्वैच्छिक दुःख जगातील सर्वात क्रूर दुःखावर मात करते. कारण नंतरचे लोक स्वभावाने मानव आहेत.

स्वेच्छेने भोगणे हे दैवी आहे.

म्हणून माझ्या इच्छेच्या मुलीकडून,

त्याच्या इच्छेच्या उत्स्फूर्ततेशिवाय मी त्याचे दुःख कधीही स्वीकारणार नाही.

बरोबर

- ज्याने तुला सुंदर आणि मोहक बनवले,

- ज्याने माझ्या दैवी इच्छेच्या प्रकटीकरणाचा प्रवाह उघडला.

आणि त्या चुंबकीय शक्तीने मला तुमच्या आत्म्याला वारंवार भेट देण्यास प्रवृत्त केले.

माझ्या प्रेमासाठी स्वेच्छेने दिलेली तुझी इच्छा हे माझे स्मित आणि माझे आनंद होते. माझ्या वेदनांचे आनंदात रूपांतर करण्याचा गुण त्याच्यात होता.

मी त्यापेक्षा दुःख माझ्याकडेच ठेवू इच्छितो
तुमच्या इच्छेच्या उत्स्फूर्त संमतीशिवाय स्वतःला त्रास देण्यापेक्षा.

हे तुमची अधोगती करेल आणि तुम्हाला मानवी इच्छाशक्तीच्या खोलवर नेईल,
नंतर उदात्त पदवी आणि मौल्यवान वैशिष्ट्य गमावेल.
माझ्या इच्छेची मुलगी!

सक्तीचे कृत्य माझ्या मृत्यूपत्रात अस्तित्वात नाही.

33

कोणीही तिला आकाश, सूर्य, पृथ्वी, मनुष्य स्वतः तयार करण्यास भाग पाडले नाही.
प्राण्यांच्या प्रेमासाठी तिने सर्व काही स्वेच्छेने केले, कोणालाही काहीही न सांगता.
तरीही माझ्या इच्छाशक्तीला माहित होते की त्यांना त्यांच्या कारणासाठी त्रास सहन करावा लागेल. म्हणूनच मला माझ्या इच्छेनुसार जगण्यासाठी कोणावरही जबरदस्ती करायची नाही.

सक्ती करणे हा मानवी स्वभाव आहे.

शक्ती शक्तीहीन आहे, ती परिवर्तनशीलता आहे, हे मानवी इच्छेचे खरे वैशिष्ट्य आहे.

म्हणून सावध राहा, माझ्या प्रिय मुली.

आम्ही काहीही बदलत नाही आणि माझ्या आधीच दुःखी झालेल्या हृदयाला आम्ही ही वेदना देत नाही.

माझ्या कडूपणात बुडून मी त्याला म्हणालो:

"माझा येशू, तरीही माझ्या वरील लोक मला म्हणतात:

' हे कसं शक्य आहे? ज्या चार-पाच जणांना दुष्कृत्य करायचे होते, त्यांना एवढी शिक्षा देणार का? आमचा प्रभु वाजवी आहे.

अनेक पापे असल्यामुळेच ही सर्व संकटे आहेत.' आणि इतरही अनेक गोष्टी आहेत जे ते म्हणतात आणि माहित आहेत. "

आणि येशू, सर्व चांगुलपणाने उत्तर दिले:

माझ्या मुली, *ते किती चुकीचे आहेत !*

हे चार-पाच जणांच्या पापासाठी नाही की अशा कपटीपणाने ते देखील निंदा करायला आले - त्यांना वैयक्तिकरित्या शिक्षा होईल -

पण त्यांनी माझ्यापासून हा आधार काढून घेतला .__

तुझा त्रास मला आधार म्हणून काम करतो.

हा आधार माझ्याकडून काढून घेतला गेला, तर माझ्या न्यायमूर्तींना पाठिंबा देणारा कोणीही सापडणार नाही.

आधाराशिवाय राहिले, पाऊस पडला,

- ज्या काळात तुम्ही तुमच्या नेहमीच्या दुःखापासून मुक्त झाला आहात, भयंकर संकटांचा सतत पाऊस पडतो.

हा आधार असता, संकटे आली असती तरी दशमांश किंवा पाचवा भाग मिळाला असता.

अधिकाधिक

- हे समर्थन मला आणि मला हवे असलेल्या स्वैच्छिक दुःखामुळे तयार झाले आहे

-जे स्वैच्छिक दुःखात, दैवी शक्तीमध्ये प्रवेश करतात.

अशा रीतीने मी म्हणू शकेन की माझे धार्मिकता टिकवून ठेवण्यासाठी मी तुझ्या दुःखात मला साथ देत आहे.

तुमच्या त्रासाशिवाय, माझ्याकडे आधार तयार करण्यासाठी सामग्रीची कमतरता आहे आणि माझा न्याय त्याला पाहिजे ते करण्यास मुक्त आहे.

३४

यावरून त्यांना मी किती चांगले काम केले हे समजले पाहिजे.

- प्रत्येकासाठी आणि संपूर्ण जगासाठी

तुम्हाला अनेक वर्षे ऐच्छिक दुःखाच्या स्थितीत ठेवत आहे.

म्हणून जर तुमची इच्छा नसेल की माझ्या धार्मिकतेने पृथ्वी हादरली पाहिजे.

- मला तुमचा ऐच्छिक त्रास नाकारू नका. मी तुला मदत करीन. घाबरू नका.
मला करू द्या.

त्यानंतर मी दैवी फियाटच्या भीतीने स्वतःला पूर्णपणे सोडून दिले.

-येशूला काहीतरी नाकारण्यास सक्षम असणे ई

- नेहमी दैवी इच्छा करू नका. ही भीती माझ्या आत्म्याला फाडून टाकते आणि मला अस्वस्थ करते.

येशूच्या उपस्थितीतच मला शांती मिळते.

पण माझी नजर चुकली तर,

भीती, भीती आणि तिरस्काराच्या वादळात परत. मला सांत्वन देण्यासाठी, माझा गोड येशू जोडला:

माझ्या प्रिय मुली, चल, उठ, स्वतःला दबवू नकोस.

माझ्या दैवी इच्छेचा प्रकाश तुमच्या आत्म्यात कसा निर्माण होतो हे तुम्हाला जाणून घ्यायचे आहे का?

वारंवार इच्छा अनेक श्वासासारख्या असतात. तुझ्या जिवावर फुंकर मारून ते हाक मारतात

लहान ज्वाला,

प्रकाशाचे छोटे थेंब जे तुमच्यात प्रकाशतात.

वासना जितक्या तीव्र असतील तितके श्वास लहान ज्योतीचे पोषण आणि प्रखर बनवतील.

जर श्वासोच्छ्वास थांबला तर लहान ज्योत बाहेर जाऊ शकते.

अशाप्रकारे, लहान ज्योत तयार करणे आणि प्रकाश देणे,

- त्यांच्याकडे या खऱ्या आणि अखंड इच्छा असणे आवश्यक आहे. प्रकाश वाढण्यासाठी आणि विकसित होण्यासाठी,
- प्रकाशाच्या बीजामध्ये असलेले प्रेम घेते.

तुमच्या वारंवार श्वासातून ज्वलनशील पदार्थ गहाळ झाल्यास तुम्ही तुमच्या इच्छेला व्यर्थ उडवून द्याल.

पण ही छोटीशी ज्योत कोण सुरक्षित ठेवते

- ते अविनाशी बनवण्यासाठी,
- विलुप्त होण्याच्या जोखमीशिवाय?

माझ्या दैवी इच्छेने केलेली कृती.

ते आपल्या चिरंतन प्रकाशाच्या छोट्या ज्वालाची जळजळीत वस्तू घेतात,

35

- जे नामशेष होण्याच्या अधीन नाही.

ते जिवंत ठेवतात आणि नेहमी वाढत असतात.

आणि मानवी इच्छा या प्रकाशापुढे ग्रहण आणि आंधळी आहे.

आंधळी, तिला यापुढे वागण्याचा अधिकार वाटत नाही आणि ती गरीब प्राण्याला एकटी सोडते.

म्हणून, घाबरू नका, मी तुम्हाला श्वास घेण्यास मदत करीन. आम्ही एकत्र उडवू, लहान ज्योत अधिक सुंदर आणि उजळ होईल.

माझा त्याग परमपवित्र आणि सर्वोच्च इच्छाशक्तीच्या बाहूंमध्ये चालू आहे.
मी अवर्णनीय कटुतेच्या दाट ढगाखाली आहे
जे मला ढगांच्या मागे लपलेल्या दिव्य प्रकाशाचे सौंदर्य माझ्यापासून दूर करते,
जेव्हा मी माझे " मी तुझ्यावर प्रेम करतो " म्हणतो आणि फियाटमध्ये माझी
कामे करतो, तेव्हा तो मेघगर्जना करतो.
विजेचा लपंडाव पाठवून तो ढगांना फाडतो. या उघड्यांद्वारे, तेजस्वी प्रकाश
- माझ्या आत्म्यात प्रवेश करा e
- मला सत्याचा प्रकाश आणा जो येशू त्याच्या लहान प्राण्याला प्रकट करू इच्छितो.

मला असे दिसते
जितके जास्त मी माझे "मी तुझ्यावर प्रेम करतो"
अधिक गडगडाट आणि विजा माझ्या येशूला स्पर्श करण्यासाठी ढगांना फाडून
टाकतात जो मला त्याच्या कडूपणाने भरलेल्या त्याच्या लहान मुलीला भेट देण्याची
घोषणा करण्यासाठी त्याचा प्रकाश पाठवतो.

जेव्हा माझा प्रिय येशू आला तेव्हा मी या अवस्थेत होतो, दयाळू आणि पीडित होतो.
त्याला झालेल्या गंभीर दुखापतीमुळे त्याचे हात मोडले होते.
स्वतःला माझ्यात झोकून देऊन, त्याने खूप दुःखाच्या दरम्यान माझ्याकडे मदत
मागितली.
मला त्याचा प्रतिकार कसा करायचा हे माहित नाही.
त्याला मिठी मारताना मला वाटले की त्याने त्याचे दुःख माझ्यापर्यंत पोहोचवले,
पण इतक्या प्रमाणात
की मी मरत आहे असे मला वाटले.
माझ्या दुःखाच्या अवस्थेत मी रसातळाला गेलो होतो. फियाट!...

तथापि, माझ्या छोट्याशा दुःखाने येशूला मुक्त करू शकलो या विचाराने मला शांती दिली.

३६

येशूने मला माझ्या दुःखात एकटे सोडले होते. मग तो परत आला आणि मला म्हणाला:

माझी मुलगी

खरे प्रेम करू शकत नाही

-काहीच करत नाही

- माझ्यावर प्रेम करणाऱ्यांना भाग घेतल्याशिवाय काहीही त्रास देऊ नका.

दुःखात आपल्या प्रियजनांचा सहवास किती गोड असतो!

त्यांची उपस्थिती मला माझ्या दुःखांपासून मुक्त करते आणि मला वाटते की त्यांनी मला माझे जीवन परत दिले

दुःखातून स्वतःला पुन्हा जिवंत करणे हे मला प्राण्यामध्ये सापडणारे सर्वात मोठे प्रेम आहे, त्या बदल्यात मी माझे जीवन तिला परत देतो.

मग प्रेम इतके महान आहे की ते जीवनाच्या भेटीची देवाणघेवाण करतात.

पण माझ्या दुःखात मदत मागण्यासाठी मला कशाने तुझ्या कुशीत ओढले हे तुला माहीत आहे का? तुझ्या "मी तुझ्यावर प्रेम करतो" ची सततची गडगडाट आणि विजेच्या गडगडाटाने मला मदत करायला सांगण्यासाठी तुझ्या हातात स्वतःला फेकून दिले.

तुम्हालाही कळायला हवे

- माझी दैवी इच्छा स्वर्ग आहे आणि तुमची मानवता पृथ्वी आहे.

माझ्या दैवी इच्छेनुसार तुमची कामे करून तुम्ही स्वर्ग घेता.

तुम्ही जितके जास्त काम कराल तितके तुम्ही माझ्या फियाटच्या स्वर्गात तुमचे स्थान घ्याल.

आणि जसे तुम्ही स्वर्ग घ्याल तशी माझी इच्छा तुमची पृथ्वी घेईल.
स्वर्ग आणि पृथ्वी विलीन होतात आणि अशा प्रकारे एकमेकांमध्ये हरवून राहतात.

त्यानंतर मी डिव्हाईन फियाटमध्ये माझा त्याग सुरू ठेवला.

माझा प्रिय येशू त्याच्या खुल्या हृदयासह परत आला ज्यातून रक्त मुक्तपणे वाहत होते.

या दिव्य हृदयात,

येशूचे सर्व दुःख

- ताबडतोब त्याच्या दैवी व्यक्तीचे सर्व भाग केंद्रीकृत केले गेले.

कारण ते तिथे आहे

— मुख्य कार्यालय e

-सुरुवातीला

त्याच्या सर्व दुःखांचे

ते त्याच्या सर्व पवित्र मानवतेमध्ये फिरतात

त्याच्या सर्वात पवित्र हृदयापर्यंत उठणाऱ्या अनेक प्रवाहांसारखे

३७

आणि ते त्यांच्या सोबत त्याच्या दैवी व्यक्तीच्या यातना घेऊन येतात.

येशूने जोडले :

माझी मुलगी

मला किती त्रास होतो! हे हृदय पहा:

- किती जखमा,
- किती वेदना,
- किती दुःख लपवतो.!

तो सर्व दुःखांचा आश्रय आहे.

अशी कोणतीही वेदना, वेदनेची उबळ किंवा अपराध या हृदयात उठत नाही.

माझे दुःख खूप आहेत. आता त्याची कटुता सहन करू शकत नाही ,

-मी असा प्राणी शोधत आहे जो मला सुटकेचा निःश्वास टाकण्यासाठी त्याचा एक छोटासा भाग घेण्यास सहमत होईल.

जेव्हा मला ते सापडते, तेव्हा मी ते इतके घट्ट धरून ठेवतो की मला कसे सोडायचे ते मला कळत नाही.

मला आता एकटं वाटत नाही. माझ्याकडे कोणीतरी आहे

- ज्याला मी माझे दुःख समजू शकतो,
- मी माझे रहस्य कोणाकडे सोपवू शकतो e
- ज्यामध्ये मी माझ्या प्रेमाच्या ज्वाला ओतू शकतो ज्या मला भस्म करतात.

म्हणूनच मी तुम्हाला माझे काही दुःख स्वीकारण्यास सांगतो. कारण बरेच आहेत.

आणि जर मी माझ्या मुलांकडे मदतीसाठी गेलो नाही तर मी कोणाशी संपर्क साधावा?

मी वडिलांसारखा राहीन

- मुलांशिवाय,
- ज्याचे कोणतेही वंशज नाहीत, किंवा
- कृतघ्न मुलांनी सोडून दिले आहे.

अहो, नाही, नाही, तू मला सोडणार नाहीस, माझी मुलगी?

मी आणि:

"माझ्या येशू, मी तुला कधीही सोडणार नाही.

पण तू मला कृपा करशील, आता मी ज्या परिस्थितीत आहे त्यात तू मला मदत करशील.

कारण ते किती कठीण आहेत हे तुम्हाला माहीत आहे.

"माझ्या येशू, मला मदत करा, कारण मी देखील तुम्हाला माझ्या मनाने म्हणतो: अरे! मला सोडू नका, मला एकटे सोडू नका.

३८

अरेरे! मला तुझी जिवंत किती गरज आहे! मला मदत करा! मला मदत करा! "

आणि येशूने एक अतिशय गोड पैलू गृहीत धरून माझा गरीब आत्मा त्याच्या हातात घेतला आणि माझ्या आत्म्याच्या खोलात त्याने लिहिले:

" मी माझी इच्छा या प्राण्यामध्ये ठेवली आहे,

सुरुवात, मध्य आणि शेवट म्हणून. "

मग त्याने पुनरावृत्ती केली: माझी मुलगी,

जीवनाची सुरुवात म्हणून मी माझी दैवी इच्छा तुमच्या आत्म्यात ठेवतो .
तिथून तुमच्या सर्व क्रिया एका बिंदूपासून खाली येतील. _ _

तुमच्या अस्तित्वात, तुमचा आत्मा आणि तुमच्या शरीरात पसरलेला,

ते तुम्हाला माझ्या दैवी इच्छेचे स्पंदनशील जीवन तुमच्यात जाणवतील. माझ्या इच्छेने तुमची सर्व कामे त्याच्या दैवी तत्त्वानुसार अभयारण्यप्रमाणे लपवून ठेवतील.

माझी दैवी इच्छा तत्त्व म्हणून असणे,

तुम्ही तुमच्या निर्मात्यासाठी पूर्णपणे नियुक्त राहाल.

- तुम्ही ओळखाल की प्रत्येक सुरुवात देवाकडून येते आणि
 - तुम्ही आम्हाला गौरव आणि प्रेमाची देवाणघेवाण कराल
- आपल्या सर्जनशील हातांनी तयार केलेल्या सर्व गोष्टी.

हे करत,

- तुम्ही निर्मितीचे कार्य स्वीकाराल

ज्याची आपण सुरुवात , जीवन आणि संवर्धन आहोत .

सुरुवातीपासून, तुम्ही मध्यभागी जाल . तो माणूस तुम्हाला ओळखलाच पाहिजे_

- आपल्या दैवी इच्छेपासून मागे हटणे

त्याने सुरुवातीस मान्यता देण्यास नकार दिला आणि गोंधळ झाला. तो कमजोर राहिला, आधार नसला, ताकदीशिवाय.

प्रत्येक पावलाने तो पडल्यासारखा वाटू लागला

- जर त्याच्या पायाखालची जमीन सरकली असेल तर ई
- आकाश त्याच्या डोक्यावर एक भयानक वादळ आणू शकते.

आता पृथ्वीला बळकट करण्यासाठी आणि आकाशाला हसवण्यासाठी साधन लागते. माझे पृथ्वीवर येणे हे वातावरण आहे , _

जे एकत्र आणते

- स्वर्ग आणि पृथ्वी,
- देव आणि माणूस.

ज्यामध्ये माझी दैवी इच्छा तत्वाप्रमाणे आहे, तिच्यासाठी वातावरण प्रगट होईल.
ते रिडेम्प्शनचे संपूर्ण कार्य स्वीकारेल. देईल

- गौरव आणि

- प्रेमाची देवाणघेवाण

माणसाला सोडवण्यासाठी मी जे काही दुःख सोसले आहे.

पण जर दीड सुरुवात असेल तर शेवटही असला पाहिजे . माणसाचा शेवट स्वर्ग आहे._

ज्याच्यासाठी माझी दैवी इच्छा तत्त्वानुसार आहे,

- त्याच्या सर्व क्रिया

स्वर्गात अंत म्हणून प्रवाहित व्हा जेथे हा आत्मा पोहोचला पाहिजे, त्याच्या आनंदाची सुरुवात ज्याला अंत नाही.

माझी दैवी इच्छा संपुष्टात येणे,

मी प्राण्यांसाठी तयार केलेल्या या आनंदी स्वर्गीय मुक्कामात तुम्ही मला गौरव आणि प्रेमाची देवाणघेवाण कराल.

म्हणून, माझ्या मुली, सावध राहा. मी तुझ्या आत्म्यात सील करीन

माझी दैवी इच्छा, सुरुवात म्हणून, म्हणजे आणि शेवट.

हे तुमच्यासाठी जीवन आणि सुरक्षित मार्गदर्शक असेल

जो तुम्हाला त्याच्या हातात घेऊन स्वर्गाच्या भूमीवर नेईल.

माझे जीवन शाश्वत फियाटच्या साम्राज्याखाली चालू आहे, त्यात माझे शरीर आणि आत्मा यांचा समावेश आहे. मला त्याचे अपरिमित वजन जाणवते.

या अनंतात हरवलेल्या अणूप्रमाणे, मला वाटते की माझी मानवी इच्छा एका अफाट आणि शाश्वत दैवी इच्छेच्या साम्राज्याखाली चिरडून आणि जवळजवळ मृत झाली आहे.

"माझ्या येशू, मला मदत करा आणि मला ज्या वेदनादायक अवस्थेत मी स्वतःला सापडले त्यामध्ये मला सामर्थ्य द्या. माझे गरीब हृदय रक्तस्त्राव करते आणि खूप दुःखात आश्रय घेते. आणि फक्त तू, माझा येशू, मला मदत करू शकता.

अरेरे! मला मदत करा, मला सोडू नका "...

माझ्या गरीब आत्म्याने दुःख ओतले असताना,

माझ्या प्रिय येशूने स्वतःला माझ्यामध्ये सहा देवदूतांसह पाहिले,

- तीन बरोबर आणि

- त्याच्या सुंदर व्यक्तिमत्वाच्या डावीकडे तीन.

प्रत्येक देवदूताने आपल्या हातात एक मुकुट धरला होता, ज्यात चमकदार दागिने जडलेले होते, जणू ते आपल्या प्रभूला अर्पण करावे.

मी थक्क झालो.

40

माझा गोड येशू मला म्हणाला:

धैर्य, माझ्या मुली, धैर्य हे चांगले करण्याचा निर्धार केलेल्या आत्म्यांसाठी आहे. ते वादळाखाली बिनधास्त राहतात.

मेघगर्जना आणि विजांचा लखलखाट त्यांना थरथर कापत असला तरी,

- पावसात राहा आणि

- वादळाची चिंता न करता ते धुण्यासाठी आणि आणखी सुंदर बाहेर येण्यासाठी ते वापरतात.

हाती घेतलेल्या चांगल्या गोष्टींचा त्याग न करण्याचा त्यांचा पूर्वीपेक्षा अधिक दृढ निश्चय आहे.

निराशा हे निराकरण न झालेल्या आत्म्यांचे कार्य आहे जे कधीही चांगले साध्य करू शकत नाहीत. धैर्याने मार्ग उघडतो,

धैर्य सर्व वादळांना घाबरवते, धैर्य ही बलवानांची भाकर आहे,

धैर्य हे त्या योद्ध्याचे आहे ज्याला सर्व युद्ध कसे जिंकायचे हे माहित आहे.

म्हणून माझ्या मुली, धैर्यवान, घाबरू नकोस. आणि तुला कशाची भीती वाटेल?

तुझ्यावर लक्ष ठेवण्यासाठी मी तुला सहा देवदूत दिले आहेत.

माझ्या चिरंतन इच्छेच्या अनंत प्रवासात तुम्हाला मार्गदर्शन करण्याचे कार्य त्यांच्यापैकी प्रत्येकाचे आहे.

जेणेकरून तुम्ही माझ्याशी संवाद साधू शकता

- आपल्या कृती,

-तुझे प्रेम,

- आणि सृष्टीतील सहा फियाट्सचा उच्चार करून दैवी इच्छेने काय केले .

म्हणून प्रत्येक देवदूत एक फियाट धारण करतो आणि त्या फियाटमधून काय बाहेर आले ,

- या प्रत्येक फियाटची देवाणघेवाण करण्यासाठी तुम्हाला कॉल करण्यासाठी, अगदी तुमच्या जीवनाच्या बलिदानाच्या वेळी.

हे देवदूत तुमच्या कृती गोळा करतात. ते त्यांच्याबरोबर मुकुट तयार करतात. साष्टांग दंडवत , —

ते त्यांना देवत्व अर्पण करतात

आपल्या दैवी इच्छेने जे केले आहे त्या बदल्यात, जेणेकरून ते करू शकेल

- ओळखले जाणे इ

- पृथ्वीवर त्याचे राज्य तयार करा.

पण एवढेच नाही.

या देवदूतांच्या डोक्यावर मी आहे

- जे त्यांना मार्गदर्शन करते आणि प्रत्येक गोष्टीत तुमच्यावर लक्ष ठेवते,

- जे तुमच्यामध्ये स्वतःची कृती बनवते आणि हे प्रेम आम्हाला हवे होते जेणेकरून तुम्ही हे करू शकता

- पुरेसे प्रेम आणि

- आपल्या सर्वोच्च इच्छेच्या अनेक महान कार्यांसह देवाणघेवाण करण्यास सक्षम होण्यासाठी.

तेही थांबत नाही.

तुम्हाला बरेच काही करायचे आहे:

- तुम्हाला माझे अनुसरण करावे लागेल, मी कधीही थांबत नाही.

- तुम्ही देवदूतांचे अनुसरण केले पाहिजे, कारण त्यांना त्यांच्याकडे सोपवलेले कार्य पूर्ण करायचे आहे आणि आमच्या दैवी इच्छेची मुलगी म्हणून तुम्ही तुमचे ध्येय पूर्ण केले पाहिजे.

त्यानंतर मला काळजी वाटली आणि विचार केला:

“माझ्या आयुष्यातील परिस्थिती खूप वेदनादायक आहे.

विशेषतः मला अनेकदा वादळात हरवल्यासारखं वाटतं

- मला कधीही थांबायचे नाही, ई

- देखील तीव्र करा.

आणि जर आपल्या प्रभूने मला मदत आणि विपुल कृपा दिली नाही, तर माझी दुर्बलता इतकी मोठी आहे की मला दैवी इच्छेतून बाहेर जावेसे वाटेल. आणि तसे झाले तर गरीब मी, सर्व नष्ट होईल. ”

जेव्हा माझा आराध्य येशूने मला आधार देण्यासाठी आपले हात पुढे केले तेव्हा मी याबद्दल विचार करत होतो. त्याने मला सांगितले:

माझ्या मुली, तुला माहित असेलच की माझ्या दैवी इच्छेनुसार केलेली कृती आहेत

-- अविनाशी e

- देवापासून अविभाज्य.

मी अखंड स्मरण आहे

- दैवी इच्छेने कार्य करण्यात आत्म्याला आनंद मिळाला,

- हे कार्य त्याच्या दैवी इच्छेने पूर्ण करण्यासाठी देवाने जीवाला स्वतःमध्ये धारण केले आहे.

ही आनंदी, कार्यरत आणि पवित्र स्मृती बनवते:

की आपण भगवंताचे स्मरण नेहमी आपल्या आत्म्यात ठेवतो. दोघेही अविस्मरणीय होतात

दैवी इच्छेबाहेर जाऊन दूरवर भटकण्याचे दुर्दैव त्या प्राण्याला मिळाले असेल तर.

- निघून जाईल,

-परंतु तो नेहमी आपल्या देवाची नजर स्वतःवर अनुभवेत जो त्यांना प्रेमळपणे आठवतो.

त्याची नजर सतत पाहणाऱ्याकडे वळलेली असेल.

दूरवर भटकत गेले तर ऐकू येते

- ही अपूरणीय गरज,

- या घन साखळ्या

जो तिला तिच्या निर्मात्याच्या बाहूमध्ये खेचतो.

अँडमच्या बाबतीत असेच घडले.

त्यांच्या आयुष्याची सुरुवात माझ्या ईश्वरी इच्छेने झाली.

जरी त्याने पाप केले आणि त्याचे जीवन जगण्यासाठी त्याला स्वर्गातून फेकण्यात आले, तरी आदाम हरवला होता का?

42

आह! नाही!

कारण त्याने आपल्या इच्छेची शक्ती स्वतःवर अनुभवली ज्यामध्ये त्याने काम केले होते.

त्याच्याकडे पाहत असलेली नजर त्याला जाणवली आणि त्याने स्वतःला आमच्याकडे पाहण्यासाठी आमंत्रित केले.

आणि त्याने आपल्या जीवनातील पहिल्या कृत्यांची प्रिय स्मृती आमच्या इच्छापत्रात

ठेवली. आपण स्वतःची कल्पना करू शकत नाही

- आमच्या इच्छापत्रात काय काम आहे

- सर्व चांगले ते प्रतिनिधित्व करते.

अशा प्रकारे आत्मा अनंत मूल्याच्या प्रतिज्ञा घेतो

- आमच्या फियाटमध्ये केलेल्या सर्व कृतींसाठी. ही वचने देवामध्ये राहतात.

कारण त्या प्राण्यांमध्ये ठेवण्याची क्षमता किंवा जागा नाही,

-त्यात असलेले मूल्य खूप मोठे आहे.

तुम्ही कधी विश्वास ठेवू शकता

की आपण अनंत मूल्याच्या प्राण्याचे हे टोकन ठेवतो,

- आम्ही ते गमावू देऊ शकतो,

या मौल्यवान वचनबद्धता कोणाच्या आहेत? आह! नववा!...

तसेच, काळजी करू नका.

आपल्या इच्छेनुसार केलेली कृत्ये आहेत

- शाश्वत संबंध,

- ज्या साखळ्या तोडल्या जाऊ शकत नाहीत.

आमच्या इच्छेबाहेर गेलात तर काय होणार नाही?

- तुम्ही निघून जाल, पण तुमच्या कृती राहतील आणि बाहेर पडू शकणार नाहीत.
कारण ते आमच्या घरी बनवलेले होते.

जे केले जाते त्याचे अधिकार प्राण्याला आहेत

- आमच्या घरात, आमच्या मर्जीत.

आपली इच्छा सोडल्यास, तो त्याचे हक्क गमावेल.

परंतु या कृत्यांमध्ये ज्याच्या ताब्यात आहे त्याला परत बोलावण्याची शक्ती असेल.
म्हणून, आपल्या हृदयाची शांती भंग करू नका.

मला शरण जा आणि घाबरू नकोस.

मी दैवी फियाटमध्ये माझ्या कृतींचे अनुसरण केले.

अरेरे! माझी इच्छा आहे की जे काही केले आहे त्यातून मला काहीही सुटले नाही,

४३

-सृष्टीत म्हणून

- विमोचन मध्ये,

माझ्या लहान आणि अविरत स्पर्धा करण्यासाठी

**"मी तुझ्यावर प्रेम करतो, मी तुझी पूजा करतो, मी तुझे आभार मानतो, मी तुला
आशीर्वाद देतो आणि तुझ्या दैवी इच्छेचे राज्य पृथ्वीवर आणण्यासाठी मी तुला
विनंती करतो!"**

मी हा विचार करत असताना, माझा दयाळू येशू मला म्हणाला :

माझ्या मुली, आमचे दैवी कार्य खूप विपुल आहे

की आपण आपल्या सृष्टीमध्ये ठेवलेल्या वस्तूंची विपुलता प्राणी सहन करू शकत नाही.

तथापि, आम्ही नेहमी त्याला लहान सहभागासाठी विचारतो.

तो जे करतो त्याच्या लहानपणावर किंवा मोठेपणावर अवलंबून असतो.

- आम्ही कमी किंवा जास्त वस्तू प्रदान करतो

ज्या कामात आपण प्राण्यांच्या भल्यासाठी करू इच्छितो .

कारण प्राण्यांची कृत्ये आपल्याला जमिनीचा एक छोटा तुकडा किंवा आपला माल ठेवण्याची जागा म्हणून काम करतात.

जर जागा लहान असेल तर आपण त्यात काही गोष्टी टाकू शकतो. जर ते मोठे असेल तर आम्हाला जास्त वेळ लागू शकतो.

परंतु जर आपल्याला आणखी ठेवायचे असेल तर प्राणी ते घेऊ शकणार नाही

आणि त्याला काय दिले आहे हे समजू शकणार नाही.

त्यामुळे जीवाच्या कृतींची आवश्यकता तुम्हाला दिसते
जेणेकरून आपली कामे मानवी पिढ्यांमध्ये जगू शकतील.

जेव्हा प्राणी तिची छोटी कृती, तिची प्रार्थना, तिचे बलिदान सुरू करते
- आपण त्याला देऊ इच्छित असलेले चांगले मिळविण्यासाठी,
मग तो त्याच्या निर्मात्याशी संवाद साधतो. अशा प्रकारे एक प्रकारचा पत्रव्यवहार
सुरू होतो.

तर, तिच्या सर्व कृती तिने त्याला पाठवलेली छोटी पत्रे आहेत. यामध्ये प्राणी कधी
प्रार्थना करते, कधी रडते तर कधी प्राण अर्पण करते.

-त्याच्या निर्मात्याला त्याला जे चांगले द्यायचे आहे ते देण्यासाठी त्याला
आणण्यासाठी. हे प्राणी प्राप्त करण्यासाठी आणि देव द्यायचे disposes.

जर हे प्रकरण सूचित करत नसेल तर, मार्ग नसतानाही संवाद होणार नाही. ज्याला
द्यायचे आहे ते प्राणी ओळखणार नाही.

आमच्या भेटी शत्रूंना देणे आणि उघड करणे हे असेल,
की आपण प्रेम करत नाही, - जे आपल्यावर प्रेम करत नाही हे करता येत
नाही .

जेव्हा आपल्याला नोकरी करायची असते,

-आपण ज्या प्राण्यावर प्रेम करतो आणि जो आपल्यावर प्रेम करतो त्यावर आपण
नेहमी उडतो.

कारण प्रेम हेच बीज, पदार्थ आणि आपल्या कामांचे जीवन आहे.

४४

प्रेमाशिवाय कामाला दम लागत नाही, धडधड होत नाही.

ज्यांना भेटवस्तू मिळते ते त्याची कदर करत नाहीत आणि जन्मतःच मरण्याचा
धोका पत्करतात.

म्हणून माझ्या दैवी इच्छेची ओळख व्हावी आणि राज्य करता यावे यासाठी तुमच्या कृतीची आवश्यकता आणि तुमच्या जीवनाचे बलिदान पहा.

यापेक्षा मोठे काम नाही. म्हणूनच मला हवे आहे

- तुमची वारंवार कृती,
- तुमच्या अखंड प्रार्थना e
- जिवंत गाडल्या गेलेल्या जीवनाचा अखंड त्याग:

ही दुसरी तिसरी जागा नाही जिथे मी एवढी चांगली रक्कम जमा करू शकतो.

तुमचे छोटे कृत्य हे एक पत्र आहे जे तुम्ही आम्हाला पाठवले आहे आणि आम्ही कुठे वाचतो:

"अहो! होय, एक प्राणी आहे की

- त्याला पृथ्वीवर आपली इच्छा हवी आहे ई
- त्याला राज्य करण्यासाठी आपले जीवन द्यायचे आहे! "

त्यानंतर आमच्याकडे गोष्टी, धन्यवाद आणि कार्यक्रम आहेत

जे तुमची छोटीशी जागा भरेल. आमच्या इच्छेच्या राज्याची महान भेट जमा करण्यासाठी आम्ही त्याचा विस्तार होण्याची वाट पाहत आहोत.

रिडेम्पशनमध्ये हेच घडले.

स्वर्गातून पृथ्वीवर येण्यापूर्वी मी बराच वेळ वाट पाहिली

निवडलेल्या लोकांना तयारीसाठी पुरेसा वेळ देण्यासाठी,

- त्यांच्या कृतीसह,
- त्यांची प्रार्थना ई
- त्यांचे बलिदान,

एक छोटी जागा जिथे मी विमोचनाची फळे घालू शकलो,

- इतके विपुल आहे की प्राण्यांनी अद्याप सर्व काही घेतलेले नाही.

जर मी जास्त केले असते तर मी जास्त दिले असते. पण मला अजून द्यायचे असेल तर,

-प्रथम त्यांच्या कृतींचा स्वल्पविराम किंवा कालावधी नसता तर त्यांच्यासाठी असे झाले असते

- अज्ञात भाषेत लिहिलेले एक न समजणारे पुस्तक,
- एक चावी नसलेला खजिना ज्याची सामग्री अज्ञात आहे

कारण जीवाची कृती आहे

-हा डोळा जो वाचतो ई

- ही की उघडते

जेणेकरून मी माझ्या भेटवस्तू घेऊ शकेन.

आणि तुम्हाला जे चांगले दिले आहे ते न सांगता द्या

- सहन केले असते

४५

- हे आपल्या शहाणपणासाठी अयोग्य कृत्य आहे.

म्हणून माझ्या ईश्वरी इच्छेचे पालन करण्याची काळजी घ्या.

जितके तुम्ही त्याचे अनुसरण कराल, तितके तुम्ही ते ओळखाल आणि ते तुम्हाला जास्त प्रमाणात माल देईल.

माझी मुलगी

श्वास, हृदय, अभिसरण आणि निर्मितीचे रक्त ,

- हे आपले प्रेम, आपली आराधना आणि आपला गौरव आहे.

आपण जे आहोत ते आपण स्वतःमध्ये घालतो. आपला स्वभाव शुद्ध प्रेम आहे.

आपली पवित्रता अशी आहे की हे प्रेम जे उत्पन्न करते ते एकटे असते

-- खोल पूजा e

- आपल्या दैवी अस्तित्वाचा शाश्वत गौरव.

म्हणूनच आपल्याजवळ जे आहे ते सृष्टीत टाकावे लागले. जे आपले नव्हते ते आपण स्वतःहून बाहेर पडू शकलो नाही.

म्हणून, सृष्टीचा श्वास म्हणजे प्रेम

माझ्या हृदयाची प्रत्येक धडधड एका नवीन प्रेमाने सुशोभित करते ज्याचे अभिसरण सतत पुनरावृत्ती होते: "आमच्या निर्मात्याला आराधना आणि गौरव".

जेव्हा प्राणी तिचे प्रेम तिथे ठेवण्यासाठी तयार केलेल्या गोष्टींकडे वळते तेव्हा ती तिचे प्रकट होते आणि आपले घेते.

हे आणखी एक प्रेम बाहेर आणते जे यामधून त्याचे प्रेम प्राप्त करण्याची आणि देण्याची अपेक्षा करते.

मग निर्माण केलेल्या वस्तू आणि आपल्या परमात्म्याला प्रेम, आराधना आणि गौरव देण्यासाठी एकमेकांशी एकरूप होणारे प्राणी यांच्यात देवाणघेवाण आणि शत्रुत्व होते.

म्हणून, जर तुम्हाला प्रेम करायचे असेल,

असा विचार करा की सर्व निर्माण केलेल्या गोष्टींना तुम्हाला प्रेम देण्याचा आदेश आहे

प्रत्येक वेळी ते तुमचे प्राप्त करतात.

आमच्या प्रेमाची मेजवानी अशा प्रकारे स्वर्ग आणि पृथ्वी दरम्यान राखली जाईल. आमच्या प्रेमाचा आनंद तुम्हाला जाणवेल .

प्रेमाचा श्वास, आराधनेची धडधड आणि शाश्वत वैभव तुमच्या रक्तात तुमच्या निर्मात्याकडे वाहते.

तुम्हाला माहित असले पाहिजे की आमची कामे जीवनाने भरलेली आहेत.
आपल्या सर्जनशील शक्तीमध्ये आपल्या सर्व कामांमध्ये महत्त्वपूर्ण बीज जमा
करणे आणि ते वापरणाऱ्या प्राण्यांपर्यंत पोहोचविण्याचा गुण आहे.

निर्मिती ही आपल्या सर्जनशील कृतींनी भरलेली आहे.

४६

विमोचन हे आपल्या कर्तृत्वाचे अमर्यादित क्षेत्र आहे.

कारण त्यांनी सजीवांना जीवन आणले आणि त्यांच्यात असलेले चांगले. जेणेकरून
आपण आपल्या कृतींच्या भव्यतेने वेढलेले आहोत, परंतु दुःखाने

- घेतलेले नाहीत आणि

- जे अनेक प्राण्यांनाही माहीत नसतात. ही कामे मग मृत्यूसारखी असतात.

कारण ते जीवसृष्टीची फळे त्या प्रमाणातच देतात जेवढे प्राणी त्यांचा वापर करतात.

आणि आमच्या बऱ्याच कामांमध्ये तडजोड झाली आहे,

- कारण आपल्या अनेक गुणधर्मांमुळे त्यात असलेली फळे येत नाहीत,

- आणि आम्ही खऱ्या मालातील गरीब दुर्बल आणि निर्जीव प्राणी देखील पाहतो,
ते आम्हाला खूप त्रास देते

- जीव आपल्याला कोणत्या दुःखात टाकतात हे आपण समजू शकत नाही.

आपण अनेक मुलांच्या वडिलांच्या पदावर आहोत

- जो त्यांच्यासाठी जेवण बनवतो.

त्याची तयारी करताना तो त्याच्या मुलांना हे जाणून आनंदित करतो

-उपवास करणार नाही आणि

- तो जे तयार करतो ते खाण्यास सक्षम असेल;

टेबल सेट करा, विविध प्रकारचे व्यंजन तयार करा.

मग तो आपल्या मुलांना त्याने तयार केलेल्या अप्रतिम पदार्थांचा आस्वाद घ्यायला बोलावतो. पण मुले वडिलांचा आवाज ऐकत नाहीत.

आणि जेवण कोणी हात न लावता तिथेच राहते.

या बापाला आपल्या मुलांना पाहून काय वेदना होतात

- ते त्याच्या टेबलावर बसलेले नाहीत e

- त्याने त्यांच्यासाठी तयार केलेले पदार्थ खाऊ नका!

आणि जेवणाने झाकलेले टेबल पाहणे त्याच्यासाठी वेदनादायक आहे.

जीवांना स्वारस्य नाही हे पाहिल्यावर आपली ही परिस्थिती आहे.

- आम्ही त्यांच्यासाठी खूप प्रेमाने केलेली अनेक कामे.

येथे कारण

- आमचे जे आहे त्यातून तुम्ही जितके जास्त घ्याल,

-अधिक दिव्य जीवन तुम्हाला मिळेल

- तुम्ही आम्हाला जितके आनंदी कराल.

अशा प्रकारे तुम्ही आमच्यामध्ये मानवी कृतघ्नतेची खोल जखम भरून काढाल.

ईश्वरी इच्छेला माझी शरणागती कायम आहे.

त्याचे गोड साम्राज्य माझ्या गरीब इच्छाशक्तीकडे नेत आहे, ज्या वेदनादायक परिस्थितीत मी स्वतः ला शोधून काढू इच्छितो.

परंतु सर्वशक्तिमान फियाट, माझ्या इच्छेच्या रात्री निर्देशित केलेल्या प्रकाशाच्या अप्रतिम शक्तीसह,

- मला ते करण्यापासून प्रतिबंधित करते e
 - माझ्या आत्म्यात प्रकाशाचा दिवस बनवा
- जो मला माझी छोटी कामे त्याच्या दैवी इच्छेनुसार करायला लावतो.

मला वाटतः

"येशू इतका प्रिय का आहे?

की त्याच्या आराध्य इच्छेनुसार मी माझ्या कृतीची पुनरावृत्ती करणे थांबवत नाही? "

येशू सर्व कोमलता आणि चांगुलपणा, मला म्हणाला :

माझी मुलगी

कारण तुम्ही स्वतःमध्ये केलेली सर्व कृती ही मी शिकवलेली आणि तयार केलेली कृती आहे.

तर ती माझी कृती आहे._

तुम्ही माझ्याबरोबर राहण्याऐवजी मागे राहावे अशी माझी इच्छा नाही.

कारण तुम्हाला माहित असणे आवश्यक आहे

जेव्हा मी आत्म्यामध्ये काम करतो ,

जेव्हा मी बोलतो आणि शिकवतो,

तुमचा येशू इतका सामर्थ्यवान आहे की तो सृष्टीमध्ये शिकवलेल्या आणि तयार केलेल्या चांगल्या गोष्टींना निसर्गात रूपांतरित करतो.

आणि निसर्गातील ही मालमत्ता नष्ट होऊ शकत नाही.

जणू देवाने तुम्हाला दिले आहे

- तिला तुमच्या स्वभावाची मालमत्ता म्हणून पाहणे आणि तिला तुमच्याकडे पाहण्याची सवय नव्हती,

- आवाज, हात, पाय,

आणि त्यांना पाहण्याची, बोलण्याची, काम करण्याची आणि चालण्याची सवय

नव्हती. ते निंदनीय नाही का?

आता, ज्या प्रकारे मी शरीराला निसर्गातील भेटवस्तू देतो, जेव्हा मी बोलतो तेव्हा माझ्या सर्जनशील शब्दात

आत्म्याला भेटवस्तू देण्यासाठी मी माझ्या शब्दासह करू इच्छितो.

कारण माझ्या एका फियाटमध्ये आकाश, सूर्य, अखंड प्रार्थना असू शकते आणि त्यांचे रूपांतर भेटवस्तूंमध्ये होऊ शकते. आत्म्याच्या स्वभावात.

४८

याचा अर्थ असा आहे की तुम्हाला तुमच्या आत काय जाणवते,

या नैसर्गिक देणग्या आहेत ज्या माझ्या शब्दाने तुमच्यामध्ये निर्माण झाल्या आहेत.

त्यामुळे माझ्या देणग्या निरुपयोगी होणार नाहीत याची काळजी घ्या. मी ते तुझ्यामध्ये ठेवले जेणेकरून,

- माझ्या इच्छेच्या या वारंवार कृत्यांसह,

माझ्या दैवी इच्छेने पृथ्वीवर राज्य करण्यासाठी येणारी महान भेट आपण एकत्र मागू शकतो

अधिक, माझ्या प्रिय मुली, **वारंवार** केलेली कृती वनस्पतीच्या रसासारखी आहे:

त्याशिवाय वनस्पती सुकते आणि फुले किंवा फळे देऊ शकत नाहीत. कारण रस हे वनस्पतीचे महत्वाचे रक्त आहे

- त्यात फिरते, ते जतन करते,

- सर्वात सुंदर आणि चवदार फळे वाढवतात आणि शेतकऱ्याचा गौरव आणि नफा बनवतात.

तथापि, हा रस एकट्या वनस्पतीद्वारे तयार होत नाही.

शेतकऱ्याने झाडाला पाणी देण्याची आणि लागवडीची काळजी घेतली पाहिजे आणि फक्त एकदाच नाही तर सतत, त्याला रोजचे अन्न दिले पाहिजे जेणेकरून ते पिकवणाऱ्यांना फळ मिळावे. पण जर शेतकरी आळशी असेल तर झाडाचा रस गमावतो आणि मरतो.

आता **पुन्हा पुन्हा केलेली कृती** काय दर्शवते ते पहा .

ते आत्म्याचे रक्त आहेत, माझ्या भेटवस्तूंचे पोषण, जतन आणि वाढ आहे.

मी, स्वर्गीय शेतकरी, तुला पाणी देणे थांबवत नाही! मी आळशी असण्याची शक्यता नाही.

हा महत्त्वाचा लिम्फ तुम्हीच प्राप्त करता, जेव्हा तुम्ही माझ्या इच्छेची कृती तुमच्या आत्म्याच्या खोलात पुनरावृत्ती करता तेव्हा ते तुमच्यापर्यंत येते.

त्या क्षणी तू तुझे तोंड उघडतेस आणि तुला बनवण्यासाठी मी तुझ्या आत्म्यात रक्त ओततो:

- दैवी उबदारपणा,

- स्वर्गीय अन्न.

आणि माझे इतर शब्द जोडून, मी तुम्हाला ठेवतो आणि माझ्या भेटवस्तू वाढवतो.

अरेरे! जर रोप योग्य असेल आणि शेतकरी पाणी देण्यास नकार देऊ शकत असेल, या गरीब वनस्पतीचे नशीब काय असेल?

त्याला जीव गमवावा लागेल! आणि गरीब शेतकऱ्याची किती दया!

कृतींची पुनरावृत्ती करणे म्हणजे:

- मला जगायचे आहे आणि खायचे आहे.

- प्रेम करणे आणि कौतुक करणे,

- ते इच्छा पूर्ण करण्यासाठी आहे

- हे आपल्या स्वर्गीय शेतकऱ्याला संतुष्ट करण्यासाठी, आनंदी करण्यासाठी आहे

ज्याने तुमच्या आत्म्याच्या क्षेत्रात खूप प्रेमाने काम केले;

जेव्हा मी तुम्हाला तुमच्या कृतींची पुनरावृत्ती करताना पाहतो, एकटे किंवा माझ्याबरोबर,

- तुम्ही मला माझ्या कामाचे फळ द्या

- मी तुम्हाला दिलेल्या अनेक भेटवस्तूंसाठी मला पुन्हा प्रेम आणि पुरस्कृत वाटते.
आणि मी तुला मोठा करायला तयार आहे.

म्हणून मेहनती व्हा आणि तुमच्या स्थिरतेमुळे तुम्हाला तुमच्या येशूवर विजय मिळवून त्यावर प्रभुत्व मिळवू द्या.

त्यानंतर मला असे वाटले की मला दुःखाच्या सवयीच्या अवस्थेत परत यावे लागेल.

त्या क्षणी लादलेल्या गोष्टी लक्षात घेता, मी स्वीकारण्यास नाखूष होतो, माझा गरीब स्वभाव हादरला आणि मला वाटले की मी माझ्या गोड येशूला म्हणालो:

"वडील,

जर हा कप माझ्यापासून दूर जाणे शक्य असेल तर. पण तुझी इच्छा पूर्ण होईल माझी नाही. "

माझा प्रिय येशू जोडला:

माझी मुलगी ,

मला सक्तीचे दुःख नको आहे, पण ऐच्छिक.

कारण सक्तीच्या दुःखामुळे ताजेपणा, सौंदर्य आणि गोड मोहिनी हरवते आणि तुमच्या येशूच्या दुःखाशी साम्य आहे, हे सर्व मी स्वेच्छेने सहन केले.

बळजबरीने दुःख हे त्या सुकलेल्या फुलांसारखे आहे आणि त्या अजूनही हिरव्या फळांसारखे आहे जे टक लावून पाहते आणि तोंड गिळण्यास नकार देते, इतके चव नसलेले आणि कठोर.

जेव्हा मी आत्मा निवडतो तेव्हा तुम्हाला हे माहित असले पाहिजे,

-मी तिथे माझे निवासस्थान तयार केले, ई

-मला माझ्या घरात जे हवंय ते करायला मोकळं व्हायचं आहे, त्यामध्ये मला आवडेल तसं जगायचं आहे.

- मला पूर्ण स्वातंत्र्य हवे आहे,

अन्यथा मी माझ्या कृतीत नाखूष आणि लज्जित आहे.

हे सर्वात मोठे दुर्दैव असेल,

- अगदी गरीबांसाठी, त्याच्या लहान मासूरमध्ये मुक्त होऊ नये.

तेव्हा मला एका दुर्दैवी माणसाचे दुर्दैव जाणून घ्यायचे आहे

- त्यांनी मोठ्या प्रेमाने घर बनवले आहे,

- त्यांनी राहण्यासाठी सुसज्ज आणि व्यवस्था केली आहे,

दुर्दैवाने ते अटी आणि निर्बंधांच्या अधीन आहे.

त्याला सांगितले जाते:

"तुम्ही या खोलीत झोपू शकत नाही, यामध्ये तुम्ही घेऊ शकत नाही आणि

50

त्यामध्ये, आपण उत्तीर्ण होऊ शकत नाही. "

थोडक्यात, तो त्याला पाहिजे तेथे जाऊ शकत नाही किंवा त्याला पाहिजे ते करू शकत नाही.

गरीबांना दुःख वाटावे कारण त्याने आपले स्वातंत्र्य गमावले आहे. आणि हे घर बांधण्यासाठी त्याने केलेल्या त्यागाचा त्याला पश्चाताप होतो.

मी तो आहे. किती काम, किती त्याग, किती कृपा

एखाद्या प्राण्याशी जुळवून घेऊन ते माझे घर बनवायला घेतले!

आणि जेव्हा मी ते ताब्यात घेतो तेव्हा ते माझे स्वातंत्र्य आहे जे मला माझ्या घरातील

इतर कोणत्याही गोष्टीपेक्षा जास्त आवडते.

आणि जेव्हा मला कधी तिरस्कार, कधी निर्बंध सापडतात,

घर माझ्याशी जुळवून घेण्याऐवजी, मीच ते घराशी जुळवून घेतले पाहिजे.

मी तेथे माझे जीवन किंवा दैवी मार्ग विकसित करू शकत नाही किंवा ज्या उद्देशासाठी मी ते पूर्ण करू शकत नाही,

- खूप प्रेमाने मी हे घर निवडले. त्यामुळे मला स्वातंत्र्य हवे आहे.

जर तुम्हाला मला आनंदी ठेवायचे असेल तर मला पाहिजे ते करू द्या.

मी अजूनही दैवी इच्छेच्या प्रिय वारशामध्ये आहे.

माझे मन जिकडे तिकडे वळते, तिथल्या माझ्या गरीब आत्म्यावर तिचे गोड साम्राज्य असलेले मला तिचे राज्य दिसते. आणि इतक्या बोलक्या, इतक्या गोड, इतकं मजबूत आणि इतकं प्रेम सोडवणाऱ्या आवाजाने की ते संपूर्ण जगाला पेटवू शकेल, ती मला म्हणाली:

मी राणी आहे आणि माझ्या सर्व कामांमध्ये मी तुझी वाट पाहत आहे की या कामांमध्ये तुझे छोटे दैवी राज्य तयार होईल आणि विस्तारेल.

माझ्याकडे पहा, मी राणी आहे आणि राणीमध्ये तिच्या मुलांना जे हवे आहे ते देण्याची शक्ती आहे, विशेषतः तेव्हापासून

- माझे राज्य सार्वत्रिक आहे,

- माझी अमर्याद शक्ती, ई

- मला माझ्या राज्यात एकटे राहणे आवडत नाही. राणी, मला पाहिजे

-मिरवणूक, माझ्या मुलांची संगत आणि

-माझे वैश्विक साम्राज्य त्यांच्यामध्ये विभाजित करा.

५१

त्यामुळे तुमची कामे तुमच्या स्वर्गीय राणीशी भेटतात

जो त्याच्या राज्याची खात्रीशीर प्रतिज्ञा म्हणून तुम्हाला त्याच्या भेटवस्तू देऊ शकेल

अशी अपेक्षा करतो.

जेव्हा माझा नेहमी दयाळू येशू मला म्हणाला :

माझी मुलगी ,

ज्याला प्राप्त करायचे आहे त्याला द्यावे.

भेटवस्तू प्राण्याला प्राप्त करण्यासाठी आणि देवाने द्यायची व्यवस्था करते. तुमचा येशू सहसा असे वागतो:

- जेव्हा मला प्राण्याकडून काही हवे असते तेव्हा मी देतो. जर मला मोठे बलिदान हवे असेल तर मी खूप काही देतो,

याप्रमाणे

- जेव्हा मी त्याला दिलेले सर्व काही पाहिले,

- तिला लाज वाटेल आणि मी तिच्याकडून मागितलेला त्याग नाकारण्याचे धैर्य तिला होणार नाही.

देणे

- हे जवळजवळ नेहमीच प्रतिज्ञा असते की त्या व्यक्तीला देखील प्राप्त होईल,

- त्याचे लक्ष, त्याचे प्रेम आकर्षित करते. देणे

- हे कौतुकाचे लक्षण आहे,

-आशा आहे,

- हृदयात दात्याची स्मृती जागृत करते.

आणि किती वेळा एकमेकांना ओळखत नसलेले लोक देणगीमुळे मित्र बनले आहेत?

दैवी आदेशानुसार, देणारा नेहमीच देव असतो

प्राण्याला आपल्या भेटवस्तू देणारा तो पहिला आहे.

पण ती काही करत नसेल तर

त्याच्या निर्मात्याकडे परत जाण्यासाठी, अगदी थोडेसे प्रेम, कृतज्ञता, एक छोटासा त्याग.

आम्ही यापुढे काहीही पाठवत नाही.

कारण आम्हाला काहीही न दिल्याने, तो संपर्कात व्यत्यय आणतो आणि आमच्या परस्पर भेटवस्तूंना जन्म देणारी अद्भुत मैत्री तोडतो.

माझी मुलगी

देणे आणि घेणे ही पहिली अपरिहार्य कृती आहे

जे स्पष्टपणे दाखवतात

- की आपण प्राण्यावर प्रेम करतो आणि

- ती आपल्यावर प्रेम करते.

पण हे पुरेसे नाही.

त्याला कसे प्राप्त करावे हे माहित असले पाहिजे

52

- प्राप्त मालमत्तेचे प्रकारात रूपांतर करून,

-- ते खाणे e

- आत्म्यासाठी भेटवस्तू रक्तात रूपांतरित करण्यासाठी ते उत्तम प्रकारे चघळणे.

आणि आपल्या भेटवस्तूंचे हेच कारण आहे: आपण दिलेली भेट निसर्गात रूपांतरित झालेली पाहण्यासाठी. कारण आमच्या भेटवस्तू आता धोक्यात नाहीत आणि मोठ्या बनवण्यास तयार आहेत.

आणि ज्या प्राण्याने आपली भेट निसर्गात रूपांतरित केली,

- त्याला सुरक्षिततेत आणते,

- मालक e

- निसर्गात रूपांतरित झालेल्या या भेटवस्तूचा तिला तिच्यात चांगला, स्त्रोत वाटेल.

आणि आमच्या भेटवस्तू शांतता, आनंद, अजिंक्य शक्ती आणि स्वर्गीय हवेचे वाहक आहेत,

त्याला स्वतःमध्ये निसर्ग जाणवेल

- शांती, आनंद आणि

- दैवी शक्तीची जी त्यात स्वर्गाची हवा तयार करेल.

हे कारण आहे

माझ्या शब्दाची महान देणगी तुला देऊन मी गप्प बसतो

याचे कारण असे की, मी तुम्हांला माझे शब्द नीट चावून खाण्याची आणि चघळण्याची वाट पाहत आहे, हे पाहण्यासाठी मी तुम्हाला जे सांगितले ते तुमच्या स्वभावात बदलले आहे.

जेव्हा मी हे पाहतो, तेव्हा मला तुमच्याशी पुन्हा बोलण्याची अतुलनीय गरज वाटते कारण एक भेट मी दुसरी देतो.

माझ्या भेटवस्तू एकटे उभे राहू शकत नाहीत.

जो माझ्या भेटवस्तूंना निसर्गात रूपांतरित करतो त्याच्याशी मी नेहमीच देण्यास, बोलण्यास आणि वागण्यास प्रवृत्त असतो.

त्यानंतर मी दैवी इच्छेबद्दल विचार केला आणि त्याचे राज्य येऊ शकते हे मला किती कठीण वाटले. माझ्या प्रिय येशूने उत्तर दिले:

माझी मुलगी

जसे खमीरमध्ये भाकरी वाढवण्याचा सद्गुण आहे, तशी माझी इच्छा प्राण्यांच्या कृतीचे खमीर आहे.

माझ्या दैवी इच्छेला त्याच्या कामात बोलावणे,
ते खमीर घेतात आणि माझ्या इच्छेच्या राज्याची भाकर बनवतात.

भरपूर ब्रेड बनवण्यासाठी फक्त यीस्ट पुरेसे नाही.
पिठात यीस्ट मिसळण्यासाठी खूप मैदा लागतो आणि कोणीतरी.
त्यांना एकत्र करण्यासाठी पाणी लागते आणि त्यांचे सदगुण सांगण्यासाठी पीठ
यीस्टमध्ये मिसळू देते.
मग त्या भाकरीमध्ये बदलण्यासाठी आग लागते जी तुम्ही खाऊ शकता आणि
पचवू शकता.

स्वर्गाचे पुस्तक - खंड 29 - 53

ब्रेड खाण्यापेक्षा भाकरी बनवायला जास्त वेळ आणि कृती लागतात ना?
त्याला प्रशिक्षित करणे हा त्याग आहे.
सेवन त्वरित केले जाते आणि आपण त्यागाचा आस्वाद घेऊ शकता.

म्हणूनच, माझ्या मुली, माझ्या दैवी फियाटमध्ये तुमच्या कृतींना आंबवणे आणि
त्यांना दैवी इच्छेच्या भाकरीमध्ये बदलण्यासाठी मानवी इच्छेतून रिकामे करणे
पुरेसे नाही.

हे कृत्ये आणि त्यागांची निरंतरता आणि बराच काळ घेते
- माझ्या इच्छेने ही सर्व कृत्ये वाढवून भरपूर भाकर तयार करा आणि ती तिच्या
राज्याच्या मुलांसाठी राखून ठेवा.

जेव्हा सर्वकाही तयार होईल, तेव्हा ते कार्यक्रम आयोजित करण्यासाठी राहील
हे सोपे आहे आणि ताबडतोब केले जाऊ शकते कारण आपल्या इच्छेनुसार गोष्टी
घडवून आणणे आपल्या सामर्थ्यात आहे.

मी हेच केले नाही का ?

माझे तीस वर्षांचे लपलेले आयुष्य एका खमीरासारखे होते, जिथे माझ्या सर्व
कृतींमुळे माझ्या सार्वजनिक जीवनाचा छोटासा भाग आणि माझ्या उत्कटतेची

उत्पत्ती झाली.

ही माझी भाकर आहे जी दैवी इच्छेने तयार केली आहे आणि माझ्या कामात खमीर बनवले आहे, जेणेकरून सर्व भाकर तोडण्यासाठी

-रिडीम केलेल्या ईची भाकरी प्राप्त करा

- स्वतःला वाचवण्यासाठी आवश्यक शक्ती प्राप्त करा.

म्हणून, त्याबद्दल विसरून जा.

त्यापेक्षा तुमचे कर्तव्य करण्याचा विचार करा आणि माझ्या दैवी इच्छेचे कोणतेही खमीर नसलेल्या कोणत्याही कृतीला हात लावू देऊ नका जेणेकरून ते तुमचे पुनरुत्थान करेल.

बाकी सगळी काळजी मी घेईन.

मग मी विचार केला: "पण या दुःखी अवस्थेत माझ्या येशूने माझ्याकडून काय मिळवले आहे आणि तो इतका आग्रह का करतो की मी माझ्या नेहमीच्या दुःखात पडतो त्या सर्व समस्यांसह मी इतरांना देतो, ज्याला मी माझे हौतात्म्य म्हणू शकतो?"

अरे, किती कठीण आहे

प्राण्यांशी करणे ,

आम्हाला त्यांची सतत गरज आहे हे जाणवण्यासाठी!

हे मला इतके अपमानित करते की मी माझ्या स्वतःच्या शून्यतेतच नष्ट होतो. जेव्हा माझा गोड येशू मला म्हणाला तेव्हा मी याबद्दल आणि अधिक विचार करत होतो:

माझ्या मुली, मी काय कमावले हे तुला जाणून घ्यायचे आहे का?

माझी दैवी इच्छा पूर्ण झाली आहे आणि हे सर्व माझ्यासाठी आहे.

माझ्या दैवी इच्छेच्या एका पूर्ण कृतीमध्ये सर्व स्वर्ग, पृथ्वी आणि माझे सर्व समाविष्ट आहेत.

नाही

- मला त्याच्यामध्ये न सापडणारे प्रेम,
- त्याच्याजवळ नसलेले चांगले,
- वैभवाचे जे माझ्याकडे परत येत नाही.

बाकी सर्व माझ्या इच्छेच्या पूर्ण कृतीत केंद्रीत राहतात. हे करणारा आनंदी प्राणी मला सांगू शकतो:

"मी तुला सर्व काही दिले, अगदी स्वतःलाही, मी तुला आणखी काही देऊ शकत नाही."

कारण माझ्या दैवी इच्छेमध्ये सर्व काही आहे, अशी कोणतीही गोष्ट किंवा चांगली गोष्ट तिच्यापासून दूर नाही. मला पाहिजे ते करून, प्राण्याला कळते की ती माझी इच्छा तिच्यात आहे.

आणि मी म्हणू शकतो: "माझ्या इच्छेनुसार एक पूर्ण कृती करण्याची कृपा देऊन, मी तुला सर्व काही दिले आहे".

खरंच, हे कृत्य करताना,

- माझे दुःख उद्भवते,
- माझी पावले, माझे शब्द आणि माझी कामे दुप्पट होतात आणि स्वतःला प्राण्यांना देऊ लागतात.

कारण माझी दैवी इच्छा जीवांमध्येही काम करते

हे नवीन जीवन बाहेर आणण्यासाठी आपल्या सर्व कार्यांना गती देते. आणि तुम्ही मला विचाराल की मला त्यातून काय मिळणार आहे?

माझ्या मुली, तुझे जीवन माझ्या इच्छेनुसार एक सतत कार्य करण्याचा विचार कर .

मी पुन्हा दैवी फियाटच्या प्रिय वारसात आहे. मला असे वाटते की तू माझ्या कानात कुजबुजत आहेस:

"मी जसा सुरवातीला होतो, तसाच मी नेहमी, अनंतकाळ आणि सदैव असेन.

आणि जर तुम्हाला माझ्या दैवी इच्छेमध्ये राहायचे असेल,

- आपण नेहमी आपल्यासारखेच राहाल,
- तुम्ही तुमची कृती कधीही बदलणार नाही,
- तू नेहमी माझी इच्छा पूर्ण करशील.

५५

तुमच्या कृती, तुम्ही त्यांना माझ्या इच्छेच्या पहिल्या आणि एकमेव कृतीच्या विविध प्रभावांमध्ये कॉल करू शकता

- जे एक करण्यासाठी तुमच्या कामात वाहते,
- ज्यामध्ये सूर्याप्रमाणे, इंद्रधनुष्याच्या रंगांची भव्य विविधता, त्याच्या प्रकाशाचा प्रभाव, नेहमी प्रकाश देण्याच्या अद्वितीय कृतीत बदल न करता निर्माण करण्याचा सद्गुण आहे.

आत्म्यामध्ये किती आनंदाची भावना आहे हे सांगण्यास सक्षम आहे:

"मी नेहमी दैवी इच्छा करतो!"

माझी छोटी आणि कमकुवत बुद्धी दैवी इच्छेच्या प्रकाशात गढून गेली. मला वाटले की त्याची अद्वितीय आणि सामर्थ्यवान शक्ती माझ्यासाठी त्यात गुंतवणूक करण्यासाठी एक मुकुट तयार करत आहे.

त्याचे असंख्य आणि बहुविध परिणाम आशादायक होते

- आनंद, शांती, धैर्य,
— दयाळूपणा, प्रेम, पवित्रता e
- अवर्णनीय सौंदर्य.

हे प्रभाव जीवनाच्या अनेक चुंबनांसारखे होते जे त्यांनी माझ्या आत्म्याला दिले. ते अजूनही माझ्याकडे आहे. मी थक्क झालो.

माझा नेहमी दयाळू येशू मला म्हणाला:

माझी मुलगी ,
दैवी इच्छेनुसार प्राण्यांद्वारे केलेली सर्व कृती ईश्वराने दैवी कृती म्हणून पुष्टी केली आहेत.

हे पुष्टीकरण या कृत्यांचे जीवन बनवते. ते कृती म्हणून दैवी सीलने चिन्हांकित आहेत

अविनाशी

नेहमी नवीन आणि

मोहक सौंदर्याचा .

माझ्या दैवी इच्छेने केलेल्या कृत्यांना मी सृष्टीची नवीन निर्मिती म्हणू शकतो. जेव्हा तो त्याची कामे माझ्या इच्छेनुसार करतो,

माझी फियाट त्याची क्रिएटिव्ह पॉवर लादण्यासाठी येते आणि त्याचा कायदा त्यांना पुष्टी देतो.

हे निर्मितीप्रमाणेच घडते:

माझ्या इच्छेच्या सर्जनशील शक्तीने अशा सर्व गोष्टी तयार करण्यासाठी घाई केली जी अपरिवर्तनीय राहिली आणि कधीही बदलली नाही.

आकाश, सूर्य, तारे बदलले आहेत का? ते कसे तयार केले गेले आहेत.

कारण जिथे जिथे माझी इच्छा तिची सर्जनशील शक्ती ठेवते,

- या कृतीचे अनंतकाळचे जीवन राहते आणि,

- पुष्टी, कधीही बदलू शकत नाही.

तर माझ्या दैवी इच्छेनुसार वागणे आणि जगणे म्हणजे काय ते पहा:

- सर्जनशील शक्तीच्या साम्राज्याखाली जगणे आहे

५६

जे प्राण्यांच्या सर्व कृतींची पुष्टी करते आणि त्यांना अपरिवर्तनीय बनवते.

इतकं की माझ्या इच्छेमध्ये राहून प्राणी निश्चित राहतो

- तो जे चांगले करतो त्यात,
- त्याला पाहिजे असलेल्या पावित्र्यात,
- त्याच्याकडे असलेल्या ज्ञानात,
- त्यागाच्या विजयात.

उत्स्फूर्तपणे केलेल्या आपल्या इच्छेचे देवत्व प्रेमाच्या साम्राज्याखाली राहते

- जो असह्यपणे धावतो,
- ज्याला प्राण्याला द्यायचे आहे.

इतकं की आमच्या प्रेमाच्या उत्साहात

माणसाची निर्मिती आपल्या दैवी गुणांच्या स्पर्शातून झाली आहे.

आपले दैवी अस्तित्व, सर्वात शुद्ध आत्मा असल्याने, त्याला हात किंवा पाय नव्हते. आपल्या दैवी गुणांनी मनुष्य घडवण्यासाठी आपले हात म्हणून काम केले.

त्याच्यावर झपाट्याने वाहणाऱ्या प्रवाहासारखा वर्षाव करून आम्ही त्याला आकार दिला आहे

आणि त्याला स्पर्श करून आपण आपल्या परम गुणांच्या प्रभावाने ते ओतले आहे.

या कळा माणसातच राहिल्या

त्यामुळे त्याच्यामध्ये काही अद्भुत गुण आपल्याला दिसतात

दयाळूपणा, प्रतिभा,

बुद्धिमत्ता आणि इतर

ते आपल्या दैवी स्पर्शाचे गुण आहेत की,
- माणसाला आकार देत राहणे, त्याचे परिणाम निर्माण करणे.

ती आमची प्रेमाची चिन्हे आहेत ज्याने आम्ही त्याला आणि ते असूनही ते मालीश केले आहे

ते आठवत नाही e

कदाचित आपल्याला माहितही नसेल, ते आपल्या दैवी अस्तित्वावर प्रेम करण्याचे त्यांचे दैवी कार्यालय चालू ठेवतात.

पण जर कोणी एखाद्या वस्तू किंवा व्यक्तीला स्पर्श केला तर
जो कोणी स्पर्श करतो त्याला प्रभावित व्यक्तीची छाप जाणवते. दैवी गुणाचा आपला स्पर्श माणसातच राहिला असल्याने,
त्याचा स्पर्श झाल्याचा ठसा आपल्या सर्वोत्कृष्ट गुणांमध्ये कायम राहिला, इतका की तो आपल्याला स्वतःमध्ये जाणवतो .

मग आपण त्याच्यावर प्रेम कसे करू शकत नाही?

म्हणून, मनुष्य आपल्या इच्छेनुसार कार्य करतो त्या प्रमाणात आपण ते करू

५७

त्याला भेटण्यासाठी

प्रेमाच्या नवीन आविष्कारांसह आणि त्याच्यावर नेहमीच प्रेम करण्यापासून परावृत्त केल्याबद्दल.

ईश्वरी इच्छेनुसार मी माझी कामे चालू ठेवली.

सृष्टीमध्ये साधलेल्या कार्यात मी एकरूप होतो

- प्राण्यांच्या प्रेमासाठी तयार केलेल्या प्रत्येक गोष्टीसाठी श्रद्धांजली, प्रेम आणि आराधना करणे,

मनुष्याच्या पतनाच्या कृतीत माझा गरीब आत्मा ईडनला नेण्यात आला :

- जसा राक्षसी सर्प, त्याच्या धूर्त आणि खोटेपणाने, हव्वेला तिच्या निर्मात्याच्या इच्छेपासून वेगळे होण्यासाठी ढकलले,

-हव्वा प्रमाणे, तिच्या खुशामत सह,

आदामाला त्याच पापात पडण्यास प्रवृत्त केले. तेव्हाच माझा प्रिय **येशू मला म्हणाला:**

माझी मुलगी

माझे प्रेम मनुष्याच्या पतनाने विझले नाही. तो आणखी चालू झाला.

जरी माझ्या न्यायाने त्याला न्याय्य शिक्षा दिली आणि दोषी ठरवले,

माझ्या प्रेमाने, माझ्या न्यायाला आलिंगन देऊन आणि वेळेच्या हस्तक्षेपाशिवाय, भविष्यातील रिडीमरला वचन दिले.

आणि तो माझ्या सामर्थ्याच्या साम्राज्यासह कपटी सर्पाला म्हणाला:

"तुम्ही माझ्या दैवी इच्छेपासून पुरुषाला हिसकावण्यासाठी स्त्रीचा वापर केला.

मी, माझ्या फियाटची शक्ती तिच्या सामर्थ्यात असलेल्या दुसऱ्या स्त्रीद्वारे, तुमचा अभिमान नष्ट करीन आणि ती तिच्या निष्कलंक पायाने तुमचे डोके चिरडून टाकेल.
"

हे शब्द

- नरकापेक्षा नरकाचा सर्प अधिक जाळला e

- त्याच्या मनात इतका राग आला की त्याला थांबवता येणार नाही.

ज्याला डोके फोडायचे होते त्याचा शोध घेण्यासाठी त्याने पृथ्वी वळवणे आणि वळणे थांबवले नाही.

- चिरडू नका,

- पण सक्षम होण्यासाठी, त्याच्या राक्षसी कलांसह,
- त्याच्या शैतानी युक्तीसाठी,
- ज्याला पराभूत करायचे होते त्याला खाली आणण्यासाठी,
- त्याला कमकुवत करा आणि त्याला अथांग अंधारात कैद करा.

५८

चार हजार वर्षे त्याने पृथ्वीचा प्रवास केला
जेव्हा त्याने अधिक सद्गुणी आणि चांगल्या स्त्रिया पाहिल्या,
- तो त्याची लढाई लढत होता,
- त्यांची सर्व प्रकारे चाचणी केली आहे.
मग काही कमकुवतपणा किंवा त्रुटीमुळे तो त्यांना पराभूत होणार नाही याची खात्री
करून घेतल्यानंतर त्याने त्यांना सोडले.

त्यानंतर त्यांनी आपला दौरा सुरू ठेवला.

पण खगोलीय प्राणी आला आणि तिला तिचे डोके फोडावे लागले आणि शत्रूला
तिच्यामध्ये अशी शक्ती जाणवली की तिचे पाय कमकुवत झाले आणि तिच्या
जवळ जाण्याची शक्ती तिच्यात नव्हती.

रागाने वेडा,

- त्याने त्याच्याशी लढण्यासाठी त्याच्या नरक शस्त्रांचे सर्व शस्त्रागार बाहेर काढले,
- तिच्या जवळ जाण्याचा प्रयत्न केला,
- पण त्याला वाटले की तो अशक्त होत आहे, त्याचे पाय तुटले आहेत आणि त्याला
माघार घ्यावी लागली.

त्यामुळे दुरूनच तो हेरगिरी करत होता
त्याचे प्रशंसनीय गुण,

त्याची शक्ती आणि
परमपूज्य.

आणि मी, गोंधळात टाकण्यासाठी आणि प्रश्न विचारण्यासाठी,
मी तिला स्वर्गीय सार्वभौम स्त्रीमध्ये मानवी गोष्टी पाहण्यास लावल्या,
जसे की खाणे, रडणे, झोपणे इ. आणि तिला खात्री पटली की ती तिची नाही.
कारण असा सामर्थ्यवान आणि पवित्र व्यक्ती जीवनाच्या नैसर्गिक गरजांच्या
अधीन होऊ शकत नाही .

मग संशयाने त्याला परत आणले आणि त्याला प्राणघातक हल्ला परत करायचा
होता. पण व्यर्थ.

माझी इच्छा शक्ती आहे आणि सर्व वाईट आणि सर्व राक्षसी शक्ती कमकुवत करते.

हा प्रकाश आहे जो प्रत्येकाला स्वतःची ओळख करून देतो आणि जिथे तो राज्य
करतो तिथे त्याची शक्ती जाणवते.

जेणेकरून भुतेही ते ओळखण्यास नकार देऊ शकत नाहीत.

म्हणूनच स्वर्गाची राणी सर्व नरकाची दहशत होती आणि राहिल.

पण एक स्त्री त्याचे डोके चिरडून टाकेल अशी इडन माय अटल धिक्कारात त्याने
ऐकलेले काही शब्द सर्पिला त्याच्या डोक्यात जाणवतात.

आणि त्याला माहित आहे की त्याचे डोके चिरडले आहे,

५९

- पृथ्वीवरील त्याचे राज्य उलथून टाकले जाईल,

-त्याची प्रतिष्ठा गमावेल, आणि

- त्याने एदेनमध्ये एका स्त्रीद्वारे केलेले सर्व दुष्कृत्य दुसऱ्या स्त्रीद्वारे दुरुस्त केले
जाईल.

आणि जरी स्वर्गाची राणी

- ते कमकुवत केले,

- त्याचे डोके चिरडले , आणि

की मी स्वतः त्याला वधस्तंभाशी जोडले आहे

- जेणेकरून तो यापुढे त्याला पाहिजे ते करण्यास मोकळे नाही,

ते अजूनही काही दुर्दैवी लोकांशी संपर्क साधून त्यांना वेड्यात काढू शकतात.

विशेषतः तो पाहिल्यापासून

- मानवी इच्छा अद्याप दैवी इच्छेच्या अधीन नाही,

- त्याचे राज्य अद्याप तयार झालेले नाही.

आणि त्याला भीती वाटते की दुसऱ्या स्त्रीला त्याची मंदिरे जाळणे पूर्ण करावे लागेल.

इतकं की हे वाक्य त्याला "निदोष राणीच्या पायावर डोकं ठेचायला लावतं"

त्याची पूर्तता शोधते.

कारण त्याला माहीत आहे की मी बोलतो तेव्हा

माझ्या शब्दात इतर प्राण्यांशी संवाद साधणारे गुण आहेत.

अर्थात त्याला ज्याची भीती वाटत होती ती म्हणजे धन्य व्हर्जिन मेरी,

आणि आता त्याच्याशी लढण्यास असमर्थ, त्याने त्याच्या फेऱ्या पुन्हा सुरू केल्या.

दैवी इच्छेची ओळख करून देण्याचे मिशन देवाकडून दुसऱ्या स्त्रीला मिळाले

असते का ते सर्वत्र शोधा जेणेकरून ती राज्य करेल.

त्याने तुला माझ्या फियाटबद्दल बरेच काही लिहिताना पाहिले,

- फक्त एकच शंका आहे की तुम्ही त्याला तुमच्या विरुद्ध नरकात उभे केले असेल.

हेच कारण आहे की तुम्ही जे काही सहन केले आहे - दुष्ट पुरुषांचा वापर करून जे निंदा आणि अस्तित्वात नसलेल्या गोष्टींचा शोध लावतात.

पण तुला खूप रडताना पाहून,

- भुतांना खात्री आहे की ते तुम्ही नाही

- ज्यांना खूप भीती वाटते,

- जो त्यांच्या दुष्ट राज्याचा नाश करण्यास सक्षम आहे.

नरक नागावर स्वर्गाच्या राणीसाठी इतके . आता मला त्याच्याबद्दलच्या प्राण्यांबद्दल काय सांगायचे आहे.

माझी मुलगी, स्वर्गीय प्राणी गरीब होता .

त्याच्या नैसर्गिक भेटवस्तू वरवर पाहता सामान्य होत्या, बाहेरून काहीही असामान्य दिसत नव्हते. तिने एका गरीब कारागिराशी लग्न केले ज्याने आपल्या माफक कामातून रोजची भाकरी मिळवली.

समजा, डॉक्टर आणि पुजारी यांच्यात हे अगोदरच माहीत होते, की ते होईल

६०

देवाची आई, की ती, या जगातील सर्व महान लोकांमध्ये, भविष्यातील मशीहाची आई होती.

ते त्याच्याविरुद्ध अथक युद्ध लढतील, कोणीही त्यावर विश्वास ठेवणार नाही आणि ते म्हणतील:

"हे शक्य आहे की इस्रायलमध्ये इतर महिला होत्या आणि आता नाहीत, आणि हीच गरीब स्त्री होती जी शाश्वत शब्दाची आई होणार होती? ज्युडिथ आणि एस्टर आणि इतर बरेच लोक होते. "

कोणीही त्यावर विश्वास ठेवला नसता आणि त्यांनी संख्याशिवाय शंका आणि अडथळे निर्माण केले असते.

त्यांना माझ्या दैवी व्यक्तीबद्दल शंका होती

- तो बहुप्रतिक्षित मशीहा आहे यावर विश्वास ठेवत नाही.

मी पृथ्वीवर आलो आहे यावर आजही अनेकांना विश्वास बसला

- मी अनेक चमत्कार करूनही

- माझ्यावर विश्वास ठेवण्यासाठी सर्वात अविश्वसनीय लोकांना प्रोत्साहित

करण्यासाठी!

आह! ज्यांचे हृदय कठोर, हट्टी, चांगले प्राप्त करण्यास असमर्थ आहे. सत्य, चमत्कार स्वतःच त्यांच्यासाठी मृत आणि निर्जीव आहेत.

जेव्हा बाहेर काहीही चमत्कारिक प्रकट झाले नाही तेव्हा स्वर्गीय मातेसाठी अधिक.

आता, माझ्या मुली, माझे ऐक.

त्यांना तुमच्या लेखनात सर्वात गंभीर शंका, सर्वात गंभीर अडचणी आढळल्या प्रत्यक्षात खालील आहेत:

मी तुम्हाला सांगितले की मी तुम्हाला माझ्या दैवी इच्छेच्या राज्यात राहण्यासाठी माझ्या राज्याची ओळख करून देण्याचे विशेष आणि अद्वितीय मिशन देऊन बोलावले आहे.

मी ते स्वतः पॅटर नॉस्टरमध्ये सांगितले आणि पवित्र चर्च पुन्हा म्हणतो:

"तुझे राज्य येवो, तुझी इच्छा जसे स्वर्गात तसे पृथ्वीवरही पूर्ण होवो".

या प्रार्थनेत हे राज्य पृथ्वीवर आहे असे म्हटलेले नाही, तर ते येत आहे . त्याचा परिणाम झाला नसता तर मी ही प्रार्थना रचली नसती.

आता तिथे जाण्यासाठी मला दुसरी स्त्री निवडायची गरज नव्हती,

- ज्याला नरक सापाची खूप भीती वाटते,

ज्याने पहिल्या महिलेद्वारे माणुसकी गमावली?

आणि मी ते गोंधळात टाकण्यासाठी, मी स्त्री वापरतो

-माझ्याकडून काय गमावले ते दुरुस्त करण्यासाठी

- त्याने नष्ट करण्याचा प्रयत्न केलेल्या सर्व चांगल्या गोष्टींसाठी परत या.

६१

त्यामुळे गरज आहे

- तयारी, - धन्यवाद,
- माझ्या भेटी आणि - माझे संप्रेषण.

ज्यांनी वाचले त्यांना ते आवडले नाही आणि तिथून या शंका आणि अडचणी: हे शक्य नाही

- अनेक महान संतांपैकी कोणीही माझ्या इच्छेच्या राज्यात राहिले नाही
- ती एकटी आहे की तो इतर सर्वांपेक्षा अधिक पसंत करतो.

जेव्हा त्यांनी वाचले की मी तुला सार्वभौम राणीच्या शेजारी ठेवत आहे

- कारण माझ्या दैवी फियाटच्या राज्यात राहिल्यानंतर तुम्ही त्याचे अनुकरण करू शकता,

- स्वतःला त्याच्यासारखी दिसणारी प्रतिमा बनवायची आहे, ई

मी तुम्हाला मार्गदर्शन करण्यासाठी, तुम्हाला मदत करण्यासाठी, तुमचे रक्षण करण्यासाठी तिच्या हातात देतो जेणेकरून तुम्ही प्रत्येक गोष्टीत तिचे अनुकरण करू शकता,

त्यांना ते फारच मूर्खपणाचे वाटले.

अर्थाच्या खोल्या आणि खोडकर व्याख्यासाठी,

ते म्हणाले तुला राणी घोषित केले जाईल. किती चुका!

मी असे म्हटले नाही की तू स्वर्गाच्या राणीसारखी आहेस, परंतु तू तिच्यासारखी असावी अशी माझी इच्छा आहे.

जसे मी इतर अनेक जिवांना सांगितले आहे की त्यांनी माझ्यासारखे व्हावे अशी माझी इच्छा आहे.

पण त्यामुळे ते माझ्यासारखे देव झाले नाहीत.

शिवाय, माझ्या इच्छेच्या राज्याची खरी राणी स्वर्गाची लेडी असल्याने,
ज्या आनंदी प्राण्यांना तेथे प्रवेश करून राहायचे आहे त्यांना मदत करणे आणि
शिकवणे हे त्याच्यावर अवलंबून आहे.

असे दिसते की त्यांच्यासाठी,
मला कोणाला हवंय आणि कधी हवंय हे निवडण्याचा अधिकार माझ्याकडे नाही.

पण वेळ सांगेल.

जसे ते नाझरेथची व्हर्जिन माझी आई आहे हे मान्य करण्यास नकार देऊ शकत
नाहीत, तसे ते कबूल करण्यासही नकार देऊ शकत नाहीत.

- की माझी इच्छा जाहिर करण्याच्या एकमेव उद्देशाने मी तुम्हाला निवडले आहे,
आणि

-तुझ्याद्वारे मी "तुझे राज्य येवो" ही प्रार्थना पूर्ण करीन .

नक्की

- ते प्राणी माझ्या हातात साधने आहेत आणि

- की मी कोण आहे हे पाहत नाही.

परंतु जर मला माहित असेल की माझ्या दैवी इच्छेने या उपकरणाद्वारे कार्य
करण्याचा निर्णय घेतला आहे,

माझे उच्च हेतू पूर्ण करण्यासाठी ते पुरेसे आहे.

६२

आणि प्राण्यांच्या शंका आणि अडचणीबद्दल,

- मी त्यांना गोंधळात टाकण्यासाठी आणि अपमानित करण्यासाठी वेळ आणि
स्थानानुसार वापरतो,

पण ते मला थांबवत नाही आणि मला जे कार्य करायचं आहे ते सृष्टीच्या माध्यमातून चालू ठेवतो.

म्हणून तुम्हीही माझे अनुसरण करा आणि मागे हटू नका.

बाकी, त्यांच्या विचारसरणीवरून आपण ते पाहू शकतो

- ज्यांनी फक्त आपल्या व्यक्तीचा विचार केला आहे.

पण माझी दैवी इच्छा काय करू शकते आणि करू शकते याकडे त्यांनी दुर्लक्ष केले आहे.

आणि जेव्हा माझी इच्छा एखाद्या प्राण्यामध्ये मानवी पिढ्यांमधील सर्वात मोठ्या हेतूसाठी कार्य करण्याचा निर्णय घेते,

- कोणीही त्याला कायदे सांगत नाही,

- कोणाची निवड करावी हे कोणीही तुम्हाला सांगत नाही, वेळ किंवा ठिकाण नाही, परंतु तुम्ही कृती करता हे पूर्णपणे आहे.

हे काही लहान मनांना देखील विचारात घेत नाही

- दैवी आणि अलौकिक क्रमाने कसे उठायचे हे मला माहित नाही,

- किंवा त्यांच्या निर्मात्याच्या अगम्य कृत्यांपुढे नतमस्तक होऊ नका आणि ज्यांना त्यांच्या मानवी तर्काने तर्क करायचा आहे,

- दैवी कारण गमावा आणि गोंधळलेले आणि अविश्वासू राहा.

माझे गरीब मन शाश्वत फियाटच्या अफाट समुद्रात पोहत होते. मी त्याच्यामध्ये नाल्याप्रमाणे वाहत गेलो आणि माझ्या लहानपणात मला त्याच्या पवित्र इच्छेने स्वतःला पूर्ण भरण्यासाठी त्याची विशालता स्वीकारायची होती आणि असे म्हणण्याचे समाधान मिळायचे:

"माझे लहान अस्तित्व हे केवळ दैवी इच्छेचे एक कृती आहे, माझा छोटासा प्रवाह या इच्छेने भरलेला आहे जो स्वर्ग आणि पृथ्वी भरतो. हे पवित्र इच्छा, माझ्या सर्व कृतींचे जीवन, अभिनेता आणि प्रेक्षक व्हा जेणेकरून सर्व काही पुनरुज्जीवित करून. आपल्या फियाटमध्ये पुनर्जन्म घ्यायची आणि त्याचे राज्य सर्व प्राण्यांपर्यंत वाढवण्याची सर्व कृतीची हाक बनते!».

पण मी केले तसे, मी स्वतःला विचार केला:

"मी काय चांगलं करू

दैवी इच्छेनुसार प्राण्यांच्या कार्यांना पुनर्जन्म म्हणायचे? माझ्या दयाळू येशूने मला सांगितले:

६३

माझी मुलगी

चांगले मृत्यूच्या अधीन नाही

जेव्हा चांगल्याचे जीवन दिसते तेव्हा ते सर्व प्राण्यांच्या रक्षणासाठी उभे असते.

आणि जर प्राणी हे चांगले घेण्यास तयार असतील,

- ते फक्त बचावलेले नाहीत.

-पण ते या चांगल्याचा जीव घेतात.

आणि जेवढे प्राणी ते घेतात तितके चांगले दिसते आणि बनते.

आणि जे असे करण्यास तयार नाहीत त्यांच्यासाठी,

ते तयार होईपर्यंत ते त्यांच्या बचावात राहते.

माझ्या इच्छेनुसार केलेली कृत्ये

-प्रकाशाचे बीज मिळवा. प्रकाशासारखा,

- जरी ते एक आहे,

- सद्गुण आहे

प्रकाशाचे भले करू इच्छिणाऱ्या प्रत्येक डोळ्याला प्रकाश देणे. जेणेकरून माझ्या दैवी इच्छेनुसार केलेली सर्वात लहान कृती,

- जे अफाट आहे आणि सर्व गोष्टींचा समावेश आहे, सर्वांसाठी प्रकाश आणि संरक्षण बनते.

शिवाय, अशा प्रकारे प्राणी त्याच्या निर्मात्याला परत देतो

- प्रेम, गौरव आणि आराधना ज्याची त्याला प्राण्यांकडून अपेक्षा करण्याचा आणि

मागणी करण्याचा अधिकार आहे.

माझ्या इच्छेनुसार केलेली कृत्ये नेहमीच विलक्षण असतात आणि ते स्वतःसाठी म्हणतात:

"आम्ही प्रत्येक प्राण्याचे संरक्षण आहोत.

आम्ही प्राण्यांचे रक्षण करण्यासाठी स्वर्ग आणि पृथ्वीच्या दरम्यान उभे आहोत. आमचा प्रकाश हा प्रत्येक आत्म्याचा प्रकाश आहे.

आम्ही आमच्या सनातन कृत्यांसह आमच्या निर्मात्याचे रक्षणकर्ते आहोत पृथ्वीवरून उठणाऱ्या अपराधांसाठी. "

आणि चांगले हे नेहमीच चांगले असते.

मी पृथ्वीवर असताना जे काही केले ते सर्व प्राण्यांनी घेतले यावर तुमचा विश्वास आहे का? किती बाकी आहेत!

पण ही विश्रांती चांगली नाही असे आपण म्हणू शकत नाही.

शतके आणि शतके निघून जातील.

अशी वेळ येईल जेव्हा मी केलेल्या सर्व चांगल्या गोष्टी प्राण्यांमध्ये जिवंत होतील. आज काय घेतले नाही,

-इतर प्राणी ते उद्या आणि इतर वेळी घेऊ शकतील.

भल्याभल्यांचे खरे आयुष्य वाट बघताना थकत नाही.

माझ्या इच्छेची कृती विजयाच्या हवेसह म्हणते:

६४

"आम्ही मृत्यूच्या अधीन नाही

म्हणून अशी वेळ नक्कीच येईल जेव्हा आपण आपली फळे देऊ जे आपल्यासारखे इतर अनेक जीवनांना जन्म देईल. "

तुमच्या सर्व कृतींचा परिणाम आमच्या ईश्वरी इच्छेमध्ये दिसत नसल्याने तुमचा विश्वास आहे का?

त्यातून काहीही चांगले होणार नाही?

हे आजच्या घडीला होताना दिसत आहे हे मान्य.

पण येणाऱ्या काळाची वाट पाहा आणि त्यातून येणारे मोठे चांगले ते सांगतील.

तसेच, **पुढे जात राहा आणि निराश होऊ नका** .

तुम्हाला हे माहित असले पाहिजे की केवळ चांगल्याची विपुलता हा सर्वात निश्चित पुरावा आहे जो देव आणि तो ज्या स्थितीत सापडतो त्या स्थितीचा आत्मा याची खात्री देतो.

दुःखात दीर्घकाळ सहनशीलतेची स्थिती

आणि जीवनातील वेदनादायक परिस्थिती,

- पुनरावृत्ती करून कधीही कंटाळल्याशिवाय पुनरावृत्ती केलेली प्रार्थना,

- सर्व परिस्थितीत आत्म्याची निष्ठा, स्थिरता आणि समानता, यामुळेच पुरेशी जागा तयार होते,

- एखाद्याच्या हृदयाच्या रक्ताने पाणी घातलेले,

जिथे देवाला सर्व प्राण्यांच्या कृतींद्वारे बोलावले जाते असे वाटते

- त्यामुळे तो तेथे त्याचे सर्वात मोठे प्रकल्प पूर्ण करू शकेल याची त्याला खात्री मिळेल.

आणि प्राण्याला त्याच्या कृतींचे विपुलतेने वाटते

— त्याचा स्वतःवरचा ताबा e

- तो डगमगणार नाही याची खात्री.

दिवसाचे सौंदर्य काहीही सांगत नाही.

आज चांगले आहे, अर्थातच, परंतु उद्या नाही जेव्हा ते म्हणतात की कमजोरी आणि विसंगती, मानवी इच्छेची फळे.

एक चंचल चांगुलपणा म्हणतो की प्राण्याकरिता, हे चांगले, हे गुण, त्याची मालमत्ता नाही. म्हणून त्याच्या मालकीचे नसलेल्या चांगल्याचे वाईटात आणि सदगुणाचे दुर्गुणात रूपांतर होते.

तर तुम्ही पाहाल की आत्म्याला एखादे चांगले किंवा सदगुण असल्याची खात्री होण्यासाठी, त्या सदगुणाचे जीवन स्वतःमध्ये जाणवले पाहिजे.

आणि, लोह स्थिरतेसह, वर्षानुवर्षे आणि आयुष्यभर, त्याने हे चांगले सराव केले पाहिजे.

आणि मग देवाला खात्री दिली जाते की तो त्याचे चांगले तेथे ठेवू शकतो आणि सृष्टीच्या स्थिरतेत महान गोष्टी करू शकतो.

स्वर्गाच्या राणीबरोबर मी तेच केले

मला पंधरा वर्षांचे शुद्ध आणि पवित्र जीवन, सर्व ईश्वरी इच्छेनुसार, तिच्या गर्भाच्या कौमार्यातून स्वर्गातून पृथ्वीवर उतरायचे होते.

६५

मी ते लवकर करू शकलो असतो, पण मला ते करायचे नव्हते.

मला प्रथम तिची कृत्ये आणि तिच्या पवित्र जीवनाची स्थिरता हवी होती, जणू तिला माझी आई बनण्याचा अधिकार द्यावा.

आणि मला त्यात अतुलनीय चमत्कार करण्याचा अधिकार दाखवण्यासाठी माझ्या अमर्याद बुद्धीची वाट पाहायची होती.

आणि ते कारण नाही

तुमच्या दुःखाच्या कालावधीसाठी, ई

मला शब्दांनी नव्हे तर कृतीने स्वतःबद्दल खात्री का हवी होती?

तुमच्या त्याग केलेल्या जीवनाच्या स्थिरतेत मी तुमच्यासमोर माझ्या अनेक भेटींचे आणि सर्व सत्यांचे स्पष्टीकरण हेच नाही का?

आणि मी असे म्हणू शकतो की मी तुमच्या यज्ञाच्या अग्निशमन केंद्रात तुमच्याशी

बोललो आणि बोललो.

आणि जेव्हा मी ऐकतो तू म्हणतोस: "हे कसे शक्य आहे, माझ्या येशू, माझा वनवास इतका लांब आहे? तुला माझ्यावर दया नाही का? आणि मी, मी काय म्हणतो ते तुला माहित आहे का?

"अहो! माझ्या मुलीला प्रदीर्घ त्यागाचे रहस्य चांगले ठाऊक नाही आणि ते जितके जास्त असेल तितके मोठे हेतू पूर्ण होतील.

म्हणून, माझ्यावर विश्वास ठेवा आणि मला ते करू द्या. "

ईश्वरी इच्छेला माझी शरणागती कायम आहे.

माझे बिचारे मन इकडे तिकडे थांबते, जणू काही मला प्रत्येक प्रभावात विश्रांती घ्यायची आहे.

दैवी इच्छा, जे असंख्य आहेत जरी त्याची कृती एक आहे.

जेणेकरून तो ते सर्व कधीही शोधू शकणार नाही, त्यांना खूप कमी समजू शकेल.

आणि ते खूप लहान असल्याने, मला त्या सर्वांचे चुंबन घेण्याची परवानगी नाही, मी माझ्या आनंदासाठी आणि विश्रांतीसाठी त्याचा एक प्रभाव थांबवतो.

माझा गोड येशू, जो मला त्याच्या आराध्य इच्छेमध्ये शोधून खूप आनंदित झाला आहे, तो त्याच्या आयुष्यात थांबतो आणि मला म्हणतो:

माझी मुलगी

माझ्या दैवी इच्छेमध्ये तुला शोधणे किती गोड आहे, तेथे असलेल्या प्राण्यांसारखे नाही

- कारण त्यांना तसे करण्यास भाग पाडले जाते,

-- आवश्यकतेनुसार e

- कारण ते त्याशिवाय करू शकत नाहीत,

आणि जे, तिच्यामध्ये असूनही, तिला ओळखत नाहीत, तिच्यावर प्रेम करत नाहीत

किंवा तिची प्रशंसा करत नाहीत.

६६

पण तुम्ही, तुम्ही स्वेच्छेने तिथे आहात.

तुम्हाला माहिती आहे, तुम्हाला ते आवडते आणि तुम्ही तिथे एक गोड विश्रांती देखील मिळवू शकता त्यामुळे मी तुमच्याकडे खूप आकर्षित झालो आहे.

माझ्या इच्छेच्या सामर्थ्याने तुमचा येशू स्वतःला प्रकट करणे आवश्यक आहे, मी त्याला काहीही नाकारू शकत नाही.

कारण मी असे म्हणू शकलो की पृथ्वीवरून मला मिळणारा एकच आनंद आहे

- माझ्या दैवी इच्छेतील प्राणी शोधण्यासाठी.

आणि जेव्हा मी तिला तिथं शोधतो तेव्हा ती मला देते तो आनंद मला तिला परत द्यायचा असतो.

- प्रथम तिला आनंदित करणे

- मग त्याला तयार करणे आणि माझ्या इच्छेनुसार एक कृती करण्यासाठी त्याला विल्हेवाट लावणे. J मी यासाठी जागा तयार करतो.

कारण माझ्या इच्छेने पूर्ण झालेल्या कृतीची महानता, पावित्र्य आणि सामर्थ्य असे आहे की जर मी ती क्षमता दिली नाही तर तो प्राणी त्यात ठेवू शकत नाही.

माझ्या इच्छेमध्ये राहणारी ती माझ्यापासून अविभाज्य आहे.

कारण मी हे कृत्य केले आहे, मला तुमच्यासाठी पुढील कृती तयार करायची आहे. अधिकाधिक

- की तो प्राणी जिथे आला तिथे मी कधीही सोडत नाही

- जोपर्यंत मी तिला सांगू शकत नाही तोपर्यंत मी तिला नेहमीच वाढवतो:

"त्याला देण्यासाठी माझ्याकडे आणखी काही नाही. मी त्याला सर्व काही दिले याचा मला आनंद आहे."

जेव्हा प्राणी माझ्या दैवी इच्छेनुसार कृती करतो तेव्हा तुम्हाला हे माहित असले

पाहिजे.

- स्वतःला देवामध्ये मग्न करतो आणि

- तो तिच्यात मग्न होतो.

एकमेकांना बुडवून,

-देव त्याच्या नवीन कधीही व्यत्यय न येणारी कृती सांगतो,

-मनुष्य दैवी इच्छेच्या अधिपत्याखाली राहतो आणि प्राणी अनुभवतो

- एक नवीन प्रेम,

- सर्व दैवी विश्रांतीसह एक नवीन शक्ती आणि ताजेपणा,

जेणेकरून तिच्या प्रत्येक कृतीने प्राण्याला दैवी जीवनात पुनर्जन्म झाल्यासारखे वाटेल जे तिला मागील कृतीमध्ये मिळाले आहे,

- त्याच्याशी संवाद साधलेले नवीन जीवन प्राप्त करते आणि समाविष्ट करते, इतकं की तिला नवीन खाद्यपदार्थांनी उन्नत, वाढलेली आणि पोषित वाटते.

आमच्या मर्जीत राहणारी ती म्हणूनच

- नेहमी त्याच्या निर्मात्याबद्दल नवीन ज्ञान प्राप्त करतो.

हे नवीन ज्ञान त्याला देवाकडे असलेल्या नवीन निरंतर कृतीचा प्रवाह आणते.

तुला आकाश, तारे आणि सूर्य दिसत नाही का? तुम्हाला त्यांच्यात काही बदल दिसत आहेत का?

किंवा इतक्या शतकांनंतर ते इतके तरुण, इतके सुंदर आणि समान नाहीत

६७

ते कधीपासून तयार झाले ते नवीन? आणि का?

कारण ते आमच्या फियाटच्या सर्जनशील शक्तीच्या प्रभावाखाली आहेत

- त्यांना कोणी निर्माण केले आणि

- जो त्यांच्यामध्ये शाश्वत जीवन म्हणून राहतो.

म्हणून सृष्टीतील माझ्या इच्छेची शाश्वतता तिच्या साम्राज्यासाठी संयम, प्रार्थना, त्याग आणि अनंत आनंदाचे नवीन जीवन निर्माण करते. माझ्या इच्छेमध्ये राहणाऱ्या प्राण्याशी हेच करायचे आहे.

मी दैवी इच्छेबद्दल विचार करत राहिलो आणि माझा गोड येशू जोडला:

माझी मुलगी

जेव्हा माझी दैवी इच्छा कृती जारी करते,

- ती त्यापासून कधीच माघार घेत नाही e

- शाश्वत होते.

सृष्टीच असे म्हणते. माझ्या इच्छेने ती निर्माण करून तिच्यात ठेवलेली ही कृत्ये ती सतत करत असते,

निर्माण केलेल्या गोष्टी माझ्या दैवी इच्छेच्या कृत्यांची पुनरावृत्ती करणाऱ्या आहेत असे म्हणता येईल.

कोणत्याही बिंदूपासून कधीही माघार न घेता स्वर्ग नेहमीच पसरलेला राहतो. अशा प्रकारे तो दैवी इच्छेच्या कृतींची पुनरावृत्ती करतो.

सूर्य नेहमी प्रकाश देतो आणि त्याच्या प्रकाशात दैवी इच्छेची असंख्य कृती करतो. तो देतो

- प्रत्येक फुलाचा रंग आणि सुगंध,

- फळांसह चव आणि चव,

- वनस्पती वाढ,

- प्रत्येक प्राण्याला प्रकाश आणि उष्णता.

आणि तो अजूनही इतर अनेक अभिनय करतो.

त्याच्यावर सोपवलेली सर्व कृत्ये करून तो वैभवाने आपली शर्यत चालू ठेवतो,

तो माझ्या इच्छेच्या भव्यतेचे आणि साम्राज्याचे खरे प्रतीक आहे.

बडबडणारा समुद्र ,

जे पाणी प्राण्यांना दिले जाते,

जी पृथ्वी हिरवीगार होते आणि वनस्पती आणि फुले उत्पन्न करते, ती सर्व माझ्या इच्छेनुसार अनेक कृत्ये करतात

- प्रत्येक गोष्टीचे इंजिन कोण आहे आणि

- ज्यामध्ये त्याची इच्छा पूर्ण करण्याच्या कृतीमध्ये सर्व सृष्टी समाविष्ट आहे. आणि म्हणून ते सर्व खूप आनंदी आहेत

ते त्यांच्या सन्मानाचे स्थान गमावत नाहीत आणि मृत्यूला बळी पडत नाहीत

निर्माण केलेल्या गोष्टींमध्ये कार्य करणारी माझी इच्छा त्यांना शाश्वत जीवन देते.

६८

फक्त प्राणी,

- तिने माझ्या इच्छेचे निरंतर कार्य पूर्ण करून इतरांपेक्षा जास्त साक्ष दिली पाहिजे,

- ती एकटीच माझ्या इच्छेच्या इंजिनपासून विचलित होते आणि

- तो या पवित्र इच्छेला विरोध करण्यासाठी देखील येतो. किती वाईट!

आणि तो मला कोणता हिशोब देणार नाही?

माझा येशु गप्प होता

माघार घेऊन, त्याने मला त्याच्या इच्छेच्या प्रकाशात सोडले.

पण ते सर्व कोण सांगणार?

त्याची इच्छा त्याच्याबद्दल स्वर्गीय शब्दांद्वारे बोलते म्हणून हे सर्व अधिक.

आणि स्वतःला स्वतःमध्ये शोधून, मला हे स्वर्गीय शब्द मानवी भाषेत जुळवून घ्यावे लागतील.

गोंधळाच्या भीतीने, मी फक्त पुढे जातो

या आशेने की, जर येशूची इच्छा असेल, तर तो या जगाच्या शब्दांशी बोलण्यास अनुकूल होईल.

त्यानंतर मी दिव्य फियाटमध्ये माझी कामे सुरू ठेवली

माझा गरीब आत्मा नाझरेथच्या छोट्या घरात थांबला

- जिथे स्वर्गाची राणी, स्वर्गीय राजा येशू आणि सेंट जोसेफ दैवी इच्छेच्या राज्यात राहत होते.

म्हणून हे राज्य पृथ्वीसाठी परके नाही:

- नाझरेथचे घर,

- तेथे राहणारे कुटुंब या राज्याचे होते आणि तेथे उत्तम प्रकारे राज्य केले. माझा महान राजा **येशू मला म्हणाला** तेव्हा मी असा विचार करत होतो :

माझी मुलगी, दैवी इच्छेचे राज्य पृथ्वीवर आधीपासूनच अस्तित्वात आहे. म्हणूनच तो त्याच्या पूर्ण जोमात परत येईल अशी खरी आशा आहे.

नाझरेथमधील आमचे घर त्याचे खरे राज्य होते परंतु आमच्याकडे लोक नव्हते.

परंतु तुम्हाला हे माहित असले पाहिजे की *प्रत्येक व्यक्ती एक राज्य आहे* . म्हणून माझ्या इच्छेनुसार तिच्यावर राज्य करणाऱ्या प्राण्याला सर्वोच्च फियाटचे छोटे राज्य म्हटले जाऊ शकते.

म्हणूनच नाझरेथमधील हे एक छोटेसे घर आहे जे पृथ्वीवर आपल्या मालकीचे आहे.

आणि, ते कितीही लहान असले तरी, आपली इच्छा त्यात राज्य करते म्हणून,

आकाश त्याच्यासाठी बंद नाही e

त्याला स्वर्गीय पृथ्वीसारखेच अधिकार आहेत

ती त्याच प्रेमाने प्रेम करते,

६९

तिथून अन्न खातो e

ते आपल्या अमर्याद प्रदेशांच्या राज्यात समाविष्ट केले आहे .

आणि पृथ्वीवर आपल्या इच्छेचे महान राज्य तयार करण्यासाठी,

प्रथम आपण नाझरेथची लहान घरे बांधू,

- म्हणजे, ज्या आत्म्यांना माझी इच्छा जाणून घ्यायची असेल ते त्यांच्यामध्ये राज्य करण्यासाठी.

मी, **सार्वभौम राणीबरोबर** , या लहान घरांच्या प्रमुखावर असेन.

पृथ्वीवर हे राज्य मिळवणारे *पहिले* असल्याने ,

- हा आमचा अधिकार आहे, जो आम्ही कोणालाही देणार नाही, त्यांचा प्रशासक म्हणून.

ही लहान घरे आमच्या नाझरेथच्या घराची पुनरावृत्ती करतात. त्यामुळे आम्ही प्रशिक्षण देऊ

- अनेक लहान राज्ये,

- अनेक प्रांत.

आपल्या इच्छेच्या अनेक लहान राज्यांप्रमाणे व्यवस्थित तयार झाल्यानंतर आणि ऑर्डर केल्यानंतर,

ते एक राज्य आणि एक महान लोक तयार करण्यासाठी एकत्र विलीन होतील.

म्हणून, आपली महान कार्ये पार पाडण्यासाठी,

आपला मार्ग म्हणजे *एका प्राण्याद्वारे कार्य करून सुरुवात करणे* .

ते तयार केल्यानंतर, आम्ही ते एक चॅनेल बनवतो, आम्हाला ते आमच्या कामांमध्ये समाविष्ट करण्याची परवानगी देतो

-दोन, नंतर आणखी तीन प्राणी.

आणि मग आम्ही एक लहान कोर तयार करण्यासाठी विस्तृत करतो

- जे संपूर्ण जगाचा समावेश करण्यासाठी वाढते.

आपली कार्ये देवापासून आणि आत्म्यापासून अलिप्तपणे सुरू होतात. संपूर्ण लोकांमध्ये त्यांचे जीवन चालू ठेवून ते समाप्त करतात .

आणि जेव्हा आपण आपल्या एखाद्या कामाची सुरुवात पाहतो तेव्हा तो जन्मतःच मरणार नाही याची खात्री पटते.

जास्तीत जास्त काही काळ ते लपलेले राहिल. मग ती चालू राहिल आणि त्याचे शाश्वत जीवन तयार करेल.

परिणामी

माझ्या दैवी इच्छेनुसार तुम्हाला नेहमी पुढे जाताना मला पहायचे आहे.

70

(१) मी अजूनही परम इच्छेच्या समुद्रात आहे. अरेरे! किती सुंदर गोष्टी आहेत कृतीत येशूची सर्व कृत्ये आहेत,

तेथे सार्वभौम राणी आहेत, आमच्या स्वर्गीय पित्याचे आहेत,

- त्याने काय केले आणि

- तो काय करेल.

हा एक समुद्र आहे जो विभागलेला नाही, परंतु "एक", अनंत आहे. हे सर्व आहे.

या समुद्रात ना धोका आहे ना जहाज तुटण्याची भीती कारण त्यात डुबकी मारणारा आनंदी प्राणी आपले जुने कपडे आणि वस्त्रे परमात्म्यामध्ये टाकून देतो.

मी या समुद्रात असताना, माझ्या गोड येशूने मला त्याच्या उत्कटतेच्या क्षणी उपस्थित केले जेव्हा प्रेषित

हरवले, पळून गेले,

त्याला एकटे सोडून शत्रूंच्या हाती सोडून दिले. आणि येशू, माझा सर्वोच्च चांगला, मला म्हणाला:

माझी मुलगी

- माझ्या उत्कटतेचे सर्वात मोठे दुःख,

- ज्या नखेने माझ्या हृदयाला सर्वात जास्त छेद दिला,
तो माझ्या प्रेषितांचा त्याग आणि पांगापांग होता.
माझ्याकडे बघायला एकही मित्र नव्हता.

खरंच, त्याग, अपराध, मित्रांची उदासीनता ओलांडली, अरे किती!
- सर्व दुःख आणि अगदी मृत्यू जे शत्रू आपल्यावर आणू शकतात.

मला माहित होते की माझ्या प्रेषितांनी मला हे खिळे द्यावे लागतील आणि भ्याड
पळून जातील.

पण मी ते स्वीकारले कारण, माझी मुलगी,

- ज्याला एखादे काम करायचे आहे त्याला दुःख देऊन थांबू नये. त्याऐवजी, त्याला
मैत्री करावी लागेल

- जेव्हा सर्व काही ठीक असेल,

- की सर्व काही त्याच्याकडे हसते,

- जो विजय आणि चमत्कार पेरतो आणि ज्याचा तो मित्र आणि शिष्य बनतो त्याला
चमत्कारिक शक्ती देखील सांगेल.

मग प्रत्येकजण बढाई मारतो की तो गौरव आणि सन्मानाने वेढलेल्याचा मित्र आहे.
आणि प्रत्येकजण आशा करतो.

मग किती मित्र आणि शिष्य सहभागी होऊ इच्छितात.

कारण वैभव, विजय आणि आनंदाचा काळ हे शक्तिशाली चुंबक आहेत जे
प्राण्यांना विजयाकडे आकर्षित करतात.

निंदा, अपमानित आणि तुच्छतेने वागलेल्या दुर्दैवी माणसाचा मित्र आणि शिष्य बनू
इच्छिते कोण?

७१

कोणीही नाही.

मग प्रत्येकजण त्याच्या जवळ जाण्यासाठी भीती आणि द्वेषाने जगतो.

सेंट पीटरने माझ्याशी केले तसे ते पूर्वी त्यांचा मित्र असलेल्याला ओळखण्यासाठी नकार देतात.

म्हणूनच मित्र मिळण्याची आशा करणे व्यर्थ आहे

जेव्हा प्राणी अपमान, तिरस्कार आणि निंदा यांचे दुःस्वप्न जगतो.

त्यामुळे दरम्यान मैत्री करणे आवश्यक आहे

- आकाश तुझ्याकडे हसू दे e

- नशीब तुम्हाला सिंहासनावर बसवू इच्छित आहे

जर आम्हाला ही मालमत्ता हवी असेल, तर ही कामे हवी आहेत, ती करू शकतात

- जीवन घ्या आणि

- इतर प्राण्यांमध्ये सुरू ठेवा.

मी चमत्कार आणि विजय पेरताना मित्र बनवले, जोपर्यंत त्यांनी विश्वास ठेवला नाही.

की मी पृथ्वीवर त्यांचा राजा होणार आहे आणि

ते माझे शिष्य झाले असते तर त्यांनी माझ्याबरोबर प्रथम स्थान मिळविले असते.

आणि जरी त्यांनी माझ्या उत्कटतेच्या वेळी मला सोडले, जेव्हा माझ्या पुनरुत्थानाने माझ्या विजयाचा भंग केला,

- प्रेषितांनी माघार घेतली,

- एकत्रितपणे आणि विजयी म्हणून,

- त्यांनी माझ्या सिद्धांताचे, माझे जीवनाचे पालन केले आणि नवजात चर्चची स्थापना केली.

माझ्या विजयाच्या वेळी त्यांना माझे शिष्य न बनवता माझा त्याग केल्याबद्दल मी त्यांची निंदा केली असती, तर माझ्या मृत्यूनंतर माझ्याबद्दल बोलणारा आणि मला ओळखणारा कोणीही माझ्याकडे नसता.

त्यामुळे आनंदी वेळ, गौरव आवश्यक आहे. ते आवश्यकही आहे

-छिद्रित नखे प्राप्त करण्यासाठी e

- माझ्या महान कार्याची सामग्री मिळविण्यासाठी आणि ते प्राण्यांमध्ये जिवंत होऊ शकतील यासाठी त्यांना सहन करण्याचा संयम ठेवा.

दुःख, अपमान,

माझ्या आयुष्यातील पुनरावृत्तीच्या सर्व पुनरावृत्तींमध्ये तुम्ही ज्या निंदा आणि तिरस्कारातून जात आहात ते नाही का?

माझ्या प्रेषितांच्या त्याग आणि विखुरल्याबद्दल मी तुमच्यामध्ये वारंवार ऐकले आहे जेव्हा मी पाहिले की तुम्हाला मदत करण्यासाठी थोडेच उरले आहेत.

मी तुला माझ्या मिठीत सोडलेले आणि एकटे पाहिले

ज्यांनी तुम्हाला साथ दिली त्यांच्या त्यागाच्या नखेने. माझ्या दुःखात मी म्हणालो:

"दुष्ट जग, माझ्या मुलांमध्ये माझ्या पॅशनची दृश्ये कशी पुनरावृत्ती करावी हे तुला कसे माहित आहे!"

७२

आणि तुम्ही तुमची कटुता अर्पण केली

- माझ्या इच्छेच्या विजयासाठी e

- ज्यांना हे कळवायचे होते त्यांना मदत करण्यासाठी.

म्हणून, जीवनातील वेदनादायक परिस्थितीत धैर्य. परंतु हे जाणून घ्या की तुमचा येशू तुम्हाला कधीही सोडणार नाही.

हे असे काहीतरी आहे जे मी करू शकत नाही. माझे प्रेम चंचल नाही.

ते दृढ आणि स्थिर आहे आणि माझ्या तोंडून जे काही बोलते ते हृदयाच्या जीवनातून बाहेर येते.

दुसरीकडे प्राणी,

ते एक गोष्ट बोलतात आणि त्यांच्या मनात काहीतरी वेगळेच जाणवतात.

ते मित्र बनवताना देखील मानवी ध्येये मिसळतात. आणि परिस्थितीनुसार ते बदलताना दिसतात .

त्यामुळे त्यांचं पांग

-ज्यांना आनंदाच्या काळात आपला जीव धोक्यात घालायचा आहे असे वाटत होते आणि

- जे अपमान आणि तिरस्काराचा क्षण येतो तेव्हा भ्याडपणे पळून जातात.

हे सर्व मानवी इच्छेचे परिणाम आहेत आणि अनेक लहान खोली तयार करण्यास सक्षम असलेल्या **प्राण्याचे ते खरे तुरुंग आहे** .

-ज्याला मात्र खिडक्या नाहीत

कारण प्रकाशाचा चांगला लाभ घेण्यासाठी मोकळे निर्माण करण्याचा त्याचा हेतू नाही.

आणि आवड,

- कमजोरी, भीती,

- जास्त भीती,

- विसंगती

ते सर्व त्याच्या तुरुंगात अंधाऱ्या खोल्या आहेत

ज्यामध्ये प्राणी एकामागून एक बंदिस्त राहतो .

भीतीमुळे भीती निर्माण होते.

आणि मग तो प्राणी तिच्या प्रेमातून आपले जीवन अर्पण करणाऱ्यापासून दूर जातो.

दुसरीकडे

जिथे माझी इच्छा राज्य करते तो आत्मा माझ्या राजवाड्यात राहतो जिथे खूप प्रकाश आहे

दुःख

अपमान आणि

निंदा एकटी आहे

विजय आणि गौरवाच्या पायऱ्या, ई
महान दैवी कार्याची सिद्धी. पळून जाण्याऐवजी गरीब हुतात्माला सोडून द्या
- मानवी विकृतीमुळे धूळ मध्ये उपसलेले,
नवीन विजयाच्या तासाची धीराने वाट पाहत त्याच्याकडे जातो.

७३

अरे, जर माझ्या इच्छेने प्रेषितांमध्ये संपूर्णपणे राज्य केले असते, तर ते त्या वेळी
नक्कीच पळून गेले नसते.
- जिथे मला त्यांच्या उपस्थितीची, त्यांच्या निष्ठेची, माझ्या अनेक वेदनांमध्ये सर्वात
जास्त गरज होती,
मला खाऊन टाकू पाहणाऱ्या शत्रूंच्या मध्ये.

माझ्या आजूबाजूला माझे विश्वासू मित्र असावेत अशी माझी इच्छा आहे.
कारण कटुता असताना जवळचा मित्र मिळण्यापेक्षा सांत्वन देणारे दुसरे काहीही
नाही. आणि माझे प्रिय प्रेषित माझ्या जवळ असल्याने, मी त्यांच्यामध्ये माझ्या
दुःखांचे फळ पाहिले असते.
आणि, अरे, किती गोड आठवणी त्यांनी माझ्या हृदयात परत आणल्या असतील,
ज्या माझ्या अफाट कटुतेवर मलम बनल्या असत्या!
माझ्या दिव्य इच्छेच्या प्रकाशाने त्यांना पळून जाण्यापासून रोखले असते आणि
त्यांनी माझ्याभोवती गर्दी केली असती.

परंतु ते त्यांच्या मानवी इच्छेच्या तुरुंगात राहत असताना,

- त्यांची मने अंधारात जातात
- त्यांचे हृदय थंड होते,
- भीती त्यांच्यावर आक्रमण करते,

आणि कोणत्याही क्षणी ते माझ्याकडून मिळालेल्या सर्व चांगल्या गोष्टी विसरले.
त्यांनी मला फक्त सोडले नाही तर ते वेगळे झाले.

येथे पुन्हा मानवी इच्छेचे परिणाम आहेत

- युनियन कसे ठेवावे हे माहित नाही e

- फक्त एकाच दिवसात कसे विखुरायचे ते माहित आहे
अनेक वर्षांपासून आणि अनेक बलिदानांसह केलेले चांगले.
म्हणून माझी इच्छा पूर्ण न करण्याची तुमची भीती असू द्या.

मला असे वाटते की दैवी फियाटची शक्तिशाली शक्ती मला त्याच्या कृतीचे
अनुसरण करण्यासाठी त्याच्यामध्ये बोलावते.
माणसाच्या निर्मितीच्या कृतीत माझी छोटी बुद्धिमत्ता एडनमध्ये थांबली
किती गंभीर कृती!

हे सर्व गोष्टींच्या निर्मितीनंतर घडले.

ज्याच्यासाठी त्याने संपूर्ण सृष्टीला जन्म दिला आहे त्याचा उत्सव साजरा
करण्यासाठी, जेणेकरून तो राजवाडा, भव्य आणि आरामदायक व्हावा,
जिथे मनुष्य कोणत्याही गोष्टीची कमतरता न ठेवता वास्तव्य करेल. जरा विचार
करा की तो एक डिझाइन केलेला वाडा होता

७४

- आमच्या स्वर्गीय पित्याकडून आणि त्याच्या दैवी फियाटच्या सामर्थ्याकडून. मी
याबद्दल विचार करत होतो आणि माझा गोड येशू मला म्हणाला:

प्रिय मुली, जेव्हा प्राणी मनुष्याच्या निर्मितीमध्ये माझे प्रेम आठवते तेव्हा माझा
आनंद अपार असतो .

आमचे प्रेम हे आपल्या मुलाला जन्म देणाऱ्या आईसारखे होते. आपल्या प्रेमाने
प्राण्याला स्वतःमध्ये वेढण्यासाठी घाई केली जेणेकरून सर्वत्र,

- बाहेर तसेच स्वतःमध्ये,

ती आमच्या प्रेमाचा आवाज ऐकू शकते जी तिला सांगते: "मी तुझ्यावर प्रेम करतो,
मी तुझ्यावर प्रेम करतो".

आमच्या प्रेमाचा गोड आवाज

- त्याच्या कानात कुजबुजणे,
- त्याच्या हृदयातील ठोके, ई
- तो उत्कटतेने त्याचे चुंबन घेतो आणि
- त्याच्या ओठांवर जोरात आवाज येतो,
- त्याला आपल्या पितृछत्रात मिठी मारतो जणू त्याला विजयीपणे सांगतो की आपले प्रेम, किंमत काहीही असो, त्या प्राण्यावर प्रेम करायचे आहे.

इतकं की याहून गोड, आनंददायी काहीही नाही,
आपण मनुष्य आणि सर्व गोष्टी कोणत्या प्रेमाने निर्माण केल्या हे लक्षात ठेवण्यासाठी.

आणि आमचा आनंद इतका मोठा आहे की, आमच्या आराध्य महाराजांसमोर येणाऱ्या आनंदी प्राण्याबद्दल, आम्हाला अशा महान प्रेमाची आठवण करून देण्यासाठी,

- आम्ही तिच्यासाठी आमच्या प्रेमाचे बंधन दुप्पट करतो,
- आम्ही त्याला नवीन कृपा देतो, नवीन प्रकाश देतो आणि
- आम्ही तिला आमच्या पक्षाचे नूतनीकरण करणारी म्हणतो.

कारण सृष्टीमध्ये सर्व काही आपल्यासाठी आणि प्रत्येकासाठी फक्त एक उत्सव होता.

आणि हे त्या प्राण्याला साजरे करते ज्याला आपण सृष्टीत काय केले ते आठवते

- आमचे प्रेम, आमची शक्ती, आमचे सर्जनशील शहाणपण ज्याने संपूर्ण विश्व अतुलनीय प्रभुत्वाने निर्माण केले,

ज्याने मनुष्याच्या निर्मितीमध्ये स्वतःला मागे टाकले.

त्यामुळे आपले सर्व दैवी गुण साजरे होतात.

त्याच्या स्मृती आणि प्रेमाची थोडीशी देवाणघेवाण त्याने काय साजरे केले ते प्राणी पाहतो.

आपले दैवी गुण दुप्पट करण्यासाठी एकमेकांशी स्पर्धा करतात

- कधी प्रेम, कधी चांगुलपणा तर कधी पावित्र्य.

थोडक्यात, आपल्या प्रत्येक दैवी गुणाला जे आहे ते द्यायचे असते

सृष्टीमध्ये आपण जे केले त्याची पुनरावृत्ती करणे.

परिणामी

आपल्यावर झालेल्या अतुलनीय प्रेमाच्या गोड आठवणींची वारंवार पुनरावृत्ती होते

75

निर्मिती मध्ये. तो आपल्या बाहेरचा प्राणी आहे,

आमच्या प्रतिमांपैकी एक,

आमच्या मुलांपैकी एक ज्याला आम्ही प्रकाशात आणले आहे आणि ज्याला आम्ही खूप प्रेम दाखवले आहे.

या स्मृती जागृत करून, आपल्याला ते अधिक आवडते.

इतकी की संपूर्ण सृष्टी ही सृष्टीप्रती आपल्या प्रेमळ इच्छाशक्तीचे प्रकटीकरण आहे.

आणि प्रेमाच्या या साक्षीमध्ये तो पुनरावृत्ती करतो: "फियाट, फियाट" संपूर्ण सृष्टीला त्याच्या प्रेमाच्या मिरवणुकीने सजवण्यासाठी.

आपल्या दैवी इच्छेनुसार साधलेले प्रत्येक कृती, शब्द, विचार हे आत्म्याचे पोषण बनवतात.

- जो जीवाचे रक्षण करतो,

- जे ते वाढवते आणि आवश्यक शक्ती देते

पुरेसे अन्न तयार करणे आणि उपवास करणे आवश्यक नाही.

प्रत्यक्षात, अखंड कृत्ये म्हणजे एका दिवसापासून दुसऱ्या दिवसापर्यंत तयार केलेल्या अन्नापेक्षा अधिक काही नाही.

नेहमी काहीतरी खाण्यासाठी.

या कृतींशिवाय, गरीब प्राण्याला तिची भूक शांत करण्यासाठी काहीही नसेल आणि ही चांगली, पवित्र आणि दैवी कार्ये त्याच्यामध्ये मरतील.

जर क्रिया सतत होत नसतील तर अन्नाची कमतरता असते. जेव्हा ते अपुरे असते तेव्हा चांगल्याचे आयुष्य कमकुवत होते.

या अशक्तपणामुळे तुमची चव आणि खाण्याची भूक कमी होते.

दुसरीकडे, जेव्हा कृत्ये निरंतर असतात, तेव्हा त्यातील प्रत्येक आपले योगदान देते:

- अन्न तयार करते,
- हे पाणी आणते,
- इतर त्यांना शिजवण्यासाठी आग.
- तरीही इतर टॉपिंग देतात जे भूक भागवण्यासाठी चव देईल.

थोडक्यात, **वारंवार कृती**

ते दैवी स्वयंपाकघराशिवाय दुसरे काहीही नाहीत जे प्राण्यासाठी आकाशीय सारणी सेट करते.

प्राणी पाहणे किती सुंदर आहे

- आमच्या फियाटमध्ये त्याच्या कृती सुरू ठेवून दैवी पदार्थ तयार करा, ई
- आमच्या स्वर्गीय देशाच्या डिशेसवर खायला द्या!

आपल्याला का माहित असणे आवश्यक आहे

- एक पवित्र विचार दुसऱ्याला बोलावतो,
- एक शब्द, एक चांगले कृत्य दुसऱ्याला खाण्यासाठी आमंत्रित करते आणि अन्न जीवन बनवते.

७६

त्यानंतर मी ईश्वरी इच्छेबद्दल आणि स्वतःच्या कुशीत सोडून जगून प्राप्त

केलेल्या महान चांगल्याबद्दल विचार करत राहिलो.

माझा गोड येशू जोडला :

माझ्या चांगल्या मुली, हे दैवी इच्छेतील जीवनाचे महान चांगले आहे

- अविश्वसनीय आणि

- मानवी प्राण्याला जवळजवळ अनाकलनीय.

तुम्हाला हे माहित असले पाहिजे की माझ्या ईश्वरी इच्छेनुसार जे काही चांगले आणि पवित्र केले जाते ते आत्म्याच्या शेतात अंकुरित होणाऱ्या बीजाशिवाय दुसरे काहीही नाही.

-दिव्य प्रकाश देणे e

- अशी सुरुवात करणे ज्याला अंत नाही

कारण माझ्या दैवी इच्छेनुसार जे काही केले जाते ते पेरले जाते,

- पृथ्वीवर राहात असताना अंकुर वाढवते आणि प्रशंसनीयपणे वाढते,

- आणि त्याची पूर्तता स्वर्गात मिळेल.

नवीनतम विकास, सौंदर्याची विविधता,

- त्याला स्वर्गीय मातृभूमीतील सर्वात सुंदर रंग, टोन दिले जातील.

याचा अर्थ असा की

पृथ्वीवर प्राणी करत असलेली प्रत्येक कृती तिला स्वर्गीय निवासस्थानात अगोदर ताब्यात घेऊन एका मोठ्या स्थानाचा हक्क देईल,

प्रत्येक अतिरिक्त कृतीसाठी प्राणी तिच्या नवीन आनंद, नवीन आनंद घेऊन येईल जे माझ्या इच्छेने त्याला कळवले असेल.

माझा दैवी फियाट प्राणीमात्राला देणे कधीच थांबवत नाही.

पृथ्वीवरील तिच्या आयुष्याच्या शेवटच्या श्वासापर्यंत तिने पवित्रता, कृपा, सौंदर्य वाढावे अशी त्याची इच्छा आहे.

आणि खगोलीय क्षेत्रांमध्ये त्याच्या विजयाच्या पूर्ततेसाठी शेवटचा ब्रशस्ट्रोक वाहून नेण्याचा अधिकार तो राखून ठेवतो.

माझ्या इच्छेमध्ये कोणतेही थांबे नाहीत. जीवनाची परिस्थिती
कधी कधी त्रास होतो,
कधीकधी अपमान ई
कधी कधी गौरव
मार्ग तयार करा जेणेकरून ते नेहमी तुमच्यामध्ये धावू शकतील. उदा
- प्राण्यामध्ये नवीन दैवी बीज पेरण्यासाठी त्याला मुक्त लगाम द्या
जो दैवी फियाट करतो
ई लागवड करा
वाखाणण्याजोगे वाढणे,
स्वर्गीय वैभवात त्यांची पूर्तता होईपर्यंत.

७७

शेवटी, स्वर्गात काहीही सुरू होत नाही.
पण सर्व काही पृथ्वीवर सुरू होते आणि स्वर्गात घडते ..

दैवी इच्छेला माझा त्याग चालूच आहे ,
जरी माझ्या गोड येशूच्या privations च्या दुःस्वप्न मध्ये.

ज्याच्या स्वर्गीय श्वासामुळे हे हृदय धडधडते त्याला न सापडल्याने माझे गरीब हृदय
किती यातनाग्रस्त आणि अस्वस्थ आहे!

माझा येशू, माझे जीवन, तू स्वतः असे म्हटले नाहीसः
की मला तुमचा दैवी श्वास घ्यायचा होता
- तुझ्या हृदयाच्या ठोक्याने माझे जीवन तयार करण्यास सक्षम होण्यासाठी
जेणेकरून मी तुझे, तुझे प्रेम, तुझे दुःख आणि तुझे सर्व जगू शकेन?

पण माझ्या गरीब हृदयाने त्याच्या प्रिय येशूच्या वंचिततेवर वेदना ओतली, तेव्हा मी माझ्या कानात त्याचा स्पष्ट आवाज ऐकला.

तो अवर्णनीय कोमलतेने म्हणाला:

“परमपवित्र पित्या, मी माझ्या मुलांसाठी आणि तू मला दिलेल्या सर्वांसाठी प्रार्थना करतो कारण ते माझे आहेत हे मी ओळखतो. माझ्या चर्च विरुद्ध तयार होत असलेल्या वादळापासून त्यांचे संरक्षण करण्यासाठी मी त्यांना आलिंगन देतो».

मग तो जोडला:

माझी मुलगी

किती नकार असतील, किती मुखवटे पडतील! त्यांचा ढोंगीपणा मला आता सहन होत नव्हता

माझा न्याय इतक्या ढोंगांनी भारावून गेला आणि ते यापुढे मुखवटा मागे ठेवू शकले नाहीत.

म्हणून, माझ्याबरोबर प्रार्थना करा

- ज्यांनी माझ्या गौरवासाठी सेवा केली पाहिजे ते सुरक्षित राहतील, आणि
- ज्यांना माझ्या चर्चला मारायचे आहे ते संभ्रमात आहेत.

त्यानंतर तो गप्प बसला.

माझे गरीब मन अनेक प्राणघातक आणि दुःखद गोष्टी पाहण्यास सक्षम आहे. मी प्रार्थना करत असताना, येशू, माझा सर्वात चांगला, पुनरावृत्ती:

माझी मुलगी ,

या चांगल्याची परिपूर्णता असणे आवश्यक आहे.

कारण ज्या आत्म्याचा ताबा आहे त्याला त्याचे परिणाम, पदार्थ, हे चांगले मिळवण्याचा मार्ग माहित आहे.

त्यामुळे त्याला असे करण्यास अनुमती देणारे गुण त्याच्याकडे असतील

- हे चांगले इतरांमध्ये रुजवण्यासाठी,
 - हे चांगले उत्पन्न करणारी सुंदरता, विशेषाधिकार आणि फळे सांगण्यास सक्षम असणे. दुसरीकडे, जर आत्मा प्राप्त करू शकला नाही
 - या चांगल्याचा, या सदगुणाचा, आणि
 - ज्याला ते इतरांना शिकवायचे आहे,
- त्याला या सदगुणाची पूर्णता पूर्णपणे कळणार नाही.

त्यामुळे तिला कळणार नाही

- एखाद्याच्या चांगल्या चांगल्या गोष्टींची पुनरावृत्ती कशी करावी
- किंवा ते घेण्यास मार्ग देऊ नका.

ती एका लहान मुलीसारखी दिसेल जिने नुकतेच स्वर शिकले आहेत आणि तिला इतरांसमोर शिक्षिका व्हायचे आहे:

- गरीब मुला, त्याचा खेळ प्रहसनात बदलेल
- कारण तो आपले शिक्षण चालू ठेवू शकणार नाही!
- खऱ्या संतांची सुरुवात अशी पूर्ण होऊन झाली
- प्रेमाची,
 - दैवी ज्ञान,
 - संयम इ.,

आणि जेव्हा ते इतके भरले की ते यापुढे त्यांच्यामध्ये सर्वकाही समाविष्ट करू शकत नाहीत,

- त्यांच्या मालकीची मालमत्ता इतरांशी संवाद साधण्यासाठी ओव्हरफ्लो झाली. त्यांच्या बोलण्याने पेटून उठला.

उजाडले होते. आणि त्यांनी शिकवले

- वरवरचे नाही

- परंतु व्यावहारिक आणि ठोस मार्गाने त्यांच्या मालकीची मालमत्ता.

त्यामुळे अनेकांना शिक्षक व्हायचे असते पण चांगले काम करत नाही.

त्यांच्याकडे पुरेसे अन्न नसल्यामुळे ते इतरांना कसे खायला घालतील?

त्यानंतर मी सर्वोच्च फियाटला शरण गेलो. माझे बिचारे मन त्यात हरवून गेले
अचानक मला परमात्म्यासमोर दिसले.

त्याच्यापासून असंख्य किरणांमध्ये पसरलेला अनंत प्रकाश निघाला.

- जे बरेचदा लहान दिवे एकमेकांत गुंफलेले असतात

-जन्मी आणि सारखेच खातात असे वाटत होते

एखाद्याचे जीवन तयार करणे आणि देवाच्या इच्छेप्रमाणे वाढणे.

७९

या दैवी उंची किती जादू आहेत!

त्याची मंत्रमुग्ध करणारी उपस्थिती, डोळा त्याच्या अफाटतेत हरवला आहे,
तितकेच त्याचे सौंदर्य, त्याच्या अनंत आनंदांची बहुलता,

जो त्याच्या दैवी अस्तित्वाच्या मुबलक पावसासारखा पडतो.

आम्ही मौन बाळगतो आणि त्यामुळे याबद्दल काहीही बोलू शकत नाही. जे मनात
होते त्यात मी मग्न होतो.

मग माझा प्रिय येशू मला म्हणाला :

माझ्या दैवी इच्छा कन्या, या अगाध प्रकाशाकडे पहा.

ती दुसरी कोणी नसून आपली इच्छा आहे जी आपल्या दैवी अस्तित्वाच्या केंद्रातून
बाहेर पडते.

जेव्हा आम्ही फियाटचा उच्चार केला तेव्हा ते विस्तारले

त्याच्या सर्जनशील शक्तीने सर्व निर्माण केलेल्या गोष्टी तयार करणे. जेणेकरून
त्यांच्यापैकी कोणीही त्याच्या प्रकाशातून बाहेर पडू नये,

आपल्या सर्जनशील हातातून जे बाहेर आले ते तिच्यातच राहिले.

आपण आपल्या प्रकाशाच्या किरणांमध्ये जे विणकाम पहात आहात त्या प्रत्यक्षात सर्व निर्मित वस्तू आहेत:

- काही आमच्या प्रकाशात ठेवल्या जातात जेणेकरून कोणताही बदल होऊ नये,
 - इतर, आपल्या इच्छेनुसार राहणारे प्राणी, केवळ संरक्षित नाहीत, परंतु सतत देवाच्या प्रकाशाने पोषण केले जातात,
 - त्यांच्या लहान दिव्यांनी एकमेकांशी जोडणे,
- त्यांच्यामध्ये कार्य करण्याची समान दैवी इच्छा

हे छोटे दिवे आमच्या दैवी फियाटसाठी मैदान मोकळे सोडतात जेणेकरून त्यांना त्यांच्यामध्ये सतत काम करता येईल.

ते नेहमी आम्हाला काहीतरी करून सोडतात. त्यांनी आम्हाला सृष्टीत सुरू केलेले काम खूप प्रेमाने सुरू ठेवण्याची परवानगी दिली.

जेव्हा प्राणी आपल्याला आपले कार्य चालू ठेवण्याची संधी देते

- आम्हाला त्याच्या थोड्या प्रकाशात काम करण्याचे स्वातंत्र्य सोडणे,
- आम्हाला ते इतके आवडते की आम्ही आमच्या कामात थोडासा प्रकाश टाकतो.

आपल्याला प्राण्यापासून वेगळे वाटत नाही.

पण आम्ही तिच्या सहवासातील सौंदर्याचा आनंद घेतो आणि ती आमची.

म्हणून, ईश्वरी इच्छेमध्ये राहून, तुम्ही आम्हाला कधीही एकटे सोडणार नाही. आणि तुम्हाला आमच्या कंपनीचा आनंद घेण्याचा खूप आनंद होईल.

मी माझा सृजनाचा फेरफटका मारत होतो

दैवी इच्छेने केलेल्या कृत्यांचे पालन करणे. मला असे वाटले की प्रत्येक निर्मित वस्तूमध्ये आहे,

उदात्त राणीप्रमाणे,

जीवनाचे केंद्र म्हणून मोहक इच्छा

-प्राण्याशी त्याची गोड भेट घडवण्यासाठी

पण हा सामना प्रत्येक सृष्टीत त्याला ओळखणाऱ्यानेच केला आहे.

या आनंदी भेटीत,

- कनेक्शन दोन्ही बाजूंनी खुले आहेत,

- ते एकत्र साजरे करतात, दैवी इच्छा देते आणि प्राणी प्राप्त करतात.

माझे मन निर्माण केलेल्या गोष्टींमध्ये हरवले होते. मग माझा सर्वोच्च चांगला, येशू मला म्हणाला:

माझी मुलगी ,

सर्व निर्मिती प्रकट होते

पितृत्व,

शक्ती,

प्रेम आणि

ज्याने ते निर्माण केले त्याची सुसंवाद.

पण तुम्हाला माहित आहे का की आम्हाला बाप कोणाचा वाटतो?

जो लक्षात ठेवतो आणि ओळखतो की सर्व सृष्टी त्याच्या निर्मात्याची मालमत्ता आहे

ज्याने, प्राण्यांना आपले पितृत्व प्रकट करायचे आहे, त्यांनी प्रेमातून त्यांच्यासाठी अनेक सुंदर गोष्टी निर्माण केल्या

त्यामुळे ते वर आहे

जो त्याला ओळखतो आणि

जे, त्याची परतफेड करण्यासाठी आणि त्याचे आभार मानण्यासाठी, त्याच्या स्वर्गीय पित्याभोवती गर्दी करतात

ओळखणाऱ्या मुलीप्रमाणे

- त्याची मालमत्ता आणि

- ज्याने त्यांना निर्माण केले कारण त्याला त्याच्या मुलीने त्याच्या वडिलांच्या वस्तू ताब्यात घ्यायच्या आहेत.

जर तुम्हाला आमचा आनंद माहित असेल

-पितासारखे वाटणे ई

- आम्ही तयार केलेल्या गोष्टींमुळे आमची मुले आमच्याभोवती गर्दी करताना पहा !

प्राणी,

- देवाने तिच्यासाठी काय केले आहे हे लक्षात ठेवणे आणि ओळखणे, आपल्यावर पिता म्हणून प्रेम आणि आपण तिच्यावर आपली मुलगी म्हणून प्रेम करतो , आपल्याला असे वाटते की आपले पितृत्व निर्जंतुक नाही, परंतु फलदायी आहे.

याप्रमाणे

मला रिडीमर इ

८१

मला विमोचनाचे फायदे आहेत

माझ्या आयुष्यात आणि उत्कटतेत मी काय केले आणि दुःख भोगले ते लक्षात ठेवणाऱ्या आणि ओळखणाऱ्याला ,

आणि आनंदी प्राण्याला मी माझ्या दुःखाने, माझ्या कामांनी, माझ्या पावलांनी घेरले आहे.

तिला मदत करण्यासाठी, तिला पवित्र करण्यासाठी आणि तिला माझ्या संपूर्ण आयुष्यातील परिणाम जाणवण्यासाठी.

आणि ज्याने आपल्या प्रेमाने काय केले ते ओळखतो आणि कृपेच्या क्रमाने करू

शकतो,

मला उत्कट प्रियकर वाटतो आणि मी तिला माझ्या प्रेमाची मालक बनवतो
त्यामुळे तिला माझ्यावर इतके प्रेम वाटेल की ती आता माझ्यावर प्रेम केल्याशिवाय
राहू शकणार नाही.

खऱ्या प्रेमात सतत माझी इच्छा पूर्ण करणे समाविष्ट असल्याने, मला माझ्या प्रेमाची
आणि माझ्या इच्छेची विलक्षणता जाणवते.

एखाद्या पित्याला मुले जन्माला घालणे आणि स्वतःवर प्रेम करण्यासाठी आणि
त्याच्या गर्भातील फळांचा आनंद घेण्यासाठी त्यांना आपल्या सभोवताली न पाहणे
किती वाईट असेल.

हे आमचे देवत्व आहे.

आपण सृष्टीतील आपले पितृत्व अनंतापर्यंत वाढवले आहे. पिता या नात्याने आपण
आपल्या मुलांवर लक्ष ठेवतो जेणेकरून त्यांना कशाचीही कमतरता भासत नाही.

आपल्या बाहूंना त्यांना प्रेम देण्यासाठी आणि ते स्वीकारण्यासाठी त्यांना आपल्या
जवळ धरण्याची अत्यंत गरज वाटते.

जेव्हा आपण आपला चुंबन घेण्यासाठी आपल्याकडे धावत असलेला प्राणी पाहतो,
तेव्हा आपण किती आनंदी होतो

- की आमचे पितृत्व ओळखले जाते ई
- की आपण आपल्या मुलांचे वडील होऊ शकतो!

आमच्या पिढीतील सदस्य असंख्य आहेत. तरीही आपल्या आजूबाजूचे लोक कमी
आहेत.

इतर सर्व दूर, शारीरिक, स्वेच्छेने, आपल्या प्रतिमेपासून दूर, हृदयापासून दूर,
आपल्या आजूबाजूला एवढी कमी मुलं दिसल्याच्या दुःखात आपण म्हणतो:

"आणि आमची इतर मुलं, कुठे आहेत?

त्यांची गरज कशी भासत नाही

- स्वर्गीय पिता आहे,

- आमच्या पित्याचे प्रेम प्राप्त करण्यासाठी,
- आमच्या मालमत्तेचे मालक? "

त्यामुळे आमचा माल आणि आमची कामे ओळखण्याची काळजी घ्या
त्यांच्या मऊ मिणमिणत्या आकाशात तुम्हाला आमचे पितृत्व जाणवेल
ते तुला त्यांची मुलगी म्हणतात
आणि तुमच्या पित्याच्या प्रेमाची साक्ष द्या.

८२

आमचे पितृत्व सूर्यापर्यंत पसरलेले आहे जो त्याच्या दोलायमान प्रकाशाने
तुम्हाला एक मूल म्हणतो आणि तुम्हाला म्हणतो: "माझ्या प्रकाशात तुमच्या
पित्याची महान देणगी ओळखा जो तुमच्यावर इतका प्रेम करतो की तो तुम्हाला हा
प्रकाश मिळवू इच्छितो".

आमचे पितृत्व सर्वत्र विस्तारते:

- तुम्ही प्यायलेल्या पाण्यात,
 - तुम्ही घेत असलेल्या अन्नामध्ये,
 - निसर्गाच्या सौंदर्याच्या विविधतेमध्ये. आमच्या कामांचा आवाज सामान्य आहे.
- प्रत्येकजण तुम्हाला "स्वर्गीय पित्याची मुलगी" म्हणतो
तू त्याची मुलगी असल्याने त्यांना तुझ्यावर ताबा मिळवायचा आहे.

आपण निर्माण केलेल्या सर्व गोष्टींमध्ये आपला आनंद काय असेल,

- आमच्या कोमल आवाजात तुला मुलगी म्हणते,

तुमचा आवाज आम्हाला "फादर" म्हणताना ऐकू येतो आणि म्हणू शकतो:

"ही माझ्या वडिलांची भेट आहे. अरे, तो माझ्यावर किती प्रेम करतो! आणि मलाही
त्याच्यावर खूप प्रेम करायचे आहे.

मी दैवी इच्छेचा विचार करतो

हे राज्य पृथ्वीवर कसे येऊ शकते?

आपल्याला धोका देणारी वादळे आणि मानवी पिढ्यांची दुर्दशा पाहता हे अशक्य वाटते.

आणि मला असे वाटते की ही अशक्यता वाढली आहे

- जे कमीतकमी म्हणतात की ते चांगले आहेत त्यांच्या उदासीनतेसाठी आणि उदासीनतेसाठी,

-परंतु ही पवित्र इच्छा आणि त्याची इच्छा जी आपल्याला प्राण्यांमध्ये राज्य करण्याची इच्छा बाळगण्याची महान कृपा देऊ इच्छित आहे हे त्यांना प्रसिद्ध करण्यात रस नाही.

आपल्याला माहित नसलेल्या चांगल्या गोष्टीचे समर्थन करणे कसे शक्य आहे? जेव्हा माझ्या दयाळू येशूने मला असे सांगून आश्चर्यचकित केले तेव्हा मला असे वाटले:

माझ्या मुली, माणसांच्या दृष्टीने जे अशक्य आहे ते देवाला शक्य आहे.

आपल्याला माहित असेलच की आपण मानवाला त्याच्या निर्मितीमध्ये दिलेली सर्वात मोठी कृपा होती

- त्याला आमच्या दैवी इच्छेमध्ये प्रवेश करण्याची संधी द्या

- तेथे त्याची मानवी कृत्ये करणे.

माणसाची इच्छा लहान होती आणि दैवी इच्छा मोठी होती. ह्यात सद्गुण होते

मोठ्या e मध्ये लहान शोषून घेणे

मानवी इच्छेचे दैवी इच्छेमध्ये रूपांतर करणे.

८३

म्हणूनच आदाम, त्याच्या निर्मितीच्या सुरुवातीला,

- त्याने आपल्या दैवी इच्छेनुसार प्रवेश केला आणि त्याने तेथे बरीच कृती केली.

जर आमच्या इच्छेतून माघार घेऊन तो आमच्या इच्छेबाहेर गेला,
आपल्या इच्छेनुसार पूर्ण केलेली त्याची मानवी कृत्ये तशीच राहिली आहेत
- एक प्रतिज्ञा आणि मानवी हक्क, ई
- त्याने मिळवलेल्या राज्याची सुरुवात आणि पाया.

दैवी इच्छेमध्ये जे साध्य होते ते अमिट असते
सर्वोच्च फियाटमधील प्राण्याने केलेले एकही कृत्य देव स्वतः रद्द करू शकत नाही.

माझ्या इच्छेतून बाहेर येत, आदाम, पहिला निर्माण केलेला मनुष्य,_
- परिणामी सर्व मानवी पिढ्यांचे मूळ, खोड होते जेणेकरून त्यांना वारसा मिळू
शकेल,
- जवळजवळ मनुष्याच्या झाडाच्या मुळांपासून आणि खोडातून बाहेर पडलेल्या
फांद्यांप्रमाणे.

निसर्गात वारसा लाभलेल्या सर्व प्राण्यांप्रमाणे

मूळ पापाचे जंतू आणि बीज ,

आपल्या इच्छेनुसार पूर्ण झालेली त्याची पहिली कृत्ये त्यांना वारशाने मिळाली आणि
जी आपल्या दैवी इच्छेच्या राज्याचे तत्त्व आणि अधिकार आहे.

दैवी इच्छेचे संपूर्ण राज्य पूर्ण करण्यासाठी आणि या पवित्र राज्याची पहिली
वारसदार होण्यासाठी आणि तिच्या प्रिय मुलांना अधिकार देण्यासाठी अदामच्या
कार्याचे संचालन करण्यासाठी आणि त्यांचे अनुसरण करण्यासाठी निष्कलंक
व्हर्जिन आली याची पुष्टी आहे . त्याचा ताबा घ्या._

आणि हे सर्व पूर्ण करण्यासाठी माझी मानवता आली आहे .__

स्वभावाने माझी दैवी इच्छा बाळगणे

जे अॅडम आणि सार्वभौम राणीच्या कृपेने होते

दैवी इच्छेच्या या राज्याची पुष्टी त्याच्या कामांच्या शिक्काने करण्यासाठी .

जेणेकरून हे राज्य खरोखर अस्तित्वात आहे

कारण जिवंत मानवतेने त्याच्यामध्ये आपल्या कृती तयार केल्या आहेत,

उर्वरित मानवतेला ते ताब्यात घेण्याचा अधिकार देण्यासाठी या राज्याच्या निर्मितीसाठी आवश्यक असलेली कृती .

आणि आणखी पुष्टी करण्यासाठी, मी आमच्या पित्याला शिकवले .

जेणेकरून या प्रार्थनेने प्राणी करू शकेल

- त्याची विल्हेवाट लावणे,

- ते प्राप्त करण्याचे अधिकार प्राप्त करा, ई

देवाने त्याला ते देण्याचे कर्तव्य समजावे.

८४

पॅटर नॉस्टरला शिकवताना, मी स्वतः त्यांच्या हातात त्याला स्वीकारण्याचा अधिकार दिला आहे. असे पवित्र राज्य देण्याचे मी ठरवले आहे.

आणि प्रत्येक वेळी जेव्हा प्राणी आपल्या पित्याचे पठण करते तेव्हा तिला या राज्यात प्रवेश करण्याचा एक प्रकारचा अधिकार प्राप्त होतो:

- सर्व प्रथम कारण ती एक प्रार्थना आहे

माझ्याद्वारे शिकवलेले आणि ज्यामध्ये माझ्या प्रार्थनेचे मूल्य आहे.

-दुसरे कारण जीवांबद्दलचे आपल्या देवत्वाचे प्रेम खूप मोठे आहे

की आम्ही प्रत्येक गोष्टीकडे लक्ष देतो,

की आपण सर्वकाही लक्षात घेतो, अगदी लहान कृती, पवित्र इच्छा, लहान प्रार्थना,

मोठ्या धन्यवादने प्रतिसाद देण्यासाठी.

आम्ही असे म्हणू शकतो की या संधी आहेत, बहाणे आहेत जे आम्ही म्हणू शकतो:

"तुम्ही हे केले आणि आम्ही तुम्हाला देतो.

तुम्ही जे लहान आहे ते केले आहे आणि जे मोठे आहे ते आम्ही तुम्हाला देतो. "

त्यामुळे राज्य अस्तित्वात आहे .

आणि जर मी तुमच्याशी माझ्या दैवी इच्छेबद्दल अनेकदा बोललो असेल,
माझ्या चर्चच्या अनेक शतकांच्या या केवळ तयारी होत्या:

- आमच्या चांगुलपणा आणलेल्या पॅटर नोस्टरच्या सतत प्रार्थना, त्याग आणि पठण
- एक प्राणी निवडा
- त्याला आपल्या इच्छेचे अनेक ज्ञान आणि त्याचे महान चमत्कार प्रकट करण्यासाठी.

अशा प्रकारे मी माझ्या इच्छेला बांधले, त्याला त्याच्या राज्याची नवीन प्रतिज्ञा दिली.
आणि जेव्हा तुम्ही ऐकले आणि मी तुम्हाला दिलेल्या शिकवणीचे पालन करण्याचा प्रयत्न केला,
माझ्या इच्छेमध्ये प्राण्यांना बांधण्यासाठी तुम्ही नवीन बंध तयार केले आहेत.

मी सर्वांचा देव आहे हे तुम्हाला माहीत असले पाहिजे
जेव्हा मी चांगले करतो, तेव्हा मी एकटा कधीच करत नाही
मी ते सर्वांसाठी करतो, ज्यांना ते नको आहे आणि घेऊ इच्छित नाही त्यांच्याशिवाय.
आणि जेव्हा एखादा प्राणी माझ्या बरोबरीचा असतो,
तो एकटा असल्यासारखे मी त्याला पाहत नाही, तर संपूर्ण मानवी कुटुंबाशी
संबंधित आहे, जेणेकरून एकाचे चांगले दुसऱ्याला कळावे.
पण जर राज्य अस्तित्वात असेल,
- की माझ्या जिवंत मानवतेने त्याला ताब्यात घेतले आणि त्याच्यामध्ये जगले,
- की माझी इच्छा प्राण्यांमध्ये राज्य करू इच्छित आहे

८५

माझे स्वतःचे परिचित हे स्पष्टपणे सांगतात.

मग हे राज्य येणे अशक्य आहे असे तुम्ही कसे समजू शकता?

माझ्यासाठी सर्व काही शक्य आहे .

मी स्वतः वादळ आणि नवीन कार्यक्रम वापरेन

- ज्यांना माझी इच्छा ओळखण्यासाठी काम करावे लागेल त्यांना तयार करणे.
वादळे खराब हवा शुद्ध करण्यासाठी आणि जे हानिकारक आहे ते बाहेर
काढण्यासाठी काम करतील.

म्हणूनच मी सर्व गोष्टींपासून मुक्त होईन.

मला काय करावे हे माहित आहे आणि माझ्याकडे वेळ आहे. तर तुमच्या येशूला ते
करू द्या

माझी इच्छा कशी ओळखली जाईल आणि पूर्ण होईल हे तुम्हाला दिसेल.

त्याच्या कृतीचे अनुसरण करण्यासाठी मी दैवी इच्छेनुसार माझे वळण घेतले.
इजिप्तमध्ये स्वर्गीय मूल होते त्या ठिकाणी मी आलो होतो .

त्याच्या स्वर्गीय आईने त्याला झोपायला लावले

जेव्हा ती तिच्या आईच्या हातांनी दैवी मुलासाठी एक लहान वस्त्र बनवते.

मी येशूला तिच्या बोटांनी चालवायला लावण्यासाठी त्याच्या आईला सामील झालो
आणि माझ्या "आय लव्ह यू" या धाग्यात त्यांना सवयीनुसार विणले.

पाळणा डोलवणाऱ्या राणीच्या चरणी मी माझा ठेवला

जेणेकरून मी देखील त्याला रॉक करू शकेन आणि त्याच्या आईने जे केले ते
येशूसाठी करू शकेन.

आणि तेव्हाच खगोलीय मूल, जागरण आणि झोपेच्या दरम्यान म्हणतो: "माझ्या
दोन माता?"

हे आठवून आणि चोवीसव्या पुस्तकात काय लिहिले आहे, मी मनात विचार केला:

"आता माझा प्रिय येशू 'माझ्या दोन माता' या गोड शब्दांची पुनरावृत्ती करतो."

इतके भयंकर वादळ नंतर

- ज्याने माझ्या गरीब आत्म्याला गारांच्या पावसाप्रमाणे उद्ध्वस्त केले होते, आणि

- माझ्याकडून आणखी किती चुका झाल्या कोणास ठाऊक,

मला वाटले की येशू यापुढे माझ्यावर इतके प्रेमळ प्रेम करणार नाही ज्यामुळे त्याला इतके दयाळूपणे म्हणण्यास प्रवृत्त केले:

"माझ्या दोन माता."

मी त्याबद्दल विचार करत होतो आणि मग माझा चांगला येशू मला म्हणाला: माझी मुलगी, तू कशी थांबली नाहीस.

८६

- सतत आमच्या स्वर्गीय आईमध्ये सामील व्हा,

- तो माझ्यासाठी काय करत होता त्यामध्ये तुझे "आय लव्ह यू " घालण्यासाठी, मी "माझ्या दोन माता" असे म्हणणे थांबवू शकतो का?

मग मी तुझ्यावर जितके प्रेम करतो त्यापेक्षा कमी प्रेम करेन.

जीवावरच्या प्रेमापोटी मी कधीच स्वतःवर मात होऊ दिली नाही. तुम्हालाही कळायला हवे

- प्राणी जे काही करतो ते माझ्या दैवी इच्छेनुसार,

- प्राणी जे चांगले करतो त्यात स्वतःला निसर्गात रूपांतरित करण्याचा सद्गुण आहे. निसर्गातील खरे चांगले कधीही गमावले जात नाही.

शिवाय, आपल्याला पाहिजे तितक्या वेळा पुनरावृत्ती करण्यात कोणतीही अडचण नाही.

तुम्हाला श्वास घेण्यास, स्पर्श करण्यास त्रास होईल का? नाही, कारण ते तुमच्या स्वभावात आहे.

जर तुमची इच्छा नसेल, तर तुम्हाला प्रयत्न करावे लागतील आणि असे प्रयत्न करावे लागतील ज्यामुळे तुमचे आयुष्य खर्ची पडेल.

आणि हे माझ्या इच्छेचे सर्वात मोठे विलक्षण आहे:

- प्रार्थना, प्रेम, पवित्रता, एखाद्याचे ज्ञान निसर्गात रूपांतरित करा.

आणि जेव्हा मी पाहतो की त्या प्राण्याने स्वतःला माझ्या इच्छेच्या अधिकाराखाली ठेवले आहे,

- जेणेकरून माझी इच्छा निसर्ग बदलू शकेल,

माझ्या दैवी वस्तू, माझे शब्द माझ्या सर्जनशील सामर्थ्याने आत्म्यात गुंजतात आणि तिला निसर्गाने मातृत्व देतात

मग पुनरावृत्ती कशी करायची नाही:

"माझ्या दोन माता?" मी जे म्हणतोय ते वास्तव आहे.

निसर्गाच्या क्रमानुसार माझी आई माझी आई आहे हे खरे नाही

दैवी आदेशानुसार दैवी इच्छेनुसार माझी आई कोण आहे?

जर तिच्याकडे माझी इच्छा नसती तर ती माझी आई होऊ शकली नसती,

- मानवी क्रमाने नाही

- किंवा दैवी क्रमाने नाही.

अरे, ज्या प्राण्यामध्ये स्वतःला तिच्यावर प्रभुत्व मिळू देते, त्या प्राण्यामध्ये माझी इच्छा किती गोष्टी करण्यास सक्षम आहे!

कसे ते माझे विल माहीत आहे

- मानवातील दैवी क्रम कमी करणे ई

- निसर्गातील दैवी क्रम बदला.

स्वर्ग आणि पृथ्वी आश्चर्यचकित करण्यास सक्षम चमत्कार कसे करावे हे त्याला माहित आहे.

माझ्या इच्छेनुसार स्वतः वर प्रभुत्व मिळवू द्या आणि मी माझे गोड शब्द तुझ्याबरोबर गुंजवू देईन:

"माझ्या प्रिय आई, माझा फियाट माझ्यासाठी पृथ्वीवर ठेव."

त्यानंतर मी सृष्टीतील दैवी फियाटचे अनुसरण केले आणि मी स्वतःला म्हणालो:

८७

"मला सूर्यामध्ये प्रवेश करायचा आहे आणि देवाने प्राण्यांच्या प्रेमासाठी ठेवलेले प्रेम ते रिकामे करायचे आहे.

आणि त्याच्या प्रकाशाच्या पंखांवर, माझ्या प्रेमाच्या बदल्यात ते माझ्या निर्मात्याकडे परत आणा.

दैवी हृदयावर राज्य करण्यासाठी मला प्रेरणा, आक्रोश आणि प्रेमाचे वर्चस्व पुनर्संचयित करण्यासाठी वारा रिकामा करायचा आहे

दैवी इच्छेचे राज्य पृथ्वीवर आणण्यासाठी.

मला माझ्या निर्मात्याकडे कधीही न संपणारे प्रेम परत आणण्यासाठी त्यात असलेल्या प्रेमाचे आकाश रिकामे करायचे आहे , जे कधीही पुरेसे नाही, आणि सर्वत्र आणि प्रत्येक गोष्टीत त्याच्यावरील माझ्या प्रेमाच्या बदल्यात ते त्याच्याकडे आणा. "

परंतु सर्व निर्मिलेल्या गोष्टींबद्दल मी सांगितलेल्या सर्व फोलपणा कोण म्हणू शकेल. मी करत होतो. मग माझा गोड येशू मला म्हणाला :

माझ्या मर्जीची मुलगी, मला किती आवडते

माझी सर्व कामे शोधण्यासाठी माझ्या इच्छेमध्ये प्रवेश करणारा आत्मा!

आणि एका निर्मिलेल्या वस्तूपासून दुस-याकडे उड्डाण करत, तो त्याच्या कमी साधनांनुसार गणना करतो

किती प्रेम, दयाळूपणा, शक्ती, सौंदर्य आणि इतर गोष्टी मी प्रत्येक निर्माण केलेल्या वस्तूमध्ये घालू शकलो.

कारण जो माझ्या इच्छेमध्ये आहे, जे माझे आहे ते तिचे आहे.

तो सर्व काही स्वीकारतो आणि त्याच्या प्रेमाच्या बदल्यात त्याला माझ्याकडे आणि माझ्याभोवती परत आणतो.

मला वाटते की मी माझ्याकडे परत येत आहे

- आपण सृष्टीमध्ये ठेवलेले प्रेम,
- शक्ती, चांगुलपणा आणि सौंदर्य ज्याने आपण सर्व सृष्टी रंगविली आहे.

आणि आपल्या अत्याधिक प्रेमात आपण म्हणतो:

"आमच्या इच्छेची मुलगी आम्हाला आमची कामे, आमचे प्रेम, आमचे चांगुलपणा आणि बाकीचे सर्व परत देते, परंतु ती आम्हाला परत देते, ती त्यांना त्यांच्या जागी सोडते.

आणि आपल्याला आनंद आणि आनंद वाटतो

जणू काही आपण सर्व सृष्टीचा रीमेक करत आहोत. "

आता तुम्हाला हे माहित असलेच पाहिजे की संपूर्ण विश्वाची निर्मिती करताना, विविध गोष्टींची विविधता, आम्ही प्रत्येक गोष्टीसाठी एक विशिष्ट आणि पुरेसा कायदा केला आहे,

जेणेकरून ते ज्या मर्यादेत तयार केले गेले त्या मर्यादेपेक्षा कोणीही ओलांडू शकणार नाही.

तथापि, जरी ते एक निर्धारित कृत्य होते

- ज्या गोष्टी निर्माण केल्या त्या ओलांडू शकत नाहीत, ही एक संपूर्ण कृती होती.

इतकं की प्राणी निर्माण केलेल्या सर्व चांगल्या गोष्टी घेऊ शकत नाहीत आणि ते करण्याची त्यांच्यात क्षमता नाही.

मग खरोखर कोण म्हणू शकेल:

८८

"मला सर्व सूर्यप्रकाश मिळेल का"? किंवा:

"माझ्या डोक्यावरचे आकाश माझ्यासाठी पुरेसे नाही"? किंवा:

"सगळे पाणी माझी तहान भागवू शकत नाही"? किंवा:

"माझ्या पायाखालची जमीन माझ्यासाठी पुरेशी नाही"? आणि इतर अनेक गोष्टी.

आणि हे असे आहे कारण जेव्हा आपली देवत्व कृती करते आणि गोष्टी निर्माण

करते:

- आमचे प्रेम खूप छान आहे,
- आमच्याकडे जे काही आहे ते लक्झरी, प्रदर्शन आणि वैभव खूप जास्त आहे!

आपल्या कोणत्याही कामाची व्याख्या गरीब म्हणून करता येत नाही. प्रत्येकजण एक महान कार्यक्रम आहे,

- काही लक्झरी प्रकाश देतात,
- त्यांच्या सौंदर्याच्या वैभवासाठी इतर,
- इतर अजूनही त्यांच्या रंगांच्या विविधतेसाठी.

त्यांचा अर्थ त्यांच्या निःशब्द भाषेत आहे असे दिसते:

"आमचा निर्माता अत्यंत श्रीमंत, सुंदर, शक्तिशाली, ज्ञानी आहे.

आपण सर्वजण त्याच्यासाठी पात्र आहोत म्हणून, देवाने आपल्याला दिलेल्या कार्यात आपण ही विलासिता दाखवतो. "

आता, माझ्या मुली, **मनुष्य निर्माण करताना असे नव्हते**

आम्ही त्याच्यामध्ये एक निश्चित कृती ठेवलेली नाही, परंतु एक अशी कृती जी नेहमी वाढते.

आपल्या प्रेमाचा अर्थ मनुष्यासाठी नाही की ते पुरेसे आहे.

आमच्या प्रेमाला अडथळा, आमच्या उत्साहाला ब्रेक लागल्यासारखे झाले असते.

नाही, नाही, मनुष्याच्या निर्मितीमध्ये आपले "पुरेसे" उच्चारले गेले नाही. हे संपले नाही, परंतु सतत वाढत जाणारी कृती.

जेणेकरून आपल्या प्रेमाच्या प्रकटीकरणांना अंत नसावा, परंतु विलासिता, कृपा, पवित्रता, सौंदर्य आणि चांगुलपणा आणि बाकीच्या सर्व गोष्टी आपल्या इच्छेनुसार प्रकट करू शकतील.

आम्ही आमच्या वाढीचा कायदा त्याच्या इच्छेशी जोडला आहे

जेणेकरून ती सक्षम असेल त्या लक्झरीमध्ये कोणताही अडथळा येऊ नये.

आणि त्यामुळे आपली कृती माणसात वाढते

-सर्व शक्य आणि कल्पित समर्थन असू शकतात,

आम्ही आमची दैवी इच्छा देखील त्याच्या ताब्यात ठेवली आहे

- त्याला त्याच्या निर्मात्याच्या सर्व इच्छित लक्ष्मरी आणि भरपूर वस्तू आमच्या इच्छेच्या खर्चावर ठेवण्याची परवानगी देणे.

आमच्या प्रेमाने असे म्हणण्याचे धाडस केले नाही:

"त्या माणसासाठी, आमच्या बाळासाठी ते पुरेसे आहे - आपण इतक्या दूर जाऊ शकता." नाही, नाही, तो बाप आपल्या मुलांना सांगत असे:

"निश्चित तारखेपर्यंत, तुम्ही माझ्या टेबलावर बसू शकता आणि मग ते संपेल."

८९

हे वडिलांचे नाही तर शिक्षकाचे प्रेम असेल. मुलाला त्याच्या वडिलांकडून अन्न मिळणे थांबवायचे आहे, असे होऊ शकते, परंतु वडील त्याला सांगतात:

"तुम्ही उपोषणात राहाल", असे कधीच होणार नाही.

असा आमचा चांगुलपणा आहे: आम्ही कधीही प्राण्याला पुरेसे म्हणणार नाही.

आमची वाढीची कृती सतत वाढण्यासाठी आणि जतन करण्यासाठी अन्न पुरवेल.

एम पण जर कृतघ्न प्राण्याने आमचा वाढीचा कायदा वापरण्यास नकार दिला तर,

- त्याच्या निर्मात्याने त्याला दिलेली ही महान भेट, आपल्याला पाहून दुःख होईल

गरिबीत उपवास करणारा आमचा प्रिय मुलगा,

आमची कृती अडथळा आणि निर्जीव आहे.

आणि प्राणी आपला उत्साह प्रेमापासून दुःखात बदलेल.

म्हणून जर तुमची इच्छा असेल की आमची वाढती कृती तुमच्यामध्ये जिवंत व्हावी,

- आपल्या दैवी इच्छेच्या बाहेर कधीही जाऊ नका

जो तुम्हाला नेहमी, नेहमी वाढवण्यासाठी ईर्ष्याने पाहील.

माझ्या गरीब मनाला ईश्वरी इच्छेचा विचार करण्याशिवाय काहीच कळत नाही असे

दिसते.

मी पाहत असलेल्या प्रत्येक गोष्टीत त्याचे जीवन दिसते, हे आतून.

बाहेर त्याला फक्त दैवी फियाट सापडतो जो त्याला खूप आवडतो आणि प्रेम करू इच्छितो. मला ते सर्व गोष्टींमध्ये शोधण्याची गरज वाटते

- श्वास घ्या, त्याच्या प्रकाशाच्या स्पंदनांचा अनुभव घ्या,

रक्ताप्रमाणे जे आत्म्यात संचारते आणि माझ्या गरीब जीवनाचे आदिम जीवन बनते.

आणि जिथे मला हे सर्व गोष्टींमध्ये कसे शोधायचे ते माहित नाही, मी ते चुकवतो.

- हृदयात सतत धडधडणे,

- ताज्या हवेचा श्वास जो माझ्या आत्म्यात दैवी इच्छेचे जीवन जगू देतो.

आणि मी येशूला प्रार्थना केली की त्याने मला सर्व गोष्टींमध्ये शोधण्यास शिकवावे जेणेकरून मला त्याचे अनंतकाळचे जीवन कधीही चुकू नये.

माझा सर्वात मोठा चांगला, येशू, त्याच्या चांगुलपणात मला सांगतो:

माझी मुलगी

ती जी माझी इच्छा पूर्ण करते आणि दैवी फियाटचे पुस्तक तिच्या आत्म्यात तिच्या रूपात जगते.

पण हे पुस्तक

ते पूर्ण आणि रिकामे नसावे किंवा अर्धवट भरलेली पृष्ठे असावीत.

90

जर ते पूर्ण झाले नाही तर ते पटकन वाचून पूर्ण करेल.

या पुस्तकात वाचण्यासारखे दुसरे काहीही नसल्यामुळे तिला इतर पुस्तकांमध्ये रस असेल.

दैवी इच्छेचे जीवन व्यत्यय आणले जाईल आणि जणू प्राण्यामध्ये तुटलेले असेल.

दुसरीकडे, पुस्तक पूर्ण झाले तर,

- नेहमी वाचण्यासाठी काहीतरी असेल आणि

- जर ते पूर्ण झाले आहे असे वाटत असेल तर, मी आणखी उदात्त पृष्ठे जोडतो जेणेकरून तो कधीही चुकणार नाही

जीवन, नवीन ओळखी इ

- माझ्या दैवी इच्छेचे भरीव पोषण.

या पुस्तकात बरीच पृष्ठे असावीत:

- बुद्धिमत्ता, इच्छा आणि स्मरणशक्ती वरील पृष्ठे ,

-इच्छा, आपुलकी, हृदयाचे ठोके, जे वाचले आहे त्याची पुनरावृत्ती करण्यासाठी तुम्हाला माहित असणे आवश्यक असलेले एक पृष्ठ.

अन्यथा ते असे पुस्तक असेल जे कोणाचेही भले करणार नाही.

कारण जे पुस्तक बनवतात त्यांचे पहिले ध्येय असते ते सर्वत्र पसरवणे.

त्यामुळे पुस्तकाच्या आतील बाजूस माझ्या दैवी इच्छेवर लिहिलेली पाने असणे आवश्यक आहे.

पुस्तक इतकं भरलेलं असायला हवं की त्यात फक्त माझी इच्छा आणि फक्त तूच वाचायला मिळत नाही.

आणि जेव्हा आत्म्याने त्याच्या पुस्तकाच्या आतील भाग भरला असेल,

त्याला दैवी इच्छेचे बाह्य पुस्तक चांगले माहीत असेल.

सर्व सृष्टी ही माझ्या दैवी इच्छा पुस्तकाशिवाय दुसरी नाही.

जे काही तयार केले जाते ते एक पृष्ठ आहे जे अनेक खंडांसह खूप मोठे पुस्तक बनवते.

त्याचे आतील पुस्तक तयार करून ते चांगले वाचून,

सृष्टीचे बाह्य पुस्तक कसे वाचावे हे आत्म्याला कळेल.

आणि प्रत्येक गोष्टीत त्याला माझी दैवी इच्छा कृतीत सापडेल

-त्याचे आयुष्य,

- त्याचे उदात्त आणि उदात्त धडे e

- त्याचे नाजूक आणि पवित्र अन्न.

ज्या आत्म्याने तिच्यामध्ये दैवी फियाटचे हे पुस्तक तयार केले असेल आणि ते चांगले वाचले असेल, ती तिच्यासारखी असेल जिच्याकडे एक पुस्तक आहे,

- त्याने ते वाचले आणि पुन्हा वाचले,

- सर्वात कठीण भागांचा चांगला अभ्यास केला आहे,

- सर्व अडचणी सोडवल्या आहेत,

- अस्पष्ट मुद्दे स्पष्ट केले,

अशा प्रकारे त्याने या पुस्तकावर आपले जीवन व्यतीत केले:

जर बाहेरून कोणी त्याच्यासाठी असेच दुसरे पुस्तक आणले तर त्याला या पुस्तकात स्वतःची ओळख नक्कीच होईल. विशेषतः माझ्या दैवी इच्छेतून

९१

त्याने प्राण्याला त्याच्या सर्वात पवित्र वर्तुळात बंद केले आहे

त्याने त्याच्या फियाटचे पुस्तक त्याच्या आत्म्याच्या खोलीत ठेवले

आणि निर्मितीमध्ये माझ्या फियाटने या दैवी पुस्तकाची पुनरावृत्ती केली

जेणेकरून एक दुसऱ्याला प्रतिध्वनित करेल आणि ते आश्चर्यकारकपणे एकत्र येतील.

त्यामुळे तुम्हाला ते आवश्यक आहे असे दिसते

- त्याच्या आत्म्याच्या खोलीत दैवी फियाटचे पुस्तक ओळखण्यासाठी,

- अनंतकाळचे जीवन बनवण्यासाठी ते चांगले वाचा.

त्यामुळे आत्मा माझ्या इच्छापत्राच्या महान पुस्तकाची सुंदर पाने सहजतेने वाचू शकेल.

सर्व निर्मितीसाठी.

त्यानंतर मी दैवी इच्छेनुसार माझे कार्य चालू ठेवले आणि माझा गोड येशू जोडला:
माझी मुलगी, माझी दैवी इच्छा तिचे निरंतर कृत्य कायम ठेवते जे सर्व प्राण्यांना
सतत कृतीने परिधान करण्यासाठी कधीही थांबत नाही.

- प्रकाश,
- पवित्रता,
- सौंदर्य,
- समर्थन,
- शक्ती e
- आनंदाचा.

त्याचे प्रेम असे आहे की एक कृती सर्व प्राण्यांवर पाऊस पडण्यापेक्षा जास्त
मुसळधार पाऊस पडण्याची वाट पाहत नाही.

हे निरंतर कृत्य खगोलीय पृथ्वीवरील सर्व रहिवाशांनी ओळखले आणि स्वागत केले
जेणेकरून नवीन आश्चर्य निर्माण होईल.

- अकथनीय आनंद e
- अनंत आनंद.

असे म्हणता येईल की तो सर्व धन्यांच्या आनंदाचे जीवन आणि पदार्थ बनवतो.

आता, माझ्या दैवी इच्छेमध्ये हे अखंड कृत्य नैसर्गिकरित्या असल्याने, ते आपली
शासन व्यवस्था बदलू शकत नाही आणि करणार नाही.

ही अखंड कृती तो स्वर्गाला देत असतानाच तो देतो.

- सर्व सृष्टीसाठी ई
- प्रत्येक प्राण्याला.

प्रत्येकाला त्याच्या सततच्या कृतीतून जीवन मिळते. हे थांबले तर सर्वांचे जीवन
थांबेल.

जास्तीत जास्त परिणामांमध्ये बदल होऊ शकतात.

कारण माझी दैवी इच्छा प्रत्येक जीवाच्या स्वभावानुसार कार्य करते. त्यामुळे हीच अखंड कृती निर्माण होते

बण्णव

-काही प्रभावावर ई

- इतरांवर दुसरा प्रभाव.

असे देखील काही लोक आहेत जे दुर्दैवाने, प्रकाश, पावित्र्य, सौंदर्य इ.च्या या अखंड कृतीच्या पावसाखाली सतत पडत असतानाही,

- ते ओलेही नाहीत

- ना प्रबुद्ध, ना पवित्र, ना सुंदर,

- आणि जे सतत चांगुलपणाच्या या कृतीचे रूपांतर अंधारात, आवेशात आणि कदाचित पापातही करतात.

पण माझी इच्छा मात्र थांबत नाही,

प्रत्येकावर दैवी वस्तूंच्या त्याच्या सततच्या कृतीचा वर्षाव करणे.

कारण तेही सूर्याच्या स्थितीत असते

- जर मानवांना त्याचा प्रकाश प्राप्त करायचा नसेल तर

- किंवा ज्या झाडे, वनस्पती आणि फुले ते संवाद साधू शकतील

- इतके असंख्य आणि प्रशंसनीय प्रभाव ज्यात त्याच्या सतत प्रकाशाच्या कृतीचा समावेश आहे,

-म्हणजे, गोडपणा, चव, सर्व रंगांसह भव्य इंद्रधनुष्य अजूनही प्रकाशाची कृती चालू ठेवेल.

जर सूर्याला तकनि संपन्न केले तर, त्याच्या प्रकाशाच्या फेरीस व्हीलमध्ये असलेले सर्व फायदे पाहून आणि जे तो खरोखर देतो, तो प्राप्त झाला नाही, तर तो

वेदनांनी जळत्या प्रकाशाचे अश्रू रडत असेल.

माझी दैवी इच्छा सूर्यपिक्षा जास्त आहे:

त्याच्या अनंत प्रकाशात सर्व प्राणी आणि सर्व गोष्टी आहेत.

त्याचा स्वभाव नेहमी द्यायचा असतो. आणि ती नेहमी देते.

जर प्रत्येकाला ते सर्व घ्यायचे असेल तर ते सर्व संत असतील. संसार सुखात बदलेल.

मात्र त्याचा प्रचंड त्रास होत असल्याने त्याचा माल मिळत नाही. ते अगदी स्वतःच्या प्रकाशात नाकारले जातात.

पण ते थांबत नाही आणि कोमल आणि अतुलनीय प्रेमाने,

त्याच्या प्रकाशाकडे जे काही आहे ते देण्याची त्याची सतत कृती तो चालू ठेवतो .

मी दैवी इच्छेनुसार माझ्या कृतीचे पालन केले आणि मी विचार केला: "प्राण्यामध्ये दैवी फियाट राज्य करत आहे की नाही हे आपल्याला कसे कळेल? आणि माझ्या गरीब आत्म्याला त्याचे राज्य चांगले आहे की नाही? पण मी याचा विचार करत होतो जेव्हा माझा गोड येशू माझ्यासाठी म्हणाला:

हालचाल हे जीवनाचे लक्षण आहे

जिथे हालचाल नाही तिथे जीवन असू शकत नाही.

म्हणून , प्राण्याकडे माझी इच्छा आहे की नाही हे जाणून घेण्यासाठी, तिला तिच्या आत्म्याच्या सान्निध्यात स्वतःला जाणवणे आवश्यक आहे .—

त्यामध्ये घडणाऱ्या सर्व गोष्टींपैकी माझी एकटीची इच्छा ही पहिली चळवळ आहे

कारण तिने राज्य केले तर,

माझ्या इच्छेमुळे त्याची पहिली दैवी चळवळ जाणवेल

ज्यावर सर्व अंतर्गत आणि बाह्य कृती आधारित असतील.

म्हणून माझी इच्छा असेल

- पहिली चळवळ,

- पासवर्ड,

- सेनापती,

-राजा,

जेणेकरून प्रत्येक कृती अभिनय आणि अभिनय करण्यापूर्वी या पहिल्या हालचालीची वाट पाहत आहे.

म्हणून जेव्हा जीवाला त्याच्या कृतीत माझी पहिली हालचाल जाणवते

इच्छा हे एक लक्षण आहे की माझी इच्छा त्याच्या आत्म्यात राज्य करते. _ _

दुसरीकडे, जर प्राणी त्याच्या पहिल्या हालचालीत ऐकतो

- एक मानवी ध्येय, - तुमचा स्वतःचा आनंद,

- नैसर्गिक समाधान, - प्राण्यांसह आनंदाचा उत्साह, केवळ माझ्या इच्छेवर राज्य करणार नाही, परंतु

ती सेवक बनेल, तिच्या कृतीत प्राण्याची सेवा करेल.

कारण प्राणी करू शकणारे कोणतेही कार्य नाही

जर माझी दैवी इच्छा त्यात भाग घेत असेल तर *वर्चस्व किंवा सेवा करण्यासाठी नाही.*

आता तुला कळलंच पाहिजे, माझ्या मुली,

माझ्या राज्यात प्रवेश करण्यासाठी कोणता पासपोर्ट आहे

- कधीही कोणाची इच्छा पूर्ण न करण्याची दृढ इच्छा,

बलिदान काहीही असो, एखाद्याच्या जीवाचीही किंमत मोजून.

हे निश्चित पण खरे कृत्य माझ्या दैवी इच्छेच्या राज्यात जाण्यासाठी पासपोर्टवर ठेवलेल्या स्वाक्षरीसारखे आहे_ _

जर प्राणी ते पाठवण्यासाठी चिन्ह बनवते, तर देव ते स्वीकारण्यासाठी चिन्ह बनवतो.

ही शेवटची स्वाक्षरी इतकी मौल्यवान असेल की दैवी इच्छेच्या राज्यात प्राण्याचे स्वागत करण्यासाठी सर्व स्वर्ग येतील.

९४

ज्याच्याकडे स्वर्गात असलेल्या ईश्वरी इच्छेच्या राज्यात पृथ्वीवर जीवन आहे त्याच्याकडे प्रत्येकाची नजर असेल.

पण पासपोर्ट पुरेसा नाही.

अभ्यास करणेही गरजेचे आहे

- इंग्रजी,
 - नैतिक आणि
 - प्रथा
- या दैवी राज्याचे.

हे आहेत

- ज्ञान,
- विशेषाधिकार,

- सुंदरी आणि

- किंमत

माझ्या मृत्युपत्रात समाविष्ट आहे.

अन्यथा हा प्राणी एखाद्या परक्यासारखा असेल जो प्रेम घेऊ शकत नाही किंवा प्रेम करू शकत नाही.

जर त्याने अभ्यासाचा त्याग केला नाही तर याबद्दल बोलता येईल

भाषा ,

जर तो या पवित्र राज्यात राहणाऱ्यांच्या चालीरीतींचे पालन करत नसेल तर तो एकांतात जगेल.

कारण जर त्यांना ते समजले नाही तर ते ते टाळतील. आणि अलगाव कोणालाही आनंद देत नाही.

त्यानंतर प्राण्याने अभ्यास करण्यापासून त्याच्याकडे जे आहे त्याचा सराव केला पाहिजे

शिकलो _

काही काळानंतर, तिला शेवटी माझ्या दैवी इच्छेच्या राज्याची नागरिक म्हणून घोषित केले जाते.

मग तो अशा पवित्र राज्यात मिळणाऱ्या सर्व सुखांचा आस्वाद घेईल. ते त्याची मालमत्ता होतील.

त्याला राज्यात तसेच त्याच्या देशात राहण्याचा अधिकार प्राप्त झाला असेल.
ज्यानंतर **येशूने जोडले** :

माझी मुलगी, माझ्या इच्छेनुसार राहणारी ती स्वतःला **देव आणि प्राणी यांच्यातील शांतीची निर्माता बनवते.**

त्याची कृती, शब्द, प्रार्थना आणि लहान यज्ञ

- ते सर्व स्वर्ग आणि पृथ्वीमधील शांतीचे बंध आहेत, ते शांती आणि प्रेमाची शस्त्रे आहेत

ज्याच्या सहाय्याने प्राणी आपल्या निर्मात्याशी असे करण्यासाठी लढतो

- त्याला निःशस्त्र करण्यासाठी,
- ते अनुकूल करण्यासाठी e
- जखमांचे दयेत रूपांतर करण्यासाठी.

ज्याने ते निर्माण केले त्याच्याविरुद्ध जे युद्ध केले ते मानवानेच उभारले.

- करार, सुव्यवस्था आणि शांतता तोडण्यासाठी येत आहे.

अशी माझी इच्छा,

- प्राण्यामध्ये राज्य करणाऱ्या त्याच्या सर्वव्यापीतेच्या बळावर, तो प्राणी जे करतो त्याचे रूपांतर करतो

- करार, सुव्यवस्था, शांतता आणि प्रेमाच्या बंधनात.

इतका की त्या प्राण्यापासून एक छोटा पांढरा ढग उठतो

- जो दैवी सिंहासनापर्यंत विस्तारतो आणि चढतो,

प्राण्याने केलेल्या कृत्यांइतक्या आवाजात बाहेर पडणे

- ते म्हणतात:

"महान देवा, मी तुला पृथ्वीवर शांती आणतो आणि

- तुमच्या आणि मानवी पिढीमधील शांततेचे बंधन म्हणून ते परत आणण्यासाठी तुम्ही मला तुमची शांती द्या. "

हा ढग उगवतो आणि पडतो, उतरतो आणि उगवतो आणि स्वर्ग आणि पृथ्वी यांच्यामध्ये शांतता निर्माण करणारी भूमिका बजावतो.

मला फियाटमध्ये मग्न वाटले.

त्याची हवा इतकी गोड आहे, इतकी ताजेतवाने आहे की मला प्रत्येक क्षणी नवीन जीवनाचा पुनर्जन्म वाटतो.

पण दैवी इच्छेच्या या हवेत आपण काय श्वास घेतो?

आम्ही हवा श्वास घेतो

-प्रकाशाचा, -प्रेमाचा, -गोडपणाचा,

- आत्म्याचे सामर्थ्य, - दैवी ज्ञान इ.

अशाप्रकारे, प्राण्याला नवीन जीवन प्राप्त झाल्यासारखे वाटते.

ती श्वास घेत असलेली ही फायदेशीर आणि सुगंधी हवा जीवात दिव्य जीवन वाढवते. हे राग खूप शक्तिशाली आहे.

प्रत्येक श्वासाने ती जे श्वास घेते ते तिला जीवन देण्यासाठी पुरेसे आहे. त्याला अतिरिक्त श्वास सोडावा लागतो. पण कालबाह्य होणारा हा ओव्हरफ्लो काय आहे?

९६

ते भरल्यानंतर त्याला हेच मिळाले, म्हणजेच त्याने श्वास घेतलेला प्रेम, प्रकाश आणि चांगुलपणा आणि तो परत देऊ इच्छितो.

माझा बिचारा आत्मा या दिव्य हवेत हरवला होता. मग माझा गोड येशू मला म्हणाला: माझ्या मुली,

माझ्या परमात्म्यामध्ये असलेल्या प्राण्यांनी केलेल्या सर्व चांगल्या कृती वर जातील देवाला.

कारण त्याच्या इच्छेनुसार जे काही करतो ते आकाशीय पृथ्वीकडे आकर्षित करण्याची दैवी शक्ती त्याच्याकडे आहे.

तोच आपल्या दैवी शक्तीने सृष्टीवर फायद्याचा पाऊस पाडतो.

अशा प्रकारे की जेव्हा प्राणी प्रेम करतो, आशीर्वाद देतो, पूजा करतो, आभार किंवा स्तुती करतो. देव प्रेम, आशीर्वाद आणि थॅक्सगिव्हिंगच्या वर्षावाने प्रतिसाद देतो. कारण त्याला त्या प्राण्याचे प्रेम आणि आभार वाटले.

आणि संपूर्ण आकाशीय न्यायालयासमोर स्तुतीचा वर्षाव होतो.

अरे, आपल्या दैवी चांगुलपणाची किती आराधना आहे, प्राण्याचे गोड "मी तुझ्यावर प्रेम करतो" जेणेकरून आपण आपल्या प्रेमाला मुक्त लगाम देऊ शकू आणि म्हणू शकू:

"मुलगी मी तुझ्यावर प्रेम करतो." असे कोणतेही कृत्य प्राणी आपल्यासाठी करू शकत नाही जे आपल्या पितृत्वाच्या प्रेमळपणामुळे गुणाकार होत नाही.

त्यानंतर मी दिव्य फियाटमध्ये माझी कामे सुरू ठेवली. माझा प्रिय येशू जोडला:

माझी मुलगी

माझी दैवी इच्छा त्या प्राण्याला तिच्या कुशीत घेऊन जाते.

त्याचे प्रेम असे आहे की तो सर्व सृष्टीला स्वतःभोवती धारण करतो आणि तो नेहमी असे करण्यासाठी तयार करतो

- त्याला संतुष्ट करण्यासाठी,
- तिला आनंदी करण्यासाठी ई
- त्याला सांगण्यासाठी:

"माझी सर्जनशील शक्ती विश्वाचे संपूर्ण यंत्र सांभाळते. जर ते मागे गेले तर सूर्य नाहीसा होईल.

त्याच वेळी आकाश आणि त्यातील सर्व काही शून्यात पडेल. कारण ते कोठूनही बाहेर आले नाही

आणि ते तयार करताना, माझी सर्जनशील शक्ती ती सतत ठेवते.

प्रत्यक्षात असे म्हटले जाऊ शकते:

"मी तुझ्यासाठीच सूर्य निर्माण केला आहे,

जेणेकरून तुमचे जीवन, तुमचा मार्ग प्रकाशाने शिंपडला जाईल
आकाशाच्या निव्यासाठी ,

जेणेकरून तुमची नजर उगवेल आणि त्याच्या विस्तारात आनंद होईल. मी

तुझ्यासाठी सर्वकाही तयार करतो.

मी सर्वकाही व्यवस्थित ठेवतो कारण मी तुझ्यावर प्रेम करतो. "

माझी दैवी इच्छा सर्व गोष्टींच्या कृतीत जीवन बनते. ते त्यांचे समर्थन आणि संरक्षण करते.

या सर्व गोष्टींमधून ते जाणवण्यासाठी तो त्या प्राण्यांभोवती ठेवतो.

त्याचे अचल जीवन,

त्याची अपरिवर्तनीय शक्ती,

त्याचे अजिंक्य प्रेम.

असे म्हणता येईल की माझी दैवी इच्छा त्याच्या प्रेमाचा विजय म्हणून सर्वत्र त्याला आलिंगन देते.

आणि हे केवळ बाह्य क्रम आणि निर्मितीच्या कृतीत सर्व गोष्टी राखत नाही. ते त्याच्या सर्जनशील शक्तीसह आंतरिकपणे ठेवते,

सर्व प्राण्यांच्या क्रमानुसार.

जेणेकरून माझी इच्छा सदैव निर्माण करण्याच्या कृतीत असते

- हृदयाचे ठोके, श्वास,

हालचाल, रक्त परिसंचरण,

- बुद्धिमत्ता, स्मरणशक्ती आणि इच्छाशक्ती.

हे हृदयाच्या ठोक्यात, श्वासात आणि सर्व गोष्टींमध्ये जीवनासारखे चालते.

हे आत्मा आणि शरीरापासून कधीही मागे न घेता समर्थन आणि जतन करते. आणि माझी सर्वोच्च इच्छा सर्वकाही असताना, ती सर्वकाही करते, ती सर्वकाही देते, ती स्वतःला ओळखत नाही आणि स्वतःला विसरते.

मी प्रेषितांना म्हटल्याप्रमाणे असे म्हणता येईल:

"मी इतके दिवस तुझ्याबरोबर आहे, आणि तू मला अजून ओळखत नाहीस!"

त्यांना बऱ्याच गोष्टी माहित आहेत ज्यातून जीवसृष्टी तयार होत नाही. माझ्या इच्छेवरून असे काहीही ज्ञात नाही जे जीवन बनवते आणि जीवनाची सतत क्रिया, ज्याशिवाय प्राणी जगू शकत नाही.

म्हणून, माझ्या मुली , सावध राहा आणि ओळखा

- तुमच्यात आणि तुमच्या बाहेर,

- सर्व गोष्टींमध्ये,

माझी इच्छा जी तुमच्या स्वतःच्या जीवापेक्षा जास्त आहे.

तुम्ही वाखाणण्याजोगे गोष्टी ऐकू शकाल, त्याचे सततचे कार्य

- जो तुमच्यावर अखंड प्रेम करतो आणि

- जे, या प्रेमासाठी, तुम्हाला जीवन देते.

मी पुन्हा दैवी फियाटच्या हातात आहे.

मला असे वाटते की त्याचा अफाट प्रकाश मला समुद्रासारखा घेरतो. माझे प्रेम, आराधना आणि आभार मानणारी कृत्ये करत आहे,

मी या प्रकाशातून दैवी इच्छा असलेले प्रेम घेतो.

तथापि, मी फक्त शक्य तितकेच घेतो. कारण ते खूप मोठे आहे

- की प्राणी सर्व काही घेऊ शकत नाही

- माझ्यात हे असीम प्रेम ठेवण्याची क्षमता किंवा जागा नाही जे मला सर्व भरते, जेणेकरून एक प्राणी असूनही, ज्याने मला निर्माण केले त्याच्यावर माझे प्रेम पूर्ण आणि पूर्ण आहे.

म्हणून माझी आराधना

कारण दैवी इच्छेनुसार केलेल्या कृतींमध्ये अशी परिपूर्णता असणे आवश्यक आहे की प्राणी म्हणू शकेल:

"माझे संपूर्ण अस्तित्व प्रेम आणि आराधनेमध्ये विरघळते. माझ्यामध्ये काहीही

उरले नाही."

निर्मात्याला असे म्हणता आले पाहिजे:

"ती मला जेवढे प्रेम देऊ शकते, ते तिने मला दिले. स्वतःसाठी काहीच उरले नाही.
"

या समुद्रात मी माझी छोटी कृत्ये केली आहेत,

- माझ्या बुद्धिमत्तेतही लहान लहरी निर्माण झाल्या आहेत

- जिथे त्यांचे दैवी इच्छेच्या ज्ञानाच्या प्रकाशात रूपांतर झाले आहे.

माझा नेहमी दयाळू येशू मला म्हणाला :

माझी मुलगी, ती जी माझ्या दैवी इच्छेमध्ये राहते

त्याचा नेहमी प्रकाशाशी काहीतरी संबंध असतो, अंधाराशी कधीच नाही.

प्रकाश सुपीक असल्यामुळे तो आत्म्यात असलेल्या ज्ञानाला जन्म देतो.

प्रकाशाचा गुण अद्भुत आणि चमत्कारी आहे

त्याकडे पाहिल्यास प्रकाशाशिवाय काहीच दिसत नाही.

अंतर्गत वस्तूंची पूर्णता आहे,

पण जे फक्त त्यांच्याकडे पाहतात त्यांच्याशी ते संवाद साधत नाही

आणि फक्त त्यालाच जो स्वतःला स्पर्श करू देतो, आकार देतो, मिठी मारतो,
त्याच्या उत्कट चुंबनांनी मिठी मारतो.

- स्पर्श करणे, शुद्ध करणे,

- चुंबन घेणे, त्याचा प्रकाश आत्म्यात बंद करतो आणि

- निष्क्रिय कसे राहायचे हे माहित नसलेल्या विपुलतेसह, सतत कार्य करते आणि
रंगांचे सुंदर इंद्रधनुष्य आणि दैवी सौंदर्य संवाद साधते,

९९

- त्याच्या सुंदरतेसह त्याच्या निर्मात्याचे अद्भुत सत्य आणि अपरिवर्तनीय रहस्ये
समाविष्ट करतात.

माझ्या दैवी इच्छेच्या प्रकाशात जगणे आणि सक्षम नसणे

- दैवी गोष्टींचा प्रकाश, आपल्या रहस्यांचा,

- प्रकाशाचा सद्गुण अनुभवू नये,

असे होईल की देवाला त्याच्या प्राण्याचे जीवन वेगळे करायचे आहे.

आमचा उद्देश फक्त एवढाच होता की आमची इच्छा देखील त्या प्राण्याची होती कारण आम्हाला त्याच्यासोबत स्थिरपणे जगायचे आहे.

म्हणूनच ते मूर्खपणाचे ठरेल

- माझ्या इच्छेनुसार जगा

- या प्रकाशाच्या ताब्यात असलेल्या मालाची फलदायीता अनुभवू नये, जी देव आणि प्राणी यांचे जीवन समान बनवते.

मग तो जोडला:

माझी मुलगी

म्हणूनच या पवित्र मेजवानीची सर्व तयारी तुम्हाला सृष्टीमध्ये दिसते, जी आपल्या देवत्वाला त्याच्या अस्तित्वाच्या सुरुवातीपासूनच सृष्टीबरोबर समारंभ करायची होती.

या मेजवानीसाठी आम्ही काय तयार केले नाही?

ताऱ्यांनी जडलेले तारे, प्रकाशाने तेजस्वी सूर्य,

ताजेपणाचे वारे, समुद्र,

विविध प्रकारच्या चव आणि चवींची फुले आणि फळे. सर्व काही तयार केल्यानंतर, आपण माणूस तयार केला

-जेणेकरून तो साजरा करू शकेल आणि आम्ही त्याच्यासोबत.

पक्षाच्या साहेबांचे ते बरोबर होते

- ज्याने सर्व काही खूप प्रेमाने तयार केले होते, त्याच्याबरोबर त्याचा आनंद घेता येईल,

विशेषतः या पार्टीत आम्हाला हव्या असलेल्या पाहुण्यांच्या कंपनीने पार्टीचा पदार्थ तयार केला होता.

हा मेजवानी आपल्या आणि मनुष्यामध्ये कधीही व्यत्यय आणू नये म्हणून, आम्ही त्याला तीच इच्छा दिली जी आपल्या दैवी अस्तित्वावर राज्य करते.

जेणेकरून देव आणि प्राणी यांच्यातील शासन आणि शासन एक असावे.

पण जेव्हा माणूस आपल्या इच्छेपासून दूर जातो,

- आमची राजवट आणि आमचे सरकार गमावले,

- आणि दोन्ही बाजूंनी उत्सव साजरा करणे थांबवले आहे.

परिणामी

जेव्हा तुम्ही तुमची कामे आमच्या इच्छापत्रात करता

जेव्हा आपण सृष्टीमध्ये सृष्टीसह आपली मेजवानी तयार करण्यासाठी जे काही करतो ते आपल्याला आठवते,

- आम्हाला वाटते की आमचा फियाट हा तुमचा आहार आणि तुमचा नियम आहे.

100

हे आपल्या बंधांचे नूतनीकरण करते, आपल्याला नवीन मेजवानी तयार करण्यास प्रवृत्त करते आणि आपल्याला निर्मितीची पुनरावृत्ती करण्यास प्रवृत्त करते.

आणि मी: "माझ्या प्रिय येशू, तुझ्या इच्छेनुसार जगण्याची माझी इच्छा कितीही मोठी असली, आणि मी तुझ्या पवित्र इच्छेप्रमाणे मरण्यापेक्षा,

तथापि, मला वाईट आणि घाणेरडे वाटते. मी तुम्हाला ही सुट्टी कशी पुन्हा सांगू? "

येशू म्हणाला:

ज्याने आपल्या इच्छेनुसार आणि कायमचे जगण्याचा निर्णय घेतला आहे त्याच्यावर आपले प्रेम इतके आहे की आपली इच्छा स्वतःच प्रकाशाचा ब्रश बनते.

त्याच्या प्रकाशाच्या आणि उष्णतेच्या स्पर्शाने, ते त्याच्या सर्व डागांपासून प्राण्याला शुद्ध करते जेणेकरून त्याला त्याच्या मोहक उपस्थितीत लाज वाटू नये.

हे त्याला आपल्यासोबत विश्वास आणि प्रेमाने साजरे करण्यास अनुमती देते.

म्हणून कोणत्याही दुःख सहन करूनही माझ्या दैवी इच्छेने स्वतःला रंगवू द्या.
माझी इच्छा सर्व गोष्टींचा विचार करेल.

माझा त्याग ईश्वरी इच्छेमध्ये चालू आहे.

या पवित्र इच्छेच्या अधिकाराखाली जगण्यात माझ्या लहान आत्म्याला किती चांगले वाटते ते मला समजले.

त्याची मत्सर आणि प्रेम असे आहे की तो छोट्या छोट्या गोष्टींवर लक्ष ठेवतो आणि असे म्हणतो:

"माझ्याशिवाय कोणीही त्याला स्पर्श करत नाही, आणि जे धाडस करतात त्यांचा धिक्कार असो. "

तेव्हा मला वाटले:

"तो माझ्यावर खूप प्रेम करतो.

अशा दयाळू आणि मनमोहक इच्छाशक्तीला विरोध करण्याचे दुर्दैव माझे कधी आले आहे का?

मला गंभीर शंका आहेत

-विशेषतः माझ्या अस्तित्वाच्या या शेवटच्या काळात ई

- काय झाले,

की माझी इच्छा आणि दैवी इच्छा यामध्ये काही खंड पडला आहे. "

या दुःखी शंकेने माझे बिचारे मन उद्ध्वस्त झाले.

मग माझ्या प्रिय येशूने, त्याच्या चांगुलपणाने, मला यापुढे त्रासलेले पाहणे सहन करण्यास असमर्थ, मला सांगितले:

माझ्या प्रिय मुली,

"तुमच्या मनातील सर्व शंका आणि चिंता काढून टाका.

कारण ते तुम्हाला कमकुवत करतात आणि तुमच्यावर खूप प्रेम करणाऱ्या या इच्छाशक्तीकडे तुमची उड्डाण तोडतात.

हे खरे आहे की तेथे प्रतिबिंब, भीती, संपूर्ण त्यागाचा अभाव आहे, इतके की तुम्हाला तुमच्या इच्छेचे वजन जाणवले आहे.

जर त्याला स्वतःच्या मार्गाने जायचे असेल तर.

आणि आपण ती लहान मुलगी बनली आहे जी प्रत्येक गोष्टीला घाबरते, म्हणून ती बर्याचदा रडते.

मग मी तुला माझ्या मिठीत घट्ट धरतो

ते सुरक्षित ठेवण्यासाठी नेहमी आपल्या इच्छेवर लक्ष ठेवा.

त्यामुळे माझी दैवी इच्छा आणि तुझी, माझ्या मुलीमध्ये कोणतीही खरी दुरवस्था झालेली नाही.

जर - आम्हाला स्वर्गाची आठवण झाली, माझ्या मुली - हे घडू शकले असते, तर तुम्हाला अँडमसारखेच दुर्दैव सहन करावे लागले असते.

त्याच्या अस्तित्वापूर्वी किती तयारी होती! आमच्या प्रेमाने आम्हाला एकटे सोडले नाही.

आम्ही प्रशिक्षण घेत होतो

- एक आकाश आणि एक सूर्य,

- एक सुंदर बाग आणि

- इतर अनेक गोष्टी,

- या सर्व तयारीच्या कृती.

या माणसाच्या प्रेमासाठी आम्ही आमच्या कामांना मोकळा लगाम दिला आहे.

आणि ते तयार करताना, आमचे प्रेम

- आम्ही आमचे दिव्य जीवन त्याच्यामध्ये ओतले,

- या माणसाचे आयुष्य कायमचे केले.

जेणेकरून त्याला स्वतःमध्ये शाश्वत जीवन वाटले
त्याच्यावर असलेल्या प्रेमातून निर्माण झालेल्या आपल्या कृतींमध्ये स्वतःपासूनच.

आमचे प्रेम इतके महान होते की ते माणसातील आपल्या दैवी अस्तित्वाचे
प्रकटीकरण बनले. कारण त्याने आपले कायमचे जीवन त्याच्यामध्ये स्थापित केले
होते.

आणि तो बाहेरून दिसत होता.

अशाप्रकारे जे काही निर्माण झाले ते आपल्या प्रेमाचे प्रकटीकरण होते ज्याने ते
त्याच्यासाठी बनवले होते.

विशेषतः निर्मितीपासून

- सर्व निर्माण केलेल्या गोष्टी माणसाला दिल्या होत्या,
 - तसेच आपले जीवन,
- कायमस्वरूपी आणि अंतराने नाही.

आज हो आणि उद्या नाही म्हणणारे प्रेम म्हणजे तुटलेले प्रेम. आपल्या प्रेमाचे
स्वरूप व्यत्यय आणलेल्या प्रेमास अनुकूल नाही.

आमचे प्रेम चिरंतन आहे आणि ते कधीही पुरेसे नाही.

102

म्हणूनच अॅडम,

- आपल्या दैवी इच्छेपासून स्वतःला वेगळे करून,
- त्याने आपल्या जीवनासह सर्व सृष्टी वाया घालवली.

आपल्या ईश्वरी इच्छेपासून दूर जाणे हा अत्यंत गंभीर गुन्हा आहे. म्हणून आम्ही
आमची सर्व तयारी बाजूला ठेवली,
आम्ही तयार केलेले हे महान चांगले.

आपण माणसापासून दूर गेलो आहोत.

आमच्यासह सर्व सृष्टी नाराज होती.

इतके की जेव्हा अँडमने आमच्या इच्छेने ब्रेक लावला तेव्हा तो नाराज झाला

- आकाश, तारे, सूर्य,
- तो श्वास घेत असलेली हवा,
- समुद्र, ज्या जमिनीवर तो चालला होता.

सगळ्यांनाच नाराजी वाटली.

कारण माझी दैवी इच्छा अशी आहे

— हृदय गती e

-रक्ताभिसरण

सर्व निर्माण केलेल्या गोष्टींपैकी.

मानवी इच्छाशक्तीच्या भंगाचे दुःख सर्वानाच जाणवले.

त्यांना वाटले की ज्या नाडीचा जीव आणि जतन ते प्राप्त करत होते.

त्यामुळे तुझी इच्छा आणि माझ्या इच्छेमध्ये कधी खंड पडला असता तर मी बाजूला ढकलले असते

- माझ्या सर्व असंख्य तयारी तुमच्या आत्म्यात आणि

- माझ्या अनेक कृपा झाल्या.

आणि तुला बाजूला ठेवून मी माघार घेतली असती.

तुम्हाला माझी उपस्थिती जाणवत राहिल्यास, हे चिन्ह आहे

- माझी इच्छा तुमच्यात ठाम राहील, आणि

- तुमची इच्छा त्याच्या स्थितीत राहू द्या.

माझी इच्छा पूर्ण न करणे म्हणजे काय हे मला माहीत असते तर!

जीव धाडस करतो

- ही कधीही न संपणारी चळवळ प्रतिबंधित करा आणि मारून टाका, ई
- माझ्या दैवी इच्छेने सृष्टीमध्ये पूर्ण करण्यासाठी स्थापित केलेल्या पवित्र कार्यांना मृत्यू देतो.

माझी इच्छा दैवी जीवन देऊ इच्छित आहे.

103

द्यायचे असेल तर आणि

जर मानवाच्या इच्छेने ते स्वीकारले नाही आणि त्याचा विरोध केला,
मग तो प्राणी त्याच्या आत्म्यात या दिव्य जीवनाला मारण्यासाठी आणि
गुदमरण्यासाठी चाकू बनवतो.

त्याला असे वाटते की माझी इच्छा पूर्ण करणे काही नाही. हे स्थापन करताना

- प्राण्याचे सर्व वाईट e
- आपल्या परम महाराजांना सर्वात मोठा अपराध.

म्हणून ,

लक्ष द्या आणि तुमचा त्याग माझ्या इच्छेनुसार सतत होऊ द्या.

मी अजूनही तिथेच आहे, दैवी फियाटच्या मध्यभागी,

जरी माझ्या गोड येशूच्या खाजगीपणाच्या दुःस्वप्नात. अरे! येशू पळून जातो हे
ऐकणे किती वेदनादायक आहे

-कोण माझ्यावर प्रेम करते आणि मी कोणावर प्रेम करतो

- जे माझे सामर्थ्य, प्रेम आणि प्रकाशाचे जीवन बनवते, माझ्या जीवनातून सुटते.

अरेरे! माझ्या देवा, जीवनात किती वेदना होतात, पण ते खरे जीवन नाही. काय

यातना, केवढी हाड!

आणि जेव्हा मला असे वाटते की मी पुनरावृत्ती करत आहे: "माझ्यासारखे दुःख नाही. स्वर्ग आणि पृथ्वी माझ्याबरोबर रडत आहे.

प्रत्येकजण माझ्यावर प्रेम करणारा आणि ज्याच्यावर मी प्रेम करतो या येशूच्या परतीसाठी मला विनवणी करतो! "

या दैवी फियाटमध्ये मी आणखी शरण गेलो

की मला कोणीही घेऊन जाऊ शकत नाही, अगदी येशू स्वतःही नाही.

तो स्वतः ला लपवतो आणि कधी कधी माझ्यापासून दूर जातो, परंतु त्याची दैवी इच्छा मला कधीही सोडत नाही. तो नेहमी माझ्यासोबत असतो.

माझे गरीब मन दैवी फियाटने जे काही केले आहे आणि अजूनही आपल्या प्रेमासाठी करत आहे.

आपल्या सृष्टीत प्रकट झालेल्या या महान प्रेमाचा मी विचार करत होतो .

मग माझा प्रिय येशू लपून बाहेर आला आणि मला म्हणाला:

"माझी मुलगी,

माणसाची निर्मिती केंद्रस्थानी होती

- जिथे आपल्या देवत्वाने निर्माण होणाऱ्या सर्व वस्तू प्राण्यामध्ये केंद्रीकृत केल्या आहेत.

104

आम्ही त्यात दैवी जीवन आणि दैवी इच्छा, मानवी जीवन आणि मानवी इच्छा ठेवली आहे.

मानवी जीवन हे आपले निवासस्थान होते.

दोन विलीन झालेल्या इच्छा पूर्ण सामंजस्याने एक सामान्य जीवन तयार

करण्यासाठी होत्या. मानवी इच्छा आपली कार्ये तयार करण्यासाठी आपली इच्छा घेईल,

आणि आमची इच्छा स्वतःच्या देणगीच्या निरंतर कृतीमध्ये असेल जेणेकरून मानवी इच्छा शक्य होईल

मॉडेल केलेले राहते आणि

सर्व दैवी इच्छेनुसार सूचित केले आहे.

पण जीवन नाही,

- मानवी आणि आध्यात्मिक आणि दैवी दोन्ही,

ज्याला वाढण्यासाठी, बलवान होण्यासाठी, सुशोभित करण्यासाठी आणि आनंदी होण्यासाठी अन्नाची गरज नाही,

त्याहूनही अधिक कारण आपण आपले दैवी जीवन माणसात ठेवले आहे.

दैवी अस्तित्वाची सर्व पूर्णता प्राप्त करण्यास सक्षम नसल्यामुळे, आपण त्याच्यामध्ये आपल्या जीवनात जे काही असू शकते ते घालतो,

- त्याला शक्य तितके वाढवण्याचे स्वातंत्र्य द्या.

माणसातील आपले जीवन वाढण्यासाठी अन्नाची गरज असते. त्यामुळे त्याच्यामध्ये दैवी इच्छा ठेवणे आवश्यक होते.

कारण आपले दैवी जीवन मानवी इच्छेच्या आहाराशी कधीच जुळवून घेऊ शकले नसते.

त्यामुळे जीवाची सर्व कर्मे सिद्धीस जातात

- आपल्या दैवी इच्छेनुसार ई

- आत,

अन्नासोबत सेवा केली आणि त्यात आपले दिव्य जीवन वाढवले

तर, आमच्या फियाटमध्ये त्या प्राण्याने तिची कृत्ये केल्याबरोबर, तिने घेतले आहे

- कधीकधी आमच्या प्रेमातून आणि आम्हाला ते दिले,
- कधी कधी आपल्या मनाची ताकद,
- कधी कधी आपल्या असीम गोडवा,
- कधी कधी आपल्या दैवी आनंद आपल्याला पोषण देण्यासाठी.

सृष्टीमध्ये मनुष्य आणि आपल्यामध्ये कोणता क्रम, कोणता सामंजस्य आहे, त्याला आपल्या स्वतःच्या पोषणासाठी विचारण्यापर्यंत,

- आम्हाला त्याची गरज आहे म्हणून नाही, तर ठेवण्यासाठी
- प्रेमाचा उत्साह,
- पत्रव्यवहार,
- त्याचे आणि आपल्यातील अविभाज्य मिलन!

105

तो आमची काळजी घेत असताना आम्ही आमची काळजी घेतली

- त्याला खायला घालण्यासाठी आणि आमच्या प्रिय निवासस्थानाचे रक्षण करण्यासाठी,
- त्याला इतर अद्भुत भेटवस्तू बनवण्यासाठी
- त्याला आनंदी करण्यासाठी,
- त्याच्यावर अधिक प्रेम करा आणि
- आम्हाला तुमच्यावर अधिक प्रेम करण्यासाठी.

पण आपण प्राण्याला सर्वात अप्रतिम भेटवस्तू कोणती देतो हे जाणून घ्यायचे आहे का? ते सिद्ध करून आहे

- आपल्या परमात्म्याचे ज्ञान,
- एक सत्य जे आपल्याला चिंता करते,
- आमच्या गुपितांपैकी एक,
- आम्ही त्याला दिलेली ही सर्वोत्तम भेट आहे.

यातील प्रत्येक भेटवस्तू प्राणी आणि आपल्यामध्ये एक अतिरिक्त बंध तयार करते. आणि प्रत्येक सत्य ही एक मालमत्ता आहे जी आपण त्याच्या आत्म्यात ठेवतो.

हे असे आहे की ज्या आत्म्यामध्ये आपली इच्छा राज्य करते, आपल्याला सापडते

- आमचे दैवी अन्न,
- एखाद्या प्राण्याला हे शक्य आहे तिथपर्यंत आमची मालमत्ता,
- आमचे निवासस्थान.

त्यामुळे आपणच शोधतो

- आमच्या घरात,
- आमच्या केंद्रात,
- आमच्या गुणधर्मांच्या मध्यभागी.

तर याचा अर्थ काय समजला?

- आमच्या इच्छेवर राज्य करू द्या, आणि
- तुम्हाला आमची सत्ये कळवण्याचा मोठा फायदा?

आपल्या प्रत्येक सत्याचे स्वतःचे वेगळे चांगले आहे:

- एक त्याचा प्रकाश आणतो,
- दुसरी त्याची धैर्य,
- इतर त्यांचे चांगुलपणा, शहाणपण, प्रेम इ.;

त्या प्रत्येकाने प्राण्याला एका विशिष्ट प्रकारे देवाशी बांधले आहे आणि देव सृष्टीशी.

त्यामुळे तुम्हाला माहीत आहे कसे

- तुमच्या येशूने तुम्हाला दिलेल्या अनेक भेटवस्तूंशी संबंधित आहे,
- आणि नेहमी आमच्या इच्छेनुसार जगा.

ईश्वरी इच्छेला माझी शरणागती कायम आहे.

मला त्याची मोहक शक्ती जाणवते जी हळूवारपणे माझ्यावर लादते, परंतु मला जबरदस्ती न करता.

कारण त्याला जबरदस्तीच्या गोष्टी आवडत नाहीत. ते त्याच्यासाठी नाहीत.

या त्याच्या मालकीच्या नसलेल्या गोष्टी आहेत.

म्हणूनच माझ्या सर्व कृतींची खात्री देतो

- ईश्वरी इच्छेचे जीवन प्राप्त करणे इ

- त्याच्या स्वतःच्या कृतींसारखे बनू शकते.

त्याच्या आराध्य इच्छाशक्तीनुसार केलेली प्रत्येक कृती हा विजय आहे असे मला वाटते.

माझ्या इच्छेतील लहानपणाचा विजय असो.

आणि मी विचार केला: "दैवी इच्छेशिवाय मानवी स्वभाव किती कुरूप आहे".

माझा गोड येशू मला म्हणाला:

माझी मुलगी

माझ्या इच्छेशिवाय जगणारा मानवी स्वभाव कुरूप आहे.

कारण त्याला परमात्म्याने दैवी फियाटशी एकरूप राहण्यासाठी निर्माण केले होते, जेणेकरून त्याच्याशिवाय जगणे मानवी स्वभावात एक हालचाल होऊ शकते:

या चळवळीच्या क्रमाने, शक्ती, प्रेम, प्रकाश, पवित्रता, तर्क स्वतःच काढून घेतले जातात.

या सर्व अद्भुत भेटवस्तू सृष्टीमध्ये आहेत कारण देवाने त्यांना अभयारण्य म्हणून तेथे ठेवले आहे. पण ते आता त्यांच्या जागेवर नाहीत, सर्व अव्यवस्था आहे.

यापुढे त्यांच्या स्थितीत नसल्यामुळे, एक दुसऱ्याविरुद्ध खेळतो:

- आकांक्षा पावित्र्याशी लढतात,

- दुर्बलता शक्तीशी लढा देते,

- मानवी प्रेम दैवीशी लढते,
- निर्माणकर्ता, इ.

दैवी इच्छेशिवाय मानवी स्वभाव कुरूपतेत बदलतो. तो मागे फिरतो.
त्याच्या विकारात, तो त्याच्या निर्मात्याविरुद्ध युद्ध करतो.

आत्मा आणि शरीर देवाने एकत्र राहण्यासाठी निर्माण केले आहे.

जर शरीराला आत्म्यापासून वेगळे जीवन हवे होते,
ते काय आहे हे यापुढे न ओळखण्यापर्यंत त्याचे दुःखद परिवर्तन होणार नाही का?
मनुष्याच्या निर्मितीमध्ये, आपल्या देवत्वाने आपल्या अमर्याद ज्ञानाचा सहभाग
घेतला,

- एक तज्ञ कारागीर

107

ज्याच्याकडे सर्व विज्ञान आणि निर्मितीची कला आहे आणि जो त्याच्या सर्वज्ञानात हे
पाहतो

- हा माणूस आपला सन्मान आणि पात्र होण्यासाठी
- आमच्या सर्जनशील हातांचे कार्य,
- आमच्या गौरवाचे आणि
- त्यालाही पाहिजे
- शरीर आणि आत्म्याने तयार होणे, ई
- आत्मा आणि शरीराचे पहिले जीवन म्हणून आमच्या इच्छेवर शुल्क आकारले जावे,
जेणेकरून
- शरीरासाठी आत्मा काय आहे,
- आमची इच्छा आम्हा दोघांसाठी असायला हवी होती.

म्हणून प्राणी निर्माण केला गेला आणि त्याचे तत्त्व होते: **शरीर, आत्मा, मानवी
इच्छा आणि दैवी इच्छा, सर्व एकत्र** , ज्यामध्ये सर्वात मोठ्या करारामध्ये समान

जीवन असणे आवश्यक होते.

आमचे मृत्युपत्र ज्याला प्राधान्य होते ते करावे लागले

- पोषण करते,
 - पुराणमतवादी ई
 - वर्चस्व करणारा
- या प्राण्याचे.

सोने

- जर आपल्या दैवी इच्छेशिवाय मानवी स्वभाव कुरूप असेल,
- आमच्या इच्छेनुसार ते दुर्मिळ आणि मोहक सौंदर्य आहे.

त्याच्या निर्मितीमध्ये आपण जंतू आणि प्रकाशाचे बीज ठेवले आहे.

कोमल मातेपेक्षा चांगली, आमची फियाट या बीजावर पंख पसरते. तो त्याची काळजी घेतो, त्याला आपला श्वास देतो, त्याला आलिंगन देतो, त्याचे पोषण करतो, ते वाढवतो आणि त्याच्या उबदारतेशी संवाद साधतो आणि दैवी सौंदर्याच्या सर्व विविधतेला प्रकाश देतो.

हा सहभाग प्राप्त करणारा मानवी स्वभाव एका शक्तीच्या, पवित्रतेच्या, संपूर्ण दैवी प्रेमाच्या प्रेरणा आणि सतत प्रभावाखाली असतो. ते सर्वांच्या नजरेत सुंदर, दयाळू आणि प्रशंसनीय बनते.

अशा प्रकारे मानवी स्वभाव, आपल्याद्वारे निर्माण केलेला, कुरूप नसून सुंदर आहे. वाईट गोष्ट कशी करावी हे आपल्याला कळत नाही.

पण ते कुरूप असू शकते

ज्या मार्गासाठी ते तयार केले गेले होते आणि आम्हाला हवे होते त्या मार्गात न राहता.

त्यामुळे प्राण्यांसाठी ते करणे किती आवश्यक आहे ते तुम्ही पाहता

108

- आमची इच्छा पूर्ण करा

- आमच्या इच्छेनुसार जगा

जेणेकरून तो त्याच्या निर्मितीच्या पहिल्या कृतीत प्रवेश करू शकेल.

कारण याचा नाश झाला तर जीव विद्रूप आणि वास्तविक जीवनाविना राहतो. सर्व वस्तू एकांतात निर्माण केल्या गेल्या.

सर्व चांगले ते देवाने निर्माण केले आहे म्हणून स्वतः ला जतन आहे.

हे विज्ञानाच्या बाबतीत आहे:

जर एखाद्या व्यक्तीला स्वर आणि व्यंजनांशी त्यांचे एकत्रीकरण शिकण्याची इच्छा न ठेवता वाचन शिकायचे असेल तर,

- जे तत्त्व आणि पाया आहे, ज्या पदार्थापासून विज्ञान प्राप्त होते,

तो कधी वाचायला शिकू शकतो का?

तिला पुस्तकांची आवड असेल, पण ती कधीच शिकत नाही.

त्यानंतर तुम्हाला फॉलो करण्यासाठी आवश्यक ओळी दिसतील

- त्यांच्या अस्तित्वाच्या सुरुवातीस गोष्टी ज्या प्रकारे तयार झाल्या त्याबद्दल,

जर तुम्हाला पास व्हायचे नसेल

- चांगल्याकडून वाईटाकडे,

- चांगल्याकडून वाईटाकडे,

- जीवनापासून मृत्यूपर्यंत.

प्राणी काय चांगले आशा करू शकता

- जो आपल्या इच्छेनुसार जगत नाही

- सृष्टीची सुरुवात कोणामध्ये झाली?

अरेरे! जर प्रत्येकाला समजले असेल तर

- माझ्या इच्छेनुसार स्वतःचे वर्चस्व, पोषण, पालनपोषण करण्यासाठी ते किती सजग असतील,

त्यांच्या अस्तित्वाच्या सुरुवातीस जे आहे ते त्यांच्यामध्ये निर्माण होईल

सर्व सौंदर्य, चांगले, पवित्रता आणि पृथ्वीवरील जीवनाचे महान भाग्य ,
आणि मग त्यांच्या जीवनाचा महान गौरव तिथेच!

त्यानंतर मी माझी कामे ईश्वरी इच्छेनुसार चालू ठेवली.त्या कृतीत पुण्य आहे असे मला वाटले .

- स्वर्ग आणि पृथ्वी एकत्र करण्यासाठी,

- सर्व खगोलीय रहिवाशांना दैवी इच्छेने स्वतःला गुंतवण्याची परवानगी देणाऱ्या प्राण्याचे निरीक्षण करण्यासाठी आकर्षित करणे, जेणेकरून ती त्याच्या कामात कार्य करू शकेल.

माझा गोड येशू जोडला:

109

माझ्या मुली, काहीही नाही

- अधिक सुंदर,

- पवित्र,

- अधिक मोहक

ज्याच्याकडे माझ्या दैवी इच्छेने वर्चस्व असलेल्या आत्म्यापेक्षा अधिक मोहक सद्गुण आणि सामर्थ्य आहे.

ती पृथ्वीवरील स्वर्गाची स्मित आहे .

त्याची प्रत्येक कृती त्याच्या निर्मात्यासाठी मंत्रमुग्ध करणारी आहे ज्याला त्याच्या इच्छेची गोड ताकद सृष्टीत जाणवते.

आनंदाने आनंदी आहे, आणि

सर्व धन्यांना असे वाटते की पृथ्वीवर एक आत्मा आहे जो स्वर्गाच्या इच्छेला
आनंदित करतो

त्याला आपला बनवण्यासाठी आणि त्यांच्याशी समानतेने जगण्यासाठी.

अरेरे! त्यांना हे पाहून दुष्पट आनंद होतो की हा फियाट जो त्यांना पराभूत करतो
आणि त्यांना सर्वोच्च सौंदर्य आणतो ते पृथ्वीच्या एका बिंदूवर देखील राज्य करते,
जिथे ते कार्य करते आणि विजय मिळवते.

आपण पृथ्वीच्या या बिंदूमध्ये पाहतो

- आकाशातील ढग,

- कामावर दैवी इच्छा,

- स्वर्गीय पितृभूमीचे एक स्मित जे संपूर्ण आकाशाचे लक्ष वेधून घेते

जेणेकरून तो त्याचे रक्षण करू शकेल आणि या प्राण्यामध्ये दैवी इच्छा निर्माण
करणाऱ्या हास्याचा आनंद घेऊ शकेल.

कारण संत त्याच्या सर्व कार्यापासून अविभाज्य असतात आणि त्यांच्या योग्यतेनुसार
त्यात सहभागी होतात. माझ्या दैवी इच्छेनुसार केलेली कृत्ये प्रेमाच्या अनेक
साखळ्या आहेत ज्या स्वर्ग आणि पृथ्वी दरम्यान चालतात आणि त्या सर्वांवर
अपवाद न करता प्रेम करतात.

प्राणी त्या सर्वांवर प्रेम करत असल्याने तिचे सर्वांसाठी स्वागत आहे.

म्हणून, माझ्या मुली, सावध राहा

उड्डाण करा, पृथ्वीवर स्वर्गाचे स्मित तयार करण्यासाठी माझ्या दैवी इच्छेनुसार
नेहमी धावा.

आकाशाचे हसणे पाहणे चांगले आहे.

पण आनंद आणि स्मित हे त्याचे गुणधर्म असल्याने पृथ्वी शरण जाते

-अधिक सुंदर,

- अधिक आकर्षक.

कारण माझ्या दैवी इच्छेने सृष्टीमध्ये जे आकाशीय हास्य निर्माण होते ते त्याची मालमत्ता नाही

ईश्वरी इच्छेतील माझा त्याग चालूच आहे

माझी छोटी कृती दैवी इच्छेशी जोडण्याचा मी प्रयत्न करतो

जेणेकरून ते त्याच्या स्वतःशी एक आहेत, जवळजवळ म्हणू शकतील:

"तुम्ही जे करता, ते मी करतो. मी तुमच्या प्रकाशात मग्न होतो, जेणेकरून
तुमच्याबरोबर राहता येईल

आणि अशा प्रकारे मी तुझ्या एकाच इच्छेने सर्व प्राण्यांना आलिंगन देऊ शकतो
आणि प्रेम करू शकतो. **जेव्हा माझा प्रिय येशू मला म्हणाला तेव्हा मी हे करत
होतो :**

माझी मुलगी, माझ्या दैवी इच्छेने केलेल्या कृतींचे पुण्य आणि सामर्थ्य असे आहे
की ते दैवी संदेशवाहक बनतात जे स्वर्गाच्या तिजोरीसाठी पृथ्वी सोडतात
हे संदेशवाहक माझ्या दैवी इच्छेतून बाहेर आले आहेत, परंतु ते एका प्राण्याने
पाठवले आहेत जो कार्य करतो आणि त्यात राहतो. अशा प्रकारे ते आपल्या
खगोलीय प्रदेशात प्रवेश करण्याचा अधिकार त्यांच्यासोबत घेऊन जातात.

पृथ्वीला आपल्या इच्छेचे राज्य हवे आहे ही आनंदाची बातमी ते आणतात. कारण
आपल्या इच्छेनुसार चालवणारा आणि जगणारा थोडा निर्वासित दुसरे काहीही करत
नाही

- स्वर्गात राज्य करणारी ही इच्छा वापरा
- तो स्वर्गात राज्य करतो त्याप्रमाणे पृथ्वीवर राज्य करण्यासाठी त्याला खाली
येण्यास सांगणे.

प्रकाशाचे हे दूत, किती गुपिते लपवत नाहीत! आपल्या दैवी इच्छेचा प्रकाश

- तो आधीपासूनच स्वतःमध्ये सर्व दैवी आणि मानवी गोष्टींचा सचिव आहे,
- आणि खरे रहस्य कसे ठेवावे हे माहित आहे.

जेव्हा एखाद्याला प्रकाश दिसतो तेव्हा तो या प्रकाशात सर्व गोष्टींचे रहस्य लपवतो. त्याच्यापासून काहीही सुटू शकत नाही.

या प्रकाशात सृष्टीच्या संपूर्ण इतिहासाचे महान रहस्य आहे. ज्यांना त्याच्या प्रकाशात जगायचे आहे त्यांनाच ते त्याचे रहस्य सोपवते.

कारण प्रकाशात सदगुण असतात

- प्राण्याला जिवंत करण्यासाठी आणि दैवी रहस्ये समजून घेण्यासाठी,
 - आणि, आवश्यक असल्यास, तिला तिचे जीवन देण्याची व्यवस्था करा
- जेणेकरून तो त्याच्या दैवी रहस्यांना आणि निर्मितीच्या उद्देशाला जीवन देऊ शकेल
- की स्वर्गात जसे राज्य करते तसे पृथ्वीवर आपली इच्छा राज्य करते.

म्हणून, माझ्या मुली, जर तुला नेहमी माझ्या इच्छेनुसार राहण्याची काळजी घ्यायची असेल,

111

- ती तुम्हाला सृष्टीच्या इतिहासाची सर्व रहस्ये सोपवेल,
- ते तुमच्या आत्म्यात त्याचे सर्व सुख आणि अपार वेदना जमा करेल. त्याच्या सेक्रेटरीप्रमाणे, त्याच्या तेजस्वी प्रकाशाने, स्वतः ला ब्रशमध्ये बदलून, तो सूर्य, आकाश, तारे, समुद्र आणि आपल्यामध्ये भव्य बहर रंगवेल.

कारण जेव्हा ते बोलतात तेव्हा माझी इच्छा केवळ शब्दांनी तृप्त होत नाही. कारण शब्द पुरेसे असू शकत नाहीत

- त्याच्या अतुलनीय प्रेमासाठी आणि
- त्याच्या अनंत प्रकाशापर्यंत. त्याला कृती हवी आहे.

म्हणून, त्याच्या सर्जनशील सदगुणांसह,
जसे तो त्याचे गुपिते सांगतो,

बोलते आणि प्राण्यामध्ये नवीन निर्मिती तयार करते; माझी इच्छा त्याच्या गुपिते सांगून समाधानी नाही .

पण तिला तिची गुपिते असलेली कामे करायची आहेत.

यामुळे माझ्या इच्छेमध्ये राहणारा प्राणी आपल्याला दिसेल

- नवीन आकाश,
- केवळ निर्मितीपेक्षा उजळ.

कारण ते माझ्या इच्छेमध्ये आहे हे तुम्हाला माहीत असेलच

- तहान, नेहमी कामावर राहण्याची तीव्र इच्छा.

ज्या प्राण्याला तिचे ऐकायचे आहे आणि तिचे सर्जनशील पुण्य मिळवायचे आहे अशा प्राण्याचा शोध घ्या जेणेकरून तिचे कार्य अनावश्यकपणे प्रदर्शित करू नये.

तो नक्कीच आत्म्यात ही इच्छा शोधतो. जेव्हा तो तिला शोधतो, तेव्हा तो त्याच्या कार्यांना या दैवी फियाटने हमी दिलेला पाहतो. ती कोणतीही कसर सोडत नाही त्यानंतर ती तुमच्यासाठी सर्वात सुंदर कामे आणि सर्वात मोठे चमत्कार करते.

अरेरे! माझ्या इच्छेची शक्ती आणि सर्वशक्तिमान!

जर सर्व प्राणी तुम्हाला ओळखतील तर ते तुमच्यावर प्रेम करतील आणि तुम्हाला राज्य करू देतील. आणि पृथ्वी स्वर्गात बदलेल!

मी माझी कामे ईश्वरी इच्छेनुसार केली.

मी प्रार्थना केली की ते माझे संपूर्ण अस्तित्व व्यापेल.

जेणेकरून माझे सर्व हृदयाचे ठोके, श्वास, शब्द आणि प्रार्थना दैवी इच्छेच्या पुनरावृत्तीच्या कृतीप्रमाणे माझ्यातून बाहेर पडतील.

अरेरे! हे सांगण्यास सक्षम होण्यासाठी मी दैवी इच्छेचे निरंतर कार्य कसे करू इच्छितो:

"माझ्या सामर्थ्यात तुमच्या सर्व कृती आणि तुमचे प्रेम आहे.

म्हणून तू जे करतोस ते मी करतो आणि तू माझ्यावर प्रेम करतो त्यापेक्षा मी तुझ्यावर प्रेम करत नाही! "

मला असे वाटते की खरे प्रेम स्वतःला मर्यादित करू शकत नाही

त्याला त्याच्या सामर्थ्यामध्ये असीम प्रेम हवे आहे त्या बिंदूपर्यंत विस्तारित करायचे आहे.

तिला मिठीत घेण्यास सक्षम होण्यासाठी प्राण्याला दिले जात नाही, ती मिळविण्यासाठी ती ईश्वरी इच्छेचा अवलंब करते.

तिच्यात मग्न होऊन, प्राणी परम समाधानाने म्हणाला:

"मी असीम प्रेमाने प्रेम करतो. "

माझी छोटी बुद्धिमत्ता दैवी फियाटमध्ये गेली. म्हणून जेव्हा माझा दयाळू येशू मला म्हणाला:

माझी मुलगी

जो प्राण्याला असलेल्या थोड्या प्रेमाने समाधानी आहे

- खऱ्या प्रेमाचे स्वरूप माहित नाही. विशेषतः हे प्रेम नामशेष होण्याच्या अधीन आहे.

जर ती तिच्यावर आनंदी असेल, तर त्या प्राण्याकडे आवश्यक स्त्रोत नसतो जो खऱ्या प्रेमाची ज्योत जिवंत करतो आणि त्याचे पोषण करतो.

अशा प्रकारे, माझ्या मुली, तू पाहतोस की आपल्या पितृत्वाने मनुष्याला निर्माण करून दिले आहे.

त्याला पाहिजे तितक्या वेळा आमच्याकडे येण्याचे स्वातंत्र्य

मर्यादा सेट न करता.

त्याउलट, त्याला अधिक वेळा येण्यास प्रोत्साहित करण्यासाठी, आम्ही त्याला वचन दिले की प्रत्येक भेटीत,

त्याला नवीन भेटवस्तूचे छान सरप्राईज मिळेल.

आमच्या अभेद्य प्रेमासाठी, जर तिच्याकडे तिच्या मुलांना देण्यासारखे नेहमीच काही नसते तर ते दुःख झाले असते.

इतरांपेक्षा अधिक सुंदर भेटवस्तू देऊन एकामागून एक आश्चर्यचकित करण्यासाठी तो त्यांच्या आगमनाची प्रतीक्षा करू शकत नाही.

आपल्या प्रेमाला प्राण्यावर मेजवानी करायची आहे
सदैव देण्याची संधी मिळावी म्हणून उत्सव स्वतः तयार करण्यात तो आनंदी आहे.

हे वडिलांसारखे आहे ज्याला आपल्या मुलांनी घेरले पाहिजे

- प्राप्त करू नका,
- पण त्याच्या मुलांसोबत आनंद करण्यासाठी मेजवानी आणि मेजवानी देणे आणि तयार करणे.

113

प्रेमळ वडिलांचे दुःख काय असू शकते

जर त्याची मुले आली नाहीत किंवा त्याला देण्यासाठी काही नसेल तर?

आमच्या पैतृक चांगुलपणासाठी,

- आमच्याकडे त्यांना देण्यासाठी काही नाही असा कोणताही धोका नाही,
- पण आमच्या मुलं येत नाहीत. आपल्या प्रेमाचा भ्रम होतो कारण त्याला द्यायचे असते.

आणि प्राणी भेटवस्तू कोठे जमा करेल याची खात्री करण्यासाठी,

त्याला त्यात आपली दैवी इच्छा शोधायची आहे जी आपल्या भेटवस्तूचे अमर्याद मूल्य जतन करेल.

प्राणी त्याच्या प्रेमात, त्याच्या प्रार्थनेत आणि त्याच्या कृतींमध्ये लहान राहणार नाही, परंतु त्याला आपल्या इच्छेशी एकरूप वाटेल जी त्याच्यामध्ये अमर्याद रक्तवाहिनीप्रमाणे वाहते.

जेणेकरून सर्व काही प्राण्यांसाठी अमर्याद होईल:

त्याचे प्रेम, त्याची प्रार्थना, त्याची कृती आणि सर्व काही.

आपल्यावर प्रेम करून, मग तो तिच्यात ते समाधान अनुभवेल जे आपल्याशिवाय दुसरे कोणीही नाही.

कारण तो त्याच्या सामर्थ्यात दैवी इच्छा धारण करेल आणि तोच त्याच्या कृतीत धावतो.

ज्यानंतर मी सर्वशक्तिमान फियाटने सृष्टीमध्ये केलेल्या कृत्यांमध्ये माझा दौरा चालू ठेवला , त्याने जे केले त्याबद्दल प्रेम, सन्मान आणि आभार मानले .

मला सर्व निर्मित गोष्टींची क्रम, संघटन आणि अविभाज्यता समजली,

आणि हे फक्त कारण दैवी इच्छा त्यांच्यावर वर्चस्व गाजवते.

जेणेकरून संपूर्ण सृष्टीला सर्वोच्च इच्छेची एकच आणि सतत क्रिया म्हणता येईल.

ही कृती, - कारण राज्य करणारी इच्छा एक आहे -

ते सर्व निर्माण केलेल्या वस्तूंमध्ये शांतता, सुव्यवस्था, प्रेम आणि अविभाज्यता राखते.

कारण अन्यथा, जर **फक्त एकच इच्छा** नसते ,

- परंतु एकापेक्षा जास्त जे त्यांच्यावर वर्चस्व गाजवतील,

निर्माण केलेल्या गोष्टींमध्ये कोणतेही खरे संघटन होणार नाही

आकाशाचे सूर्याशी, सूर्याचे पृथ्वीशी, पृथ्वीचे समुद्राशी इ.

ते अशा पुरुषांचे अनुकरण करतील जे स्वतः ला एकाच सर्वोच्च इच्छेनुसार वर्चस्व गाजवण्याची परवानगी देत नाहीत, जेणेकरून त्यांच्यामध्ये कोणतेही खरे संघटन

नाही आणि एकाने दुसऱ्याला विरोध केला.

माझ्या येशू, माझ्या प्रेमा, अरे, सर्वासोबत शांती राहण्यासाठी आणि स्वर्ग, सूर्य आणि सर्व गोष्टींचे एकत्रीकरण आणि अविभाज्यता प्राप्त करण्यासाठी मला तुझ्या इच्छेचे एकच कृती व्हायला आवडेल!

114

आणि तुला माझ्यामध्ये प्रेम मिळेल

जे तू आकाशात, सूर्यामध्ये आणि सर्व गोष्टींमध्ये ठेवले आहेस. माझा गोड येशू जोडला:

माझी मुलगी

आपण निर्माण केलेल्या सर्व गोष्टींमध्ये एकसंध शक्ती आणि अविभाज्यतेचे बंधन आहे. आमच्या दैवी फियाटला एकमेकांपासून वेगळ्या गोष्टी कशा करायच्या हे माहीत आहे.

अशा प्रकारे की एक निर्माण केलेली गोष्ट म्हणू शकत नाही: "मी दुसऱ्यासारखा आहे".

आकाश सूर्य आहे असे म्हणू शकत नाही आणि सूर्य समुद्र आहे असे म्हणू शकत नाही.

पण त्याला माहीत नाही

गोष्टी वेगळ्या आणि एकमेकांपासून वेगळ्या कशा करायच्या.

युनियन आमच्या दैवी फियाटला इतके आनंदित करते की ते त्यांना अशा स्थितीत ठेवते ज्यामध्ये *एक दुसऱ्यापासून वेगळे होऊ शकत नाही.*

जरी ते वेगळे आहेत आणि प्रत्येकाचे स्वतःचे कार्य आहे,

- त्यांच्या चळवळीत सुव्यवस्था आणि एकता अशी आहे

- ही चळवळ एक आहे,

-आणि ही त्यांची सततची फेरी आहे.

पण माझी फियाट त्याची चळवळ आणि त्याची क्रांती का सुरू ठेवते? यासाठी आहे

- ज्याने त्यांना निर्माण केले त्याला प्रेमाची ही शर्यत द्या, आणि

- त्यांना त्यांच्या निर्मात्याचे प्रेम अर्पण करण्याच्या कार्याचा वापर करण्यासाठी प्राण्यांकडे धावायला लावणे ज्याने त्यांना त्यांच्यासाठी निर्माण केले.

आता सृष्टीमध्ये सर्व निर्माण केलेल्या गोष्टींचा संबंध आहे आणि तो त्यांच्याबरोबर फिरतो.

म्हणून जर तुम्ही श्वास घेत असाल तर

ही हवा आहे जी तुम्हाला श्वास घेण्यास, धडधडायला, तुमच्या नसांमध्ये रक्त फिरवते. हवा तुम्हाला श्वास देते, तुमच्या हृदयाचे ठोके देते.

तो तुम्हाला परत करण्यासाठी घेतो.

आणि जसे ते तुम्हाला अखंडपणे देते आणि तुमचा श्वास काढून घेते, ते सर्व निर्माण केलेल्या वस्तूंसह वळते आणि धावते.

आणि तुमचा श्वास वळतो आणि हवेबरोबर धावतो.

तुझा डोळा, प्रकाशाने भरलेला, सूर्याकडे धावतो.

तुमचे पाय पृथ्वीबरोबर धावतात.

-सर्व निर्मित सजीवांची शक्ती, संघटन, सुव्यवस्था आणि अविभाज्यता, ई

-त्याच्या संपूर्ण अस्तित्वाची निर्मात्याकडे धाव?

ती अशी आहे जी स्वतःला वर्चस्व गाजवू देते आणि माझ्या इच्छेचे जीवन तिच्याकडे आहे.

गोष्टी बदललेल्या नाहीत आणि त्या सुरुवातीला होत्या तशाच आहेत. हा प्राणी आहे जो आपल्या इच्छेप्रमाणे न केल्याने बदलला आहे.

परंतु जो प्राणी आपल्या इच्छेनुसार वागतो आणि तिच्यावर प्रभुत्व मिळवू देतो तो देवाने निर्माण केल्याप्रमाणे सन्मानाचे स्थान व्यापतो.

म्हणून आम्हाला ते सापडते

- सूर्यप्रकाशात,

- आकाशात,

- समुद्रात

आणि सर्व निर्मित गोष्टींशी एकरूप आहे.

अरेरे! सर्व गोष्टींमध्ये ते शोधणे किती सुंदर आहे

- जे आम्ही तयार केले आहे आणि

- काहीतरी आम्ही फक्त तिच्या प्रेमापोटी केले.

माझा गरीब आत्मा,

- दैवी इच्छेने केलेल्या कृत्यांचे निर्देश करून,

- त्याने तयार केलेल्या प्रत्येकाचा मागोवा घ्या

- त्यांना ओळखा, त्यांच्यावर प्रेम करा, त्यांचे कौतुक करा आणि

- या दैवी इच्छेला सर्वात सुंदर श्रद्धांजली म्हणून त्यांच्या कार्यांचे योग्य फळ म्हणून त्यांना अर्पण करणे.

जेव्हा माझा गोड येशू मला म्हणाला तेव्हा मी हे करत होतो:

माझ्या मुली, माझ्या मनाला ते किती आनंददायी आणि गोड आहे

- माझ्या दैवी इच्छेने केलेल्या सर्व गोष्टींचा मागोवा घेण्यासाठी तुम्हाला ऐकण्यासाठी

- ते ओळखणे , त्यावर प्रेम करणे आणि अनेक गोष्टी निर्माण करून आपण प्राण्यांवर केलेल्या प्रेमाची सर्वात सुंदर श्रद्धांजली म्हणून ती आपल्याला अर्पण करणे!

तुमचा आत्मा, त्यांचा शोध घेताना, आमच्या दैवी फियाटमधून बाहेर पडलेल्या सर्व गोष्टींना आवाहन म्हणून घंटा वाजवतो आणि आम्हाला सांगा: "तुम्ही माझ्यासाठी किती सुंदर गोष्टी तयार केल्या आहेत त्या मला देण्यासाठी आणि तुमच्या प्रतिज्ञा म्हणून. प्रेम!

आणि त्या बदल्यात, मी ते तुम्हाला परत करतो

भेटवस्तू आणि माझ्या तुझ्यावरील प्रेमाचे प्रतीक म्हणून. त्यामुळे आम्हाला वाटते

116

- आपल्या कामात धडपडणाऱ्या प्राण्याचे जीवन,

-त्याचे थोडेसे प्रेम आपल्यात वाहते, आणि सृष्टीचा उद्देश साध्य होतो.

आमची कामे आणि ते कोणत्या उद्देशाने बनवले गेले ते जाणून घ्या

हा त्या प्राण्याचा आधार आहे जिथे त्याला त्याच्या सामर्थ्यात दैवी इच्छा आढळते.

त्याला इतर आश्चर्य, नवीन भेटवस्तू आणि नवीन कृपा करण्यासाठी हे आमचे निमित्त आहे.

आणि मी: "माझ्या प्रिये, एक विचार मला त्रास देतो:

मला भीती वाटते की मी तुमच्या दैवी इच्छेनुसार माझे कार्य चालू ठेवणार नाही

जो माझ्या बेलच्या आवाजाच्या व्यत्ययामुळे नाराज झाला,

तू मला बाजूला ठेवलेस आणि मला तुझ्या इच्छेनुसार जगण्याची कृपा देणे बंद केलेस. "

येशूने जोडले:

माझ्या मुली, घाबरू नकोस, तुला माहित असणे आवश्यक आहे

- ते एक पाऊल दुसऱ्या पायरीला जन्म देते,
- एक चांगले जीवन आहे आणि दुसऱ्या चांगल्याचा आधार e
- एक कृती दुसऱ्या कृतीला जिवंत करते.

आणि तेही वाईट, अपराध, हे दुसऱ्या वाईट आणि इतर पापांचे जीवन आहे.
गोष्टी कधीही वेगळ्या राहत नाहीत, परंतु जवळजवळ नेहमीच त्यांचे स्वतःचे
उत्तराधिकार असतात

चांगले हे बियाण्यासारखे आहे ज्यामध्ये उत्पादक पुण्य आहे:

- जोपर्यंत जीवाला पृथ्वीच्या कुशीत पेरण्याचा धीर आहे तोपर्यंत तो दहा, वीस
किंवा शंभरपट अधिक उत्पन्न करेल.

त्याचप्रमाणे जीवात संयम व दक्षता असेल तर

- त्याने केलेल्या चांगल्या गोष्टींचे बीज त्याच्या आत्म्यात समाविष्ट करणे,
त्याच्याकडे पिढी, बहुगुणितता, त्याने केलेल्या चांगल्या कृत्यांच्या शंभरपट असेल.

चांगले कृत्य करणे म्हणजे काय हे जर तुम्हाला कळले असेल तर ! प्रत्येक
कृती आहे

-प्राण्याला मिळणारे संरक्षण,

- ज्याने चांगले केले त्याच्या बाजूने बोलणारा आपल्या सिंहासनासमोरचा आवाज.
प्रत्येक चांगले कृत्य प्राणीसाठी अतिरिक्त रक्षक आहे.

जर जीवनाच्या परिस्थितीमुळे,

तो स्वतःला कठीण आणि धोकादायक परिस्थितीत सापडतो

- जिथे तो डगमगून पडायचा आहे असे दिसते,

117

त्याने केलेली चांगली कृत्ये हल्लेखोर बनले आहेत जे आपल्याला त्रास देतात
जेणेकरून प्राणी कोण

-त्याने आपल्यावर प्रेम केले आणि एकापाठोपाठ सत्कर्म केली ती कमी होत नाही.

ते त्याला आधार देण्यासाठी प्राण्याभोवती धावतात जेणेकरून तो धोका पत्करून ये.

आणि जर आपल्या इच्छेमध्ये केलेल्या कृत्यांचा क्रम असेल तर प्रत्येक कृतीचे मूल्य असते, एक दैवी गुण जो सृष्टीचे रक्षण करतो!

त्याच्या प्रत्येक कृतीत आपली इच्छा धोक्यात असल्याचे आपल्याला दिसते.

मग ज्याने आपल्या दैवी फियाटला तिच्या कृतीतून जीवन दिले त्याचे आपण रक्षक आणि समर्थक बनतो.

करून शकतो

- स्वतःला नाकारणे किंवा

- आपण प्राण्यातील आमच्या इच्छेचे कार्य नाकारता? नववा.

तसेच, घाबरून नका आणि तुमच्या स्वतःच्या कृतीपासून आमचा पाठिंबा आणि संरक्षण अनुभवण्यासाठी आमच्या हातातील बाळाप्रमाणे शरण जाऊ नका.

तुमचा असा विश्वास आहे की वारंवार आणि सतत चांगले काहीही नाही?

हे दैवी गुणधर्म आहेत जे प्राणी प्राप्त करतात,

आकाशीय प्रदेशांवर विजय मिळविण्यासाठी तयार केलेल्या सैन्य.

ज्याच्याकडे पुष्कळ अखंड सत्कर्म आहेत तो सारखाच आहे ज्याने अनेक गुणधर्म मिळवले आहेत.

एक धक्का त्याला जास्त त्रास देऊ शकत नाही.

कारण त्याचे अनेक गुणधर्म या धक्क्याने निर्माण झालेली पोकळी भरून काढतील.

ज्यांनी काही वस्तू विकत घेतल्या आहेत किंवा त्यांच्याकडे काहीच नाही,

- अत्यंत विदारक दुःखात फुटपाथवर फेकण्यासाठी थोडासा प्रतिसाद पुरेसा आहे.

हे असेच आहे जे खूप चांगले करायचे आहे, किंवा फक्त थोडे, किंवा अजिबात नाही. म्हणून मी तुम्हाला पुन्हा सांगतो,

- काळजी घ्या,

- माझ्याशी विश्वासू रहा;

आणि माझ्या इच्छेमध्ये तुमची उड्डाण सतत असेल.

येशूने जोडले:

माझ्या मुली, तुला हे माहित असले पाहिजे की माझ्या दैवी इच्छेनुसार तुझी कामे करण्यासाठी स्वतः ला तयार करणे, ते तुझ्या कृतीत आहे.

असे केल्याने तुम्ही करत असलेल्या कृतीत त्याचे जीवन तयार करण्यासाठी तुम्ही त्याला मुक्त क्षेत्र देता.

तुमच्या नवीन कृती आधीच पूर्ण झालेल्यांसाठी अन्न म्हणून काम करतात. कारण माझी दैवी इच्छा हेच जीवन आहे.

118

जेव्हा ती प्राण्याच्या कृतीत अडकलेली असते तेव्हा तिला गरज भासते. हवा, श्वास, हृदयाचे ठोके, अन्न.

नवीन कृती आवश्यक आहेत कारण ते राखण्यासाठी सेवा देतात

- त्याची दैवी हवा,

- त्याचा सतत श्वास घेणे,

— त्याचे अखंड ठोके e

- अन्न

माझी इच्छा सृष्टीमध्ये वाढण्यासाठी.

बघा, म्हणून माझी इच्छा जगण्यासाठी आणि सृष्टीमध्ये राज्य करण्यासाठी तुमचे कार्य चालू ठेवणे आवश्यक आहे.

अन्यथा, माझ्या इच्छेला लाज वाटेल, तिच्या सर्व कृत्यांमध्ये त्याचा पूर्ण विजय न होता.

दैवी इच्छेला माझी शरणागती सुरूच आहे. माझ्या कृती करताना, मला वाटले:

"पण हे खरे आहे की येशूला माझ्या छोट्या कृतींचे सातत्य आवडते?" आणि येशूने

स्वतःचे ऐकून मला सांगितले:

माझ्या मुली, व्यत्यय आणलेले प्रेम कधीही वीरता आणू शकत नाही
कारण सतत न राहिल्याने जीवामध्ये अनेक शून्यता निर्माण होतात
- जे अशक्तपणा आणि शीतलता निर्माण करते,
- जी प्रज्वलित ज्योत जवळजवळ विझवते, प्रेमाची दृढता काढून टाकते.

त्याच्या प्रकाशासह प्रेम दाखवते की तो कोणावर प्रेम करतो.
त्याच्या उष्णतेने ती ज्योत तेवत ठेवते आणि खऱ्या प्रेमाच्या वीरतेला जन्म देते,
इतका की तो ज्याच्यावर प्रेम करतो त्याच्यासाठी आपला जीव देण्यास तो आनंदी
आहे.

अखंड प्रेमामध्ये कायमस्वरूपी प्रेम करणाऱ्या प्राण्याच्या आत्म्यात निर्माण
करण्याचा गुण असतो. हा जन्म त्याच्या अखंड प्रेमाच्या केंद्रस्थानी तयार होतो.
मग अविरत प्रेम म्हणजे काय ते समजलं का?

ते तुम्हाला जाळण्यासाठी चिता बनवत आहे आणि तुमच्या प्रिय येशूचे जीवन तयार
करण्यासाठी तुम्हाला भस्म करत आहे. म्हणजे: "मी ज्याच्यावर प्रेम करतो त्याला
चिरंतन जगण्यासाठी मी माझे जीवन अखंड प्रेमात घालवतो".

119

अरेरे! जर मी नेहमीच प्रेमाच्या प्राण्यावर प्रेम केले नसते जे कधीही पुरेसे बोलत
नाही,

एवढ्या दुःखात आणि वीरतेत, तिच्या प्रेमासाठी मी माझा जीव द्यायला स्वर्गातून
पृथ्वीवर कधीच आलो नसतो!

हे माझे अखंड प्रेम होते, ज्याने गोड साखळीप्रमाणे मला आकर्षित केले आणि

त्याचे प्रेम मिळविण्यासाठी मला हे वीर कृत्य करायला लावले. सतत प्रेम काहीही होऊ शकते, ते सर्वकाही करू शकते आणि सुलभ करू शकते आणि ते सर्वकाही प्रेमात बदलू शकते.

उलट त्याला व्यत्यय आलेले प्रेम म्हणता येईल

- परिस्थितीचे प्रेम, एक स्वार्थी प्रेम, एक नीच प्रेम, जे बर्याचदा घडते,
 - परिस्थिती बदलली तर
- आपण ज्या व्यक्तीवर प्रेम करतो त्याला नाकारतो आणि तिरस्कार करतो.

इतकेच काय कारण केवळ निरंतर कृतीमुळेच जीवसृष्टी निर्माण होते. जेव्हा तो त्याची कृती तयार करतो,

- प्रकाश, प्रेम, पावित्र्य, कृतीतच वाढ होते त्या कृतीनुसार. सी.

म्हणूनच व्यत्यय आणलेले प्रेम किंवा चांगले म्हटले जाऊ शकत नाही
किंवा खरे प्रेम नाही
किंवा वास्तविक जीवन नाही
किंवा वास्तविक नाही.

मग त्याने कोमल उच्चारणाने जोडले:

माझ्या मुली, जर तुझी इच्छा असेल की तुझ्या येशूने तुझ्यामध्ये प्रेमाचे प्रकल्प पूर्ण करावेत,

- तुमचे प्रेम आणि तुमची कामे माझ्या इच्छेनुसार अखंड राहू द्या.

कारण ते सातत्य आहे की हे एक

- त्याच्या अभिनयाच्या दैवी पद्धतीने विल्हेवाट लावू शकतो.
- प्राण्याच्या बारमाही कृतीत गुंतू शकते. आणि त्याने तिच्यासाठी जे ठरवले आहे ते करण्याची तो घाई करतो,

कारण त्याच्या अविरत कर्मांमुळे,

- मग तुम्हाला परवडेल अशी जागा, आवश्यक तयारी आणि आयुष्य शोधा
- त्याची रेखाचित्रे प्रशंसनीय आणि बनवतात
- त्याची सर्वात सुंदर कामे पूर्ण करा

शिवाय, माझ्या इच्छेनुसार केलेली प्रत्येक कृती आहे

- दैवी इच्छा आणि मानवी इच्छा यांच्यातील अधिक सुधारित दुवा,

120

- त्याच्या फियाटच्या समुद्रात आणखी एक पाऊल,
- आत्म्याने प्राप्त केलेला एक मोठा अतिरिक्त अधिकार.

त्यानंतर मी प्रेमाच्या टॅबरनेकलसमोर प्रार्थना करत राहिलो.

मी स्वतःशी विचार केला: "माझ्या प्रिये, या प्रेमाच्या तुरुंगात तू काय करत आहेस?"

सर्व चांगुलपणा, येशूने मला सांगितले:

माझ्या मुली, मी तिथे काय करत आहे हे तुला जाणून घ्यायचे आहे का? मी माझा दिवस बनवतो.

तुम्हाला माहीत असेलच की मी इथे पृथ्वीवर घालवलेले माझे संपूर्ण आयुष्य एका दिवसात बंद केले आहे.

माझा दिवस गर्भधारणेने आणि जन्मानंतर सुरू होतो. _ _

संस्कार अपघातांचे बुरखे लहान वयासाठी डायपर म्हणून काम करतात.

जेव्हा पुरुष कृतघ्नतेने मला एकटे सोडतात आणि मला नाराज करण्याचा प्रयत्न करतात, तेव्हा मी प्रेमळ आत्म्याच्या सहवासात माझा वनवास जगतो.

-ज्याला दुसरी आई आवडते तिला माझ्यापासून स्वतःला कसे वेगळे करावे हे माहित नाही ई

- मला विश्वासूपणे कंपनी ठेवते.

या वनवासातून मी माझे छुपे जीवन जगण्यासाठी नाझरेथला जातो

माझ्या सभोवतालच्या काही चांगल्या आत्म्यांच्या सहवासात. माझा दिवस चालू ठेवत,

जेव्हा प्राणी मला स्वीकारण्यासाठी जवळ येतात,

मी माझ्या इव्हेंजेलिकल दृश्यांची पुनरावृत्ती करून माझे सार्वजनिक जीवन पुन्हा जगतो,

माझ्या सर्व शिकवणींना त्यांना आवश्यक असलेला आधार आणि दिलासा देत आहे.

मी वडील म्हणून, शिक्षक म्हणून, डॉक्टर म्हणून आणि आवश्यक असल्यास न्यायाधीश म्हणूनही काम करतो.

मी माझा दिवस तुझी वाट पाहत आणि सर्वांचे भले करत घालवतो.

आणि माझ्या बाजूला हृदयाचा ठोका न लागता मी किती वेळा एकटा राहतो ! मला माझ्या आजूबाजूला वाळवंट वाटतं आणि मी प्रार्थना करण्यासाठी एकटाच राहतो._

पृथ्वीवरच्या वाळवंटात घालवलेल्या माझ्या दिवसांचा एकटेपणा मला जाणवतो आणि अरेरे! मला किती त्रास होतो!_

माझे ईर्ष्यायुक्त प्रेम अंतःकरणाचा शोध घेते आणि मला अलिप्त आणि बेबंद वाटते. पण माझा दिवस या त्यागाने संपला नाही.

कृतघ्न आत्मे मला दुखावल्याशिवाय आणि मला निंदनीयपणे स्वीकारल्याशिवाय बरेच दिवस जात नाहीत ,_

ते मला माझा दिवस माझ्या उत्कटतेने आणि वधस्तंभावरील माझ्या मृत्यूने जगायला लावतात ._

आह! प्रेमाच्या या संस्कारात मला मिळालेला हा सर्वात निर्दयी अपवित्र आणि मृत्यू आहे.

इतके की या निवासमंडपात,

मी तेहतीस वर्षांत जे काही केले ते पुन्हा करण्यात मी दिवस घालवतो
माझे नश्वर जीवन .

121

आणि मी जे काही केले आहे आणि जे काही मी करतो त्यात, पहिला उद्देश, जीवनाचे पहिले कृत्य हे आहे की माझ्या पित्याची इच्छा जसे स्वर्गात आहे तशी पृथ्वीवरही पूर्ण होईल.

त्यामुळे या छोट्या यजमानात मी भिक मागण्याशिवाय काही करत नाही
माझी आणि माझ्या मुलांची इच्छा एक असू दे,

आणि मी तुम्हाला या दैवी इच्छेमध्ये कॉल करतो ज्यामध्ये तुम्हाला माझे संपूर्ण आयुष्य कृतीत सापडते.

आणि त्याचे अनुसरण करून, त्याचे ध्यान आणि अर्पण करणे,

- माझ्या युकेरिस्टिक दिवसात सामील व्हा

माझी इच्छा ओळखली जाईल आणि पृथ्वीवर राज्य करेल हे प्राप्त करण्यासाठी.

आणि म्हणून तुम्हीही म्हणू शकता: "मी येशूसोबत माझा दिवस घालवतो".

माझ्या गरीब मनाला दैवी फियाटमध्ये हरवण्याशिवाय काहीच कळत नाही असे दिसते. आणि अरेरे! देवाच्या इच्छेमध्ये पूर्ण न होण्याच्या विचाराच्या सावलीने तो क्षणभरही उदध्वस्त होतो तेव्हा किती वेदना होतात!

मला वाटते, अरेरे, माझ्या दुर्दैवी इच्छेचे वजन आहे.

जर दुसरीकडे, माझ्यामध्ये असे काहीही नाही जे देवाची इच्छा नाही,
मला आनंद वाटतो,
मी त्याच्या प्रकाशाच्या अफाटात जगतो ,
त्याचा प्रकाश कोठे संपतो हे मला कळू शकत नाही, जो माझ्यासाठी शाश्वत
शांतीचा स्वर्गीय प्रवास बनवतो.
अरेरे! सर्वोच्च इच्छेची शक्ती,
मला क्षणभर सोडू नकोस. आपण ज्यांना कसे बदलायचे हे माहित आहे
परमात्म्यात मानव ,
सौंदर्यात कुरूपता ,
आनंदात दुःख ,
त्यांना त्रास होत असला तरीही.

तुझे प्रकाशाचे हात मला इतके मजबूत धरतात की तुझ्या प्रकाशाने विखुरलेले इतर
सर्व काही यापुढे माझी चिंता करण्याची किंवा माझा आनंद खंडित करण्याचे
धाडस करत नाही. मी असा विचार करत होतो जेव्हा माझा गोड येशू, जणू माझ्या
विचारांना मान्यता आणि पुष्टी देण्यासाठी, मला म्हणाला:

माझी मुलगी, **माझी दैवी इच्छा सुंदर नाही !**
आह! ती एकटीच गरीब प्राण्यांच्या खऱ्या आनंदाची आणि महान भाग्याची वाहक
आहे
जो, त्याची इच्छा पूर्ण करतो, त्याशिवाय काहीही करत नाही

122

- त्याचा आनंद तोडणे,
- प्रकाशाचा विद्युत् प्रवाह कापून टाकणे e
- त्याचे नशीब एका मोठ्या दुर्दैवात बदला.

आणि जेव्हा प्राणी माझी इच्छा पूर्ण करण्यास तयार होते, तेव्हा ती हरवलेल्या
वस्तूंचे पुनर्वसन करते.

कारण माझ्या दैवी इच्छेचा पदार्थ प्रकाश आहे.
आणि त्याच्या सर्व कार्यांना या प्रकाशाचे परिणाम म्हटले जाऊ शकते.

जेणेकरून ज्यांनी स्वतःचे वर्चस्व गाजवू दिले त्यांच्यामध्ये,
कृती एक असेल,
परंतु प्रकाशाचा एक पदार्थ म्हणून त्याच्याकडे आहे.

त्याचे अनेक परिणाम प्राण्याला जाणवतील
कारण ही अद्वितीय कृती त्याच्या प्रकाशाच्या प्रभावाने निर्माण करेल:
- कार्य, शब्द, विचार,
- माझ्या इच्छेचे धडधडणे ज्या प्राण्यामध्ये असे म्हणण्यास सक्षम असेल:
"हे सर्व सर्वोच्च इच्छेचे एकच कार्य आहे.
आणि बाकी सर्व काही त्या प्रकाशाच्या प्रभावाशिवाय काहीच नाही. "

या प्रकाशाचे परिणाम ते वाखाणण्याजोगे आहेत
- सर्व समानता,
- सर्व प्रकारचे काम,
- पावले, शब्द, त्रास,
- प्रार्थना आणि अश्रू,
परंतु सर्व प्रकाशाने अर्निमेटेड
जे इतके विविध सौंदर्य बनवते की तुमचा येशू आनंदित होतो.

सूर्यासाठी म्हणून
-जे काहीही नष्ट न करता किंवा बदलल्याशिवाय प्रत्येक गोष्टीला त्याच्या प्रकाशाने
सजीव करते,
-पण ती स्वतःसाठी बोलायला येते आणि

-रंगांची विविधता, स्वादांची विविधता,
त्यांना एक सदगुण आणि सौंदर्य प्राप्त करून देणे जे त्यांच्याकडे नव्हते.

ही माझी दैवी इच्छा आहे:

- प्राणी जे काही करतो ते पूर्ववत न करता,

तो आत्म्याला त्याच्या प्रकाशाने सुशोभित करतो आणि त्याच्या दैवी शक्तीचा संचार करतो.

ज्यानंतर मी दैवी फियाटमध्ये माझा त्याग चालू ठेवला, त्याच्या कार्याचे अनुसरण करून, माझा प्रिय येशू जोडला:

माझ्या मुली, परिपक्व झाल्यावर सर्व चांगले देवाकडून येते
ही परिपक्वता ईश्वर आणि आत्मा यांच्यात निर्माण होते.

तुम्ही पहा, तुमच्या कृती करताना तुम्ही स्वतःला दिव्य सूर्याच्या किरणांसमोर
आणता. उष्णता आणि प्रकाशाखाली, तुमच्या कृती

- कोरडे आणि चव नसलेले राहू नका,
- पण ते प्रौढ होतात. आणि तुम्ही त्यांच्यासोबत
- प्रेमात आणि
- तुम्ही करत असलेल्या प्रत्येक गोष्टीत दैवी ज्ञानात.

मी आणि

- या कृत्यांमध्ये आपण प्रौढ होऊ पहा,

मी तुम्हाला सांगण्यासाठी माझ्यामध्ये आणखी एक प्रेम आणि इतर सत्य तयार
करतो. माझ्यापासून निर्जंतुक काहीही बाहेर येत नाही.

पण माझ्या प्रेमाच्या जिवंत ज्योतीत सर्व काही फलदायी आणि चांगले परिपक्व
आहे. अशा प्रकारे तुमच्यामध्ये नवीन परिपक्वता निर्माण करण्यासाठी तुम्हाला
सदगुण प्राप्त होतात.

म्हणूनच तुम्हाला इतर सत्ये सांगून तुम्हाला आश्चर्यचकित करण्यासाठी मी अनेकदा तुमच्या कृतीच्या निष्कर्षाची वाट पाहतो. हे, उष्णता आणि प्रकाशाच्या अनेक पप्ससारखे,

- तुमच्या जिज्ञासने तुम्हाला सांगितलेल्या वस्तू आणि सत्ये तुमच्या आत्म्यात परिपक्व करून कार्य करा.

अशा प्रकारे तुम्हाला तुमच्या कृतीची गरज दिसते

- माझ्या दैवी फियाटमधून इतर ज्ञान प्राप्त करण्यासाठी स्वतःला तयार करण्यासाठी

- मला तुमच्यात शोधण्यासाठी तुमच्या कृतीची निरंतरता त्यांना परिपक्व करण्यासाठी. नाही तर मी काय करू शकतो?

मी पृथ्वीवर फिरणाऱ्या सूर्यासारखा राहीन

- पिकण्यासाठी फूल किंवा फळ सापडणार नाही.

जेणेकरून सूर्यामध्ये असलेले सर्व चमत्कारिक प्रभाव त्याच्या प्रकाशात राहतील. आणि पृथ्वीला काहीही मिळणार नाही.

या कारणास्तव, स्वर्ग माझ्या दैवी इच्छेच्या प्रकाशाची चमत्कारी शक्ती कार्यरत आत्म्यांसाठी उघडतो,

निष्क्रिय आत्म्यांना नाही तर त्यांच्यासाठी

- कोण काम करते,

- जे स्वतःचा त्याग करतात, जे प्रेम करतात,

- ते नेहमी माझ्यासाठी काहीतरी शोधत असते.

तुम्हाला माहित असले पाहिजे की *स्वर्गातील मोहक पृथ्वीवर परत येत आहेत*

- माझ्या इच्छेनुसार कार्य करणाऱ्या आत्म्यामध्ये जाऊन स्थिर होणे.

कारण ते त्याला स्वर्गीय आनंद आणि आनंदापासून वंचित ठेवू इच्छित नाहीत तर

हा आत्मा आकाशासह एक आणि एकमेव इच्छा बनवतो.

124

तथापि, धन्य आत्मे,

जर ते दैवी आनंदात मग्न असतील तर त्यांना कोणतीही योग्यता प्राप्त होत नाही.

दुसरीकडे, आत्मा अजूनही प्रवास करत आहे, तो त्याच्या आनंदात आणि गुणवत्तेत भर घालतो.

कारण जो पृथ्वीवर माझी इच्छा पूर्ण करतो त्याच्यासाठी सर्व काही गुणवान आहे:

- शब्द, प्रार्थना,

- श्वास आणि आनंद स्वतःच गुणवत्तेत आणि नवीन संपादनांमध्ये रूपांतरित होतात.

मी दैवी इच्छेनुसार माझ्या कृतींचे पालन केले. मी माझ्या सर्वोच्च चांगल्या येशूला प्रार्थना केली

- माझ्या प्रत्येक कृतीत दैवी सूर्य उगवेल, जेणेकरून मी ते प्रत्येक कृतीला देऊ शकेन

प्रेम, श्रद्धांजली आणि गौरव.

हा सूर्य माझ्या प्रत्येक कृतीत एक दिवस त्याच्यासाठी तयार होईल

दैवी प्रकाश, प्रेम आणि खोल आराधना

त्याच्या इच्छेसाठी माझ्या कृतीमध्ये हा दिवस संप्रेषण करत आहे.

अरेरे! मी माझ्या सर्व कृतीमध्ये सांगू इच्छितो, ते लहान असोत किंवा मोठे:

"मी एक दिवस तयार करीन जेणेकरून येशू त्याच्यावर अधिक प्रेम करेल".

मला वाटत. मग माझ्या प्रिय येशूने माझ्या आत्म्यात त्याच्या नेहमीच्या छोट्या भेटीची पुनरावृत्ती केली. आणि तो मला सांगतो

माझी मुलगी, माझी दैवी इच्छा सृष्टीचा खरा दिवस आहे. पण हा दिवस तयार करण्यासाठी,

- प्राण्याच्या कृतीत माझी इच्छा म्हटली पाहिजे
त्याचा दिव्य दिवस उगवण्यासाठी पावले उचलणे.

आणि तिच्यात सदगुण आहे

- कृती, शब्द, पाऊल, आनंद आणि दुःख यांचे सर्वात भव्य आणि मोहक दिवसांमध्ये रूपांतर करणे.

जसा प्राणी झोपेतून बाहेर येतो,

माझी इच्छा वाट पाहत आहे. त्याच्या कृतीच्या दिवशी तिच्यामध्ये तयार होण्यासाठी बोलावले जाईल.

माझी इच्छा शुद्ध प्रकाश आहे.

मानवी इच्छेच्या अस्पष्ट कृतीमध्ये कार्य करणे योग्य नाही.

ती कृतीला दिवसात रूपांतरित करून तिचा भव्य पूर्ण दिवस बनवते - वीर आणि दैवी कृत्ये - केवळ तिच्या जिवंत आणि कार्यशील सदगुणासाठी योग्य ऑर्डर आणि सौंदर्यासह.

असे म्हणता येईल की माझी इच्छा प्राण्याच्या कृतीच्या दाराच्या मागे थांबते.

- खोल्यांच्या खिडक्यांच्या मागे सूर्यासारखे.

बाहेर प्रकाश मुबलक असला तरी,

हे अंधारात राहतात

कारण दरवाजे अजून उघडलेले नाहीत.

अशा प्रकारे, जरी माझी दैवी इच्छा सर्व काही प्रकाशित करणारा प्रकाश आहे,

- मानवी कृती नेहमीच गडद असते

जर माझ्या इच्छेचा दिवस त्याच्यामध्ये उद्भवण्यासाठी बोलावला नाही.

म्हणून तुमच्या प्रत्येक कृतीत पुन्हा उगवण्याची माझी इच्छा तुम्हाला हवी असेल तर म्हणा

- ती तुमच्यामध्ये तिचा भव्य दिवस बनवू शकेल आणि
 - जेणेकरून मी तुझ्यामध्ये आणि तुझ्या प्रत्येक कृतीमध्ये माझे प्रेमाचे दिवस शोधू शकेन जे मला पुनरावृत्ती करण्यासाठी आनंद आणि आनंदाने घेरतात:
- “माझ्या दैवी इच्छेच्या मुलांबरोबर राहण्यात माझा आनंद आहे. ”

मी माझे आनंदी दिवस तुझ्यात घालवीन,

- नाही तुमच्या मानवी इच्छेच्या दुर्दैवी रात्री,
- पण माझ्या स्वर्गीय पृथ्वीच्या पूर्ण प्रकाशाच्या आणि शाश्वत शांतीच्या खोलीत.

आह! होय, मी पुन्हा सांगतो:

"मी प्राण्यामध्ये आनंदी आहे. मला तिच्यामध्ये जाणवते

इथे पृथ्वीवर घालवलेल्या माझ्या दिवसाचा प्रतिध्वनी ई

माझ्या दैवी इच्छेने पूर्ण झालेल्या प्रेमाच्या संस्कारात मी माझ्या तुरुंगात घालवलेल्या दिवसाची प्रतिध्वनी. "

म्हणूनच जर तुला मला आनंदी ठेवायचे असेल,

- मला तुमच्यामध्ये माझ्या दैवी इच्छेचे कार्यशील गुण शोधू द्या
- ज्याला माहित आहे की माझ्यासाठी सर्वात सुंदर आणि उज्ज्वल दिवस कसा बनवायचा, हे सर्व अविस्मरणीय आनंद आणि स्वर्गीय आनंदाने भरलेले आहे.

प्राणी, तिच्या निर्मितीच्या अगदी सुरुवातीपासूनच, आपल्या दैवी इच्छेच्या आनंदी आणि प्रसन्न दिवशी देवाच्या बाहेर गेला:

तिच्यात सर्व काही हलके, पूर्ण दुपार, आत आणि बाहेर होते.

त्याच्या हृदयात, त्याच्या डोळ्यांसमोर, त्याच्या डोक्यावर आणि त्याच्या पायाखाली, त्याने माझ्या पवित्र इच्छेचे स्पंदनशील जीवन पाहिले आणि अनुभवले.

126

नंतरचे, जेव्हा त्याने तिला प्रकाश आणि आनंदाच्या परिपूर्णतेत मग्न ठेवले, तेव्हा मानवी दुर्दैवाचे सर्व मार्ग आणि पायऱ्या बंद केल्या.

आणि तो प्राणी आहे जो त्याच्या मानवी इच्छेनुसार तयार होतो

- बाहेर पडते,
 - दुर्दैवी मार्ग,
 - वेदनादायक पावले,
 - दडपशाहीची रात्र विश्रांतीची नाही तर आकांक्षा, आंदोलने आणि छळांच्या जागरणांनी बनलेली आहे,
- हे माझ्या दैवी इच्छेमध्येच आहे!

आणि हे असे आहे कारण **प्राणी केवळ माझ्या इच्छेसाठी निर्माण झाला आहे.**

- तुझ्यात आणि तुझ्यासाठी जगण्यासाठी,
- माझ्या दैवी फियाटच्या बाहेर तिच्यासाठी कोणताही उद्देश नाही, ना पृथ्वीवर, ना स्वर्गात, आणि नरकातही नाही.

यामुळे माझ्या परमात्म्यामध्ये राहणारा प्राणी

ते आपल्या प्रत्येक कृतीसह हे निर्गमन बंद करते
त्याने तयार केलेले विनाशाचे मार्ग तो काढून टाकतो,
वेदनादायक पावले अदृश्य होतात,
रात्री गुदमरतो .

येथे बाकीचे येते जे त्याच्या सर्व आजारांना संपवते.

मग माझी तीच इच्छा जी पाहते की प्राणी त्याच्यामध्ये जगू इच्छितो
प्रेमळ

उत्सवात ठेवते आणि

हे त्याला त्याचे मार्ग काढण्यास मदत करते.

तो त्याच्या वाईटाची दारे बंद करतो कारण

प्राण्याने दुःखी असावे असे आम्हाला नको आहे आणि आवडत नाही.

म्हणूनच तो आपला अपमान करतो आणि त्याचे आणि आपले दुःख घडवतो.

म्हणून, आपल्याला तिला आनंदी आणि आपला आनंद पाहायचा आहे. अरेरे!
आमच्या पितृ हृदयासाठी ते किती वेदनादायक आहे

- अफाट संपत्ती, असीम आनंद आणि

- आपल्या मुलांना आपल्याच घरात, म्हणजे आपल्याच इच्छेनुसार, गरिबीत,
उपवासात आणि दुःखात पाहण्यासाठी.

ईश्वरी इच्छेने मी माझी फेरी मारत होतो

आपल्यावरील प्रेमातून केलेल्या त्याच्या सर्व कृतींचे अनुसरण करा

ईडनमध्ये पोहोचलो, मी त्या कृतीवर थांबलो ज्यामध्ये देवाने मनुष्य निर्माण
केला: किती गंभीर क्षण! प्रेमाचा केवढा उत्साह!_

म्हणता येईल अशी कृती

- अतिशय शुद्ध,

-पूर्ण करणे,

- भरीव आणि अखंड दैवी प्रेम.

माणूस

प्रशिक्षित केले आहे ,
त्याची सुरुवात होती,
त्याचा जन्म त्याच्या निर्मात्याच्या प्रेमात झाला.

श्वासाने मळून आणि अॅनिमेशन केले म्हणून ते वाढले हे योग्यच होते,
- एक लहान ज्योत सारखी, ज्याने त्याच्यावर खूप प्रेम केले त्याच्या श्वासातून.
मी त्याचा विचार करत होतो. मग माझा गोड येशू माझ्या लहान आत्म्याला भेटला
आणि मला म्हणाला:

माझ्या मुली, माणसाची निर्मिती म्हणजे आमच्या प्रेमाचा वर्षाव करण्याशिवाय दुसरे
काहीही नव्हते. तथापि, त्याला स्वतःमध्ये सर्वकाही प्राप्त करणे अशक्य होते.

ज्याने त्याला जन्म दिला आहे त्याच्याकडून कृती प्राप्त करण्याची त्याच्यात क्षमता
नव्हती.

त्यामुळेच आमची कृती त्याच्या आत आणि बाहेर अशीच राहिली की, ज्याने ते खूप
प्रेमाने निर्माण केले आणि त्याच्यावर खूप प्रेम केले त्याच्यापुढे वाढण्यासाठी त्याने
त्याचा अन्न म्हणून वापर केला.

मनुष्य निर्माण करताना, आपण केवळ आपले प्रेम ओतत नव्हतो, परंतु

- आपले सर्व दैवी गुण,
- शक्ती, दयाळूपणा, सौंदर्य इ.,
ते बाहेरच्या जगातही पसरले.

यातून आपल्या दैवी गुणांचा वर्षाव होतो

- आकाशीय सारणी माणसासाठी नेहमीच तयार केली गेली होती.

जेव्हा त्याला पाहिजे तेव्हा तो स्वर्गीय टेबलावर येऊन बसू शकतो

- आपल्या चांगुलपणा, सामर्थ्य, सौंदर्य, प्रेम आणि शहाणपण, ई
- या समान दैवी गुणांसह आणि आपल्या समानतेचे मॉडेल आपल्यासमोर वाढणे.

जेव्हा तो आमच्या दैवी गुणांचा घोट घेण्यासाठी आमच्या सान्निध्यात यायचा तेव्हा आम्ही त्याला आमच्या मांडीवर घेऊन विश्रांती घ्यायचो आणि त्याने जे घेतले ते पचवायचे.

- जेणेकरून तो पुन्हा आपल्या दैवी पदार्थावर खाऊ शकेल
- आपल्या प्रेमाने आणि आपल्या इच्छेनुसार त्याच्या चांगुलपणा, शक्ती, पवित्रता आणि सौंदर्याची पूर्ण वाढ घडवून आणणे.

जेव्हा आपण एखादे काम करतो तेव्हा आपले प्रेम खूप मोठे असते

- आम्ही सर्वकाही देतो आणि तयार करतो

128

जेणेकरून आमच्या कामात काहीही कमी पडू नये.

आम्ही पूर्ण नोकऱ्या पार पाडतो, अर्धवट कधीच नाही.

जर काही उणीव भासत असेल तर ते त्या प्राण्यामुळेच

जो त्याच्या भल्यासाठी आणि आपल्या गौरवासाठी आपण जे काही केले ते सर्व घेत नाही.

त्यानंतर मी ईश्वरी इच्छेचा विचार करत राहिलो. माझा प्रिय येशू जोडला:

माझी मुलगी

दैवी इच्छेतील जीवन ही एक देणगी आहे जी आपण प्राण्याला देतो. ही एक उत्तम भेट आहे

जी अनंत आणि अतुलनीय मार्गाने मूल्य, पवित्रता, सौंदर्य आणि आनंदात इतर कोणत्याही भेटवस्तूंना मागे टाकते.

जेव्हा आपण ही भेट खूप छान देतो,

- आम्ही फक्त दरवाजे उघडतो

प्राण्याला आपल्या दैवी वस्तूंचा मालक बनवण्यासाठी.

ते एक ठिकाण आहे

-जेथे आकांक्षा आणि धोके यापुढे जिवंत नाहीत e

- जिथे कोणताही शत्रू तिला दुखवू शकत नाही किंवा दुखवू शकत नाही.

भेटवस्तू प्राणी पुष्टी करते

- मालमत्तेत,

-प्रेमात पडलो,

-निर्मात्याच्या त्याच जीवनात.

सृष्टीमध्ये निर्मात्याची पुष्टी आहे म्हणून एक आणि दुसऱ्यामध्ये अविभाज्यता आहे.

या भेटवस्तूसह, प्राण्याला असे वाटेल की तिचे नशीब बदलले आहे:

- गरीबातून ती श्रीमंत होईल,

- आजारी, ती पूर्णपणे बरी होईल,

- दुःखी, तिला असे वाटेल की तिच्यासाठी सर्व काही आनंदात बदलले आहे.

आपल्या इच्छेच्या दानात जगणे हे आपल्या इच्छेपेक्षा खूप वेगळे आहे . _ _

पहिली किंमत आहे, प्रीमियम. हा आमचा निर्णय आहे

- अजिंक्य आणि अप्रतिम शक्तीने प्राण्यावर विजय मिळवणे,

- संवेदनशील मार्गाने मानवी इच्छा पूर्ण करा

जो तिला हाताने आणि स्पष्टतेने स्पर्श करते जे तिच्यासाठी मोठे चांगले आहे,

एवढ्या चांगल्यातून बाहेर पडण्यासाठी तुला वेड लागलं असतं.

कारण जोपर्यंत आत्मा त्याच्या मार्गावर आहे, तोपर्यंत भेटवस्तूच्या मागे दरवाजे बंद होत नाहीत, परंतु खुले राहतात.

जेणेकरून आत्मा मुक्तपणे जगू शकेल आणि आपल्या भेटवस्तूमध्ये जगण्याची सक्ती न करता, त्याहूनही अधिक, कारण या भेटवस्तूमुळे तो आपली इच्छा गरजेपोटी करणार नाही, परंतु कारण तो त्याच्यावर प्रेम करतो आणि ते त्याचे आहे.

त्याऐवजी , आपली इच्छा पूर्ण करणे हे बक्षीस नाही, परंतु एक कर्तव्य आणि गरज आहे जी आत्म्याला आवडते किंवा नाही, सहन करणे आवश्यक आहे._

ज्या गोष्टी कर्तव्य आणि गरजेबाहेर केल्या जातात, त्या सुटू शकल्या तर सुटतात.

कारण उत्स्फूर्त प्रेम जे आपल्याला प्रेम करते आणि आपली इच्छा ओळखते ते त्यांच्यात प्रवेश करत नाही

प्रिय आणि ओळखले जाण्यास पात्र म्हणून . _

गरज आहे

- त्यात असलेले चांगले लपवते ई
- त्याग आणि कर्तव्याचे वजन तुम्हाला जाणवते.

याउलट लाइफ इन द अवर विल

- हा त्याग नाही तर एक यश आहे,
- हे कर्तव्य नाही तर प्रेम आहे.

आपल्या भेटीमध्ये जीव गमावल्यासारखे वाटते. तो केवळ आपल्या

इच्छेप्रमाणेच नव्हे तर त्याच्यावर प्रेम करतो,
पण ते केवळ त्याच्या मालकीचे आहे म्हणून.
तिला प्रथम स्थान न देणे, राज्य, वर्चस्व, स्वतःवर प्रेम करणे नाही.

आता, माझी मुलगी,
आपण प्राण्याला हेच देऊ इच्छितो: **भेट म्हणून आपली इच्छा** .
कारण त्याच्याकडे पाहणे आणि तो तुमचाच असल्यासारखे त्याला ताब्यात
घेतल्याने त्याला त्याचे राज्य निर्माण करू देणे सोपे जाईल.

ही भेट ईडनमधील माणसाला देण्यात आली होती. त्यांनी कृतघ्नतेने ते नाकारले.
पण आमची इच्छा बदलली नाही. आम्ही ते राखीव ठेवतो.
एखाद्याने जे नाकारले, ते अधिक आश्चर्यकारक कृपेने, आम्ही इतरांना देण्यास
तयार असतो.
वेळ काही फरक पडत नाही. कारण आपल्यासाठी शतके एका बिंदूसारखी
असतात. तथापि, प्राण्यांच्या बाजूने मोठी तयारी आवश्यक आहे.
- या भेटवस्तूचे मोठे चांगले जाणून घेण्यासाठी त्याबद्दल उसासा टाकणे.

130

परंतु अशी वेळ येईल जेव्हा आपली इच्छा एक भेट म्हणून प्राण्याकडे असेल.

माझ्या गोड येशूच्या privations द्वारे मला अत्याचार वाटले.
अशा हौतात्म्याला दिलासा देण्यासाठी कोणीही काढू शकत नाही किंवा शांत करू
शकत नाही हे किती वेदनादायक खेळे आहे!

केवळ त्याचे परत येणे आणि त्याची सौम्य उपस्थिती जादूने नखे आणि दुःखाचे
शुद्ध आनंदात रूपांतर करू शकते.
केवळ येशूला त्याच्या सौम्य उपस्थितीद्वारे ते आपल्याशी कसे संवाद साधायचे हे

माहित आहे.

यामुळे मी फक्त ईश्वरी इच्छेच्या कुशीत स्वतःला सोडून देत होतो. मी प्रार्थना केली की ज्याच्यानंतर मी उसासा टाकतो त्याला तो प्रकट करेल.

मी हे करत होतो जेव्हा माझ्या चांगल्या येशूने माझ्या गरीब आत्म्याला विजेच्या झोताप्रमाणे प्रकाशित केले.

त्याने मला सांगितले :

धैर्य, माझी चांगली मुलगी,

ते तुम्हाला खूप जास्त व्यापून टाकते आणि तुमचे दडपण तुम्हाला टोकापर्यंत कमी करते, तुमच्यात शंका निर्माण करते

- की तुमचा येशू तुमच्यावर प्रेम करत नाही आणि कदाचित तो पुन्हा कधीही येणार नाही.

नाही, नाही, मला ही शंका नको आहे.

अत्याचार, शंका, भीती माझ्या प्रेमाला घायाळ करतात.

आणि ते माझ्यावरील तुमचे प्रेम कमकुवत करतात

माझ्याकडे जाण्यासाठी आणि माझ्यावर प्रेम करण्यासाठी तुमची गती आणि उड्डाण गमावणे.

आणि माझ्यासाठी सतत प्रेमाचा प्रवाह खंडित झाला आहे,

- इथे तुम्ही गरीब आणि आजारी आहात आणि

- मला यापुढे तुझ्या अखंड प्रेमाचा शक्तिशाली आवेग सापडत नाही जो मला तुझ्याकडे आकर्षित करतो.

तुम्हांला माहित असेल की माझ्या दैवी इच्छेची सर्व कृती, जी असंख्य आहेत, ती सर्व एका बिंदूवर आणि कृतीपर्यंत कमी झाली आहेत.

प्रत्येक शक्य आणि कल्पनीय कृती एकाच कृतीत घडवणे, धारण करणे आणि

पाहणे हे आपल्या परमात्म्याचे सर्वात मोठे आश्चर्य आहे.

अशाप्रकारे आपल्या इच्छेनुसार प्राण्यांद्वारे केलेली सर्व कृती एकाच कृतीमध्ये कमी केली जातात.

परंतु सर्व कृत्ये एकाच कृतीत ठेवण्याचा सदगुण जीवात असणे आवश्यक आहे

131

सतत प्रेम आणि माझी चिरंतन इच्छा निर्माण करणे आणि स्वतःमध्ये असणे जे सर्व कृती एकाच कृतीच्या सदगुणाने सुरू करेल.

म्हणून तू माझ्या इच्छेनुसार जे काही केले आहेस ते पहा

-एकाच कृतीत एकत्र आणले जाते, ई

- तुमची मिरवणूक, तुमचा आधार, तुमची ताकद, तुमचा प्रकाश जो कधीही विझत नाही.

आणि ते तुझ्यावर इतके प्रेम करतात की तुला शस्त्रे बनवून ते तुला माझ्या फियाटचे प्रिय विद्यार्थी मानतात कारण ते तुझ्यामध्येच तयार झाले होते आणि त्यांना जीवन मिळाले होते.

परिणामी

- स्वतःला दबवू नका,

माझ्या इच्छेच्या फळाचा आनंद घ्या

जर तुला दिसले की मी येण्यास मंद आहे, तर धीराने प्रेमाने माझी वाट पहा जेव्हा तू त्याबद्दल कमी विचार करतो,

-मी तुम्हाला माझी नेहमीची छोटीशी भेट देऊन आश्चर्यचकित करीन

- माझ्यावर प्रेम करण्याच्या कृतीत नेहमीच माझी इच्छा तुमच्यामध्ये शोधून मला आनंद होईल. त्यानंतर **तो जोडला** :

माझी मुलगी, आमची दैवी इच्छा महान, शक्तिशाली, अफाट आहे.

हे आश्चर्यकारक नाही कारण हे सर्व दैवी गुण आपल्या स्वभावाने आहेत.
आणि सर्व मिळून आपला परमात्मा बनतो. जेणेकरून आपण स्वभावाने आहोत
- प्रचंड शक्ती,
- अपार प्रेम, सौंदर्य, शहाणपण, दया इ.,
आपण सर्वच गोष्टींमध्ये अफाट असल्यामुळे आपल्यातून जे काही बाहेर पडते ते
आपल्या अफाट दैवी गुणांच्या जाळ्यात राहते.

पण जे सर्वात मोठे चमत्कार जागृत करते,

- हे पाहणे आहे की आत्मा जो आपल्या दैवी इच्छेमध्ये राहतो
त्याच्या छोट्या कृतीमध्ये त्याच्या निर्मात्याची अफाट आणि शक्तिशाली कृती आहे,
- मर्यादित असण्याच्या छोट्या कृतींमध्ये संरेखित पाहणे आहे
अफाट प्रेम, अफाट शहाणपण, असीम सौंदर्य, अमर्याद दया, ज्याने ते निर्माण
केले त्याची असीम पवित्रता.

लहानात महान गोष्टींचा समावेश आहे हे लहान असलेल्या महानापेक्षा अधिक
अद्भुत आहे. आय

आपल्या महानतेला सर्वकाही आलिंगन देणे, सर्वकाही वेढणे सोपे आहे. कला
किंवा उद्योगाची गरज नसताना,

कारण आपल्या विशालतेपासून काहीही सुटू शकत नाही.

पण लहानात मोठे सामावलेले असते,

त्यासाठी विशिष्ट कला, दैवी उद्योग आवश्यक आहे

की केवळ आपली शक्ती आणि आपले महान प्रेम प्राण्यामध्ये निर्माण होऊ शकते.
जर आपण हे एकट्याने केले नाही तर तो एकटाच करू शकणार नाही.

म्हणूनच हे चमत्कारांचे आश्चर्य आहे, आपल्या दैवी फियाटमधील जीवनातील सर्वात मोठे आश्चर्य आहे. आत्मा इतका सुंदर आणि तेजस्वी बनतो की ते पाहणे आपल्यासाठी एक जादू आहे.

आपण असे म्हणू शकतो की प्रत्येक लहान कृतीत आपला एक चमत्कार एकत्र येतो. नाहीतर लहानात मोठे सामावले नसते.

आमचा चांगुलपणा खूप मोठा आहे

- की तुम्हाला त्यातून जास्तीत जास्त आनंद मिळेल आणि

-की ती प्राण्याबद्दल इतक्या प्रेमाने वाट पाहत आहे की तिला सतत चमत्कारांची दैवी कला वापरण्याची संधी द्यावी.

आमच्या इच्छेतील जीवन इतर कोणत्याही गोष्टीपेक्षा तुमच्या हृदयासाठी असू द्या. त्यामुळे तुम्ही समाधानी व्हाल. आणि आम्ही तुमच्यावर अधिक समाधानी होऊ.

तुम्ही आमच्या क्रिएटिव्ह हातात आमच्या कृतीचे क्षेत्र आणि आमचे सतत काम कराल.

आमच्या इच्छेमध्ये राहणाऱ्या आत्म्यांमध्ये काम करायला आम्हाला किती आवडते हे तुम्हाला माहीत असेल, तर तुम्ही यातून कधीही बाहेर पडण्याची काळजी घ्याल.

त्यानंतर मी दैवी फियाटमध्ये माझा त्याग केला.

दुःखाने माझ्यासोबत अशा अनेक त्रासदायक गोष्टी घडल्या ज्यामुळे माझे मन अस्वस्थ झाले आणि ते इथे कळवण्याची गरज नाही कारण फक्त येशूलाच काही जिवाळ्याची गुपिते माहीत आहेत हे बरोबर आहे.

सर्वात कोमल उच्चाराने, माझ्या प्रिय येशूने मला सांगितले:

माझ्या मुली, तुला माहित असणे आवश्यक आहे:

निसर्गात रात्रंदिवस,

तसेच आत्म्याची रात्र, पहाट, दिवसाचा बिंदू, पूर्ण दुपार आणि सूर्यास्त असतो.

रात्र दिवसाला आणि दिवसाला रात्र म्हणते.

असे म्हणता येईल की ते एकमेकांना कॉल करतात.

आत्म्याची रात्र , हे माझे एकांत आहेत.

पण माझ्या दैवी इच्छेमध्ये जगणाऱ्यासाठी या रात्री मौल्यवान आहेत, त्या आळशी विश्रांती, अस्वस्थ झोप नाहीत.

नाही, नाही, या विश्रांतीच्या, शांत झोपेच्या प्रभावी रात्री आहेत.

कारण ही रात्र येताना पाहून तो स्वतःला माझ्या मिठीत सोडून देतो.

- त्याचे थकलेले डोके माझ्या दिव्य हृदयावर विसावायला इ

- त्याचे ठोके ऐकण्यासाठी,

- त्याच्या झोपेतून नवीन प्रेम काढून टाकण्यासाठी आणि तो झोपला असताना मला सांगा:

"मी तुझ्यावर प्रेम करतो, मी तुझ्यावर प्रेम करतो, माझ्या येशू !"

133

जो माझ्यावर प्रेम करतो आणि माझ्या इच्छेमध्ये जगतो त्याची झोप

त्या मुलासारखे दिसते, जे डोळे बंद करून झोपेला म्हणतात:

"मम मम."

कारण त्याला त्याचे हात आणि आईचे स्तन झोपायचे आहेत. इतका की तो उठल्यावर,

- बाळाचा पहिला शब्द "आई" आहे आणि

- पहिले स्मित, पहिला देखावा आईसाठी आहे.

माझ्या इच्छेमध्ये राहणारा हा आत्मा आहे.

हीच ती लहान मुलगी आहे जी रात्र झाली की तिला शूट करायला आवडते त्याला शोधते

- एक नवीन शक्ती,

- आणखी प्रेम करण्यासाठी एक नवीन प्रेम.

या झोपलेल्या आत्म्याने येशूसाठी विचारणे, इच्छा करणे, उसासा टाकणे हे पाहणे किती सुंदर आहे!

ही विनंती आणि ही इच्छा पहाट म्हणतात, पहाट बनवते आणि मोठ्या दिवसाचे आगमन,

जो सूर्याला कॉल करतो.

मी दिवसाची शर्यत तयार करण्यासाठी उठलो आणि पूर्ण दुपार झाली.

पण माझ्या मुली, तुला माहित आहे की येथे पृथ्वीवर पर्यायी गोष्टी आहेत.

हे फक्त स्वर्गात आहे की ते नेहमी दिवसाच्या प्रकाशात असते

कारण धन्यांमध्ये माझे प्रेझेंट चिरंतन आहे.

म्हणूनच जेव्हा तुम्ही पाहाल की मी निघणार आहे, तेव्हा तुम्हाला माहित आहे का मी कुठे जात आहे?

तुझ्या मध्ये.

तुझ्या आत्म्याला शिकवल्यानंतर आणि माझ्या उपस्थितीच्या प्रकाशात तुला माझे धडे दिल्यानंतर,

त्यामुळे

- आपण त्यांना चांगले समजू शकता आणि

- ते तुम्हाला जेवण देऊ शकतात आणि दिवसभर काम करू शकतात, मी माघार घेतो आणि सूर्यास्त तयार करतो.

आणि मी लहान रात्री तुझ्यामध्ये लपतो

- अभिनेत्यासारखे व्हा आणि तुमच्या सर्व कृतींचे प्रेक्षक व्हा.

जर तुमच्यासाठी ती रात्र असल्यासारखी वाटत असेल तर ती माझ्यासाठी सर्वात सुंदर विश्रांती आहे कारण तुमच्याशी बोलल्यानंतर मी माझ्या स्वतःच्या शब्दात विश्रांती घेतो.

आणि तुम्ही करत असलेल्या कृतींची मला गरज आहे
- लोरी,

134

- आराम,
- संरक्षण आणि
- माझ्या प्रेमाच्या उबळांमध्ये गोड विश्रांती.

तर मला काम करू द्या.

मला माहित आहे की दिवस किंवा रात्र कधी असावी, तुझ्यासाठी आणि
माझ्यासाठी, तुझ्या आत्म्यात.

मला तुमच्यामध्ये शाश्वत शांती हवी आहे

जेणेकरून मला जे हवे आहे ते मी पूर्ण करू शकेन.

तुम्ही शांततेत राहिलो नाही तर मला माझ्या कामात चीड येते.

आणि हे कठीण आहे, आणि अधिक सहजपणे नाही, की मला माझे उद्दिष्ट कळेल.

माझे गरीब मन सर्वोच्च फियाटच्या सूर्याभोवती फिरते ज्याद्वारे मला ते वेढलेले
दिसते

- सर्व कामे,

- यज्ञ,

-दुःख इ

- वीरता

जुन्या आणि नवीन संतांनी, स्वर्गाच्या राणीच्या आणि सुद्धा

ज्यांनी आपल्या धन्य येशूच्या प्रेमातून स्वतःला पूर्ण केले आहे.

दैवी इच्छा सर्वकाही संरक्षित करते.

प्राण्यांच्या सर्व चांगल्या कृत्यांचा पहिला अभिनेता, तो ईर्ष्येने ठेवींमध्ये त्यांचे रक्षण करतो आणि त्याचा वापर त्याच्या आणि ज्यांनी केले आहे त्यांच्या गौरवासाठी करतो.

आणि मी, सर्व काही देवाच्या इच्छेनुसार होते हे पाहून,
-जसे ते माझे देखील आहे, सर्व काही माझे होते

प्रत्येक कृती सोपवून मी त्यांना माझी म्हणून ऑफर दिली.

- शाश्वत इच्छेचे अधिक चांगले गौरव करण्यासाठी e

- त्याचे राज्य पृथ्वीवर येण्यासाठी विचारणे.

मी हे करत होतो जेव्हा माझ्या दयाळू येशूने मला आश्चर्यचकित केले आणि म्हणाला :

माझ्या मुली, माझ्या इच्छेचे प्रशंसनीय रहस्य ऐक. जर जीव शोधायचा असेल तर ते सर्व केले गेले आहे

- सौंदर्य, चांगुलपणा, पवित्रता

135

जगाच्या संपूर्ण इतिहासात

-माझ्याकडून,

-स्वर्गीय आईकडून ई

- सर्व संतांकडून,

त्याने दैवी इच्छेमध्ये प्रवेश केला पाहिजे. त्यातच आपल्याला सर्व कृती सापडतात.

प्रत्येक कृती ओळखून,

- तुला ते आठवलं,

- आपण ते देऊ केले

अशा प्रकारे ज्या संतांनी हे कृत्य केले, हा त्याग केला, त्यांना आत्म्याने बोलावले असे वाटले आणि त्यांचे कृत्य पृथ्वीवर पुन्हा धडधडताना पाहिले.

त्यांच्या निर्मात्याचा आणि स्वतःचा गौरव दुष्पट आहे.

आणि तुम्ही ज्याने हे कृत्य देऊ केले आहे, तुम्ही या पवित्र कृतीच्या चांगल्या स्वर्गीय दवांनी झाकलेले आहात

आणि अभिजाततेनुसार आणि ज्या उद्देशाने ते अर्पण केले गेले होते त्याच्या उंचीनुसार, ते जितके अधिक तीव्र आणि मोठे वैभव आणि चांगले उत्पन्न करते.

माझ्या इच्छाशक्तीकडे किती संपत्ती आहे!

त्यामध्ये माझी सर्व कृत्ये आहेत, सार्वभौम राणीची,

- की प्रत्येकजण असे करण्यासाठी प्राण्याद्वारे कॉल करण्याची आणि ऑफर करण्याची वाट पाहत आहे

- प्राण्यांसाठी फायदे दुष्पट करण्यासाठी e

- आम्हाला दुहेरी गौरव देण्यासाठी.

प्राण्यांमध्ये एक नवीन जीवन स्पंदन करण्यासाठी या कृती लक्षात ठेवल्या पाहिजेत.

पण लक्ष नसल्यामुळे,

- असे काही आहेत जे मरतात,

- इतर कमकुवत आहेत आणि अडचणीत जगतात,

- काही थंडीमुळे गोठलेले आहेत किंवा त्यांच्याकडे भूक भागवण्यासाठी काहीही नाही.

बोलावले नाही तर आपले चांगले, आपली कृती आणि आपला त्याग सुटत नाही. कारण त्यांचे स्मरण करून, अर्पण केल्याने जीव आपली व्यवस्था करतात.

- त्यांना ओळखा आणि

- आपल्या कृतीमध्ये असलेले चांगले प्राप्त करण्यासाठी.

म्हणून काम अर्पण करण्यापेक्षा तुम्ही सर्व स्वर्गीयांना देऊ शकता असा कोणताही मोठा सन्मान नाही

जे त्यांनी पृथ्वीवर दैवी इच्छेचे राज्य पृथ्वीवर आणण्याच्या उदात्त, सर्वोच्च आणि उदात्त हेतूने केले.

त्यानंतर मी ईश्वरी इच्छेचा विचार करत राहिलो. माझा प्रिय येशू जोडला:

माझी मुलगी

प्रत्येक कृती, प्रार्थना, विचार, आपुलकी, शब्द,

136

-स्वीकृत, परिपूर्ण, क्रमबद्ध आणि पूर्ण होण्यासाठी, त्याने स्वतः देवाने इच्छित ध्येयापर्यंत पोहोचले पाहिजे.

कारण जेव्हा प्राणी आपल्या कृतीने परमात्म्याला इच्छित ध्येयापर्यंत पोहोचतो, तेव्हा तो त्याच्या कृतीची सुरुवात स्वीकारतो आणि ज्या उद्देशासाठी देवाने त्याला निर्माण केले आहे ते स्थान घेतो.

देव आणि प्राणी मग इच्छेनुसार एकत्र होतात आणि तेच करतात.

हे करत,

- दैवी आदेश,

— दैवी कृती e

- देवाने तिचे कृत्य करावे असे का वाटते हे कारण सृष्टीच्या कृतीत प्रवेश करते.

अशा प्रकारे दैवी योजना कृतीत प्रवेश करते.

तो पूर्ण, पवित्र, परिपूर्ण आणि सुव्यवस्थित होतो आणि या कृतीचा लेखकही होतो.

दुसरीकडे ,

जर प्राणी त्याच्या कृतीत देवाने इच्छित ध्येय गाठले नाही,

- त्याच्या निर्मितीच्या सुरुवातीला उतरते e
- तिला तिच्यात दैवी कृतीचे जीवन जाणवणार नाही.

तो अनेक कृत्ये करू शकतो, परंतु अपूर्ण, सदोष, विस्कळीत.

ही अशी कृत्ये असतील ज्यांनी निर्मात्याचा हेतू गमावला आहे. म्हणूनच आपल्याला सर्वात जास्त आवडणारी गोष्ट आहे

सृष्टीच्या कृतीमध्ये आपला हेतू पहा. म्हणून आपण असे म्हणू शकतो की ते चालू आहे

- पृथ्वीवरील आपले जीवन ई
- आमची सक्रिय इच्छा

त्याच्या कामात, त्याच्या शब्दात आणि प्रत्येक गोष्टीत.

मला दैवी फियाटच्या सर्वशक्तिमान शक्तीने पूर्णपणे परिधान केले आहे जे मला शोषून घेते आणि मला त्याच्या प्रकाशात बदलते.

हा प्रकाश प्रेम आहे आणि माझ्यामध्ये निर्मात्याचे जीवन धडधडते.

हा प्रकाश एक शब्द आहे आणि तो मला त्याबद्दलची सर्वोत्तम बातमी देतो

माझ्या अस्तित्वाची सुरुवात,

संबंध,

संघाचे बंधन ,

सद्गुण संवाद,

देव आणि माझ्यामध्ये अजूनही अस्तित्वात असलेली अविभाज्यता .

पण दैवी इच्छा नसेल तर हे सर्व पूर्ण ताकदीने कोण धरून ठेवते? अरेरे! सर्वोच्च फियाटची शक्ती.

तुझ्या प्रकाशाच्या विशालतेला साष्टांग दंडवत,
- मी तुझ्यावर मनापासून प्रेम करतो आणि
- माझा लहान मुलगा तुझ्या प्रेमात हरवला आहे.

जेव्हा माझा गोड येशू मला म्हणाला तेव्हा मी असा विचार करत होतो :
माझ्या प्रिय मुली,
केवळ माझी इच्छा कायम राखते आणि जतन करते, सतत कृतीसह, सृष्टीच्या
निर्मितीची सुरुवात.
आपल्या परमात्म्याने आपल्या दैवी श्वासाच्या सामर्थ्याने आपले जीवन सुरू केले
आणि सजीव केले.
या श्वासात कधीही व्यत्यय आणू नये.
विशेषतः जेव्हा आपण एखादी कृती देतो आणि करतो तेव्हापासून आपण ते
कधीही मागे घेत नाही.
हे अस्तित्वाचे संपूर्ण कार्य तयार करण्यासाठी कार्य करते जे आपण प्रकाशात
आणतो.

ही पहिली कृती जीवनाची सुरुवात आणि निर्मिती करते. हे प्राण्याला एक निपुण
कृती बनविण्यास देखील कार्य करते.
आपल्या श्वासाद्वारे, आपण आपले दिव्य जीवन पूर्ण करण्यासाठी आपली सतत
कृती तयार करतो.
आपला श्वास लहान घुटक्यांमध्ये तयार होतो, जीवात आपल्या जीवनाची वाढ होते.
स्वतःला अर्पण करून, तो आपली पवित्रता, सौंदर्य, प्रेम, चांगुलपणा इ.

जेव्हा आपण ते इतके भरले की आपल्याकडे आता त्यात घालण्याची कोणतीही
कृती नाही कारण ती मर्यादित आहे, तेव्हा आपला श्वास थांबतो आणि पृथ्वीवरील
त्याचे जीवन संपते.

आकाशात आपला श्वास अमर करण्यासाठी,

- आपण आपल्या सृष्टीचा विजय म्हणून आपले मर्यादित जीवन त्यामध्ये, आपली सिद्ध कृती, आपल्या स्वर्गीय प्रवासात आणतो.

स्वर्गीय प्रवासात केलेल्या या जीवन आणि कृत्यांपेक्षा कोणतीही दुर्मिळ सुंदरता नाही.

हे जीवन कथाकार आहेत

- आमची शक्ती,

- आमच्या प्रेमाचा उत्साह.

ते स्वर आहेत

- म्हणजे आमचा सर्वशक्तिमान श्वास,

- जे केवळ दैवी जीवन तयार करू शकते, जीवात आपली कृती सिद्ध होते.

पण तुम्हाला माहीत आहे का की आपण हे जीवन आणि हे सिद्ध कृत्य कुठे घडवू शकतो जे आपले आहे? आत्म्यामध्ये जो आपल्या दैवी इच्छेमध्ये राहतो आणि स्वतःला तिच्यावर प्रभुत्व मिळवू देतो.

अहो, केवळ त्यातच आपण दिव्य जीवन घडवू शकतो आणि आपली संपूर्ण कृती विकसित करू शकतो!

आपली इच्छा सर्व दैवी गुण आणि रंग प्राप्त करण्यासाठी प्राणी विल्हेवाट लावते.

आपला अखंड श्वासोच्छ्वास, कलाकाराच्या कुंचल्याप्रमाणे, प्रशंसनीय आणि अतुलनीय प्रभुत्वाने सर्वात सुंदर रंग रंगवतो आणि आपल्या परमात्म्याची प्रतिमा तयार करतो.

या प्रतिमा नसतात, तेथे काहीही नसते

- निर्मितीचे हे महान कार्य नव्हते

- किंवा आपल्या सर्जनशील हातांच्या सामर्थ्याचे महान कार्य नाही.

सूर्य, आकाश आणि तारे आणि संपूर्ण विश्व निर्माण करणे हे आपल्या सामर्थ्यासाठी एक भव्य काहीही नव्हते.

पण याउलट,

- आमची सर्व शक्ती,

- आपल्या सर्व दैवी कला,

- आपल्या तीव्र प्रेमाचा अवर्णनीय अतिरेक,

ती म्हणजे प्राण्यामध्ये आपली सिद्ध क्रिया पार पाडणे, तिच्यामध्ये आपले जीवन तयार करणे.

आमची तृप्ती अशी आहे

की आपण स्वतः विकसित केलेल्या कृतीच्या प्रभावाखाली राहू.

प्राण्यामध्ये पूर्ण झालेल्या कृतीची अंमलबजावणी आहे

- सर्वात मोठा गौरव जो आपल्याला सर्वाधिक गौरव देतो,

- सर्वात तीव्र प्रेम जे सर्वात जास्त आपली प्रशंसा करते,

- अशी शक्ती जी सतत आपली स्तुती करते.

पण अरेरे, जो आपल्या इच्छेमध्ये राहत नाही त्याच्यासाठी,

- किती तुटलेली आणि न पटणारी कृती,

- आपले किती दिव्य जीवन नुकतेच कल्पिलेले आहे किंवा बहुतेक ते न वाढता जन्मलेले आहेत!

जीव आपल्या कार्याची सातत्य खंडित करतात आणि आपले हात बांधतात.

त्यांनी आम्हाला गुरुच्या पदावर बसवले

जमिनीचा मालक कोण आहे, पण कृतघ्न सेवक कोणाला रोखतात

- त्याच्या जमिनीसह त्याला पाहिजे ते करणे,

- पेरा आणि हवे ते लावा.

गरीब मालक ज्याची जमीन नापीक आहे, त्याच्या सेवकांच्या अधर्मांमुळे त्याला फळ मिळू शकले नाही!

जीव ही आपली भूमी आहे.

कृतघ्न सेवक ही मानवी इच्छा आहे जी, आपल्या इच्छाशक्तीला विरोध करून, त्यामध्ये आपले दिव्य जीवन निर्माण करण्यापासून रोखते.

आता तुम्हाला हे माहित असले पाहिजे की कोणीही ताब्यात घेतल्याशिवाय स्वर्गात प्रवेश करत नाही

- आपले दिव्य जीवन,

-किंवा किमान आपले जीवन गरोदर राहिले किंवा जन्माला आले.

असा होईल महिमा, धन्य धन्याचा

आपल्या जीवनाच्या वाढीनुसार त्यांच्यामध्ये निर्माण होते.

काय फरक पडेल

- ज्याने त्याला गर्भधारणा होऊ दिली, जन्माला किंवा मोठे होऊ दिले,

- त्या प्राण्याशी संबंधित आहे जो आपल्याला संपूर्ण जीवन बनवतो?

हा फरक मानवी स्वभावाला न समजण्यासारखा असेल. हे स्वर्गीय राज्याच्या लोकांसारखे असतील.

दुसरीकडे, जे आपल्या प्रतिमेत आहेत ते राजपुत्र, मंत्री, थोर दरबार, महान राजाच्या शाही सैन्यासारखे असतील.

म्हणून माझी दैवी इच्छा पूर्ण करणारा आणि तिच्यामध्ये राहणारा प्राणी म्हणू शकतो:

"मी सर्वकाही करतो आणि मी माझ्या स्वर्गीय पित्याच्या कुटुंबाचा या पृथ्वीसारखा आहे".

माझे थोडेसे अस्तित्व नेहमीच ईश्वरी इच्छेमध्ये बदलत असते. मला असे वाटते की तो मला अधिकाधिक त्याच्याकडे ओढत आहे.

त्याच्याकडून प्रत्येक शब्द, प्रकाश किंवा ज्ञान आहे

- एक नवीन जीवन जे मला प्रभावित करते,

-मला वाटत असलेला एक असामान्य आनंद ई

- एक असीम आनंद, माझ्यामध्ये जे काही आहे त्यापेक्षा मोठे कारण ते खूप लहान आहे.

मला असे वाटते की माझे हृदय दैवी आनंद आणि आनंदाने फुटू शकते. अरेरे! दैवी इच्छा.

स्वतः ला ओळखले, ताब्यात घ्या आणि प्रेम करा जेणेकरून प्रत्येकजण आनंदी असेल, परंतु स्वर्गीय आणि पृथ्वीवरील आनंदाचा नाही!

मला वाटत.

मग माझ्या गोड येशूने मला त्याची छोटीशी भेट दिली आणि मला सांगितले:

माझी मुलगी

माझ्या दैवी इच्छेनुसार तुम्ही केलेले प्रत्येक कृती म्हणजे तुम्ही देवाकडे टाकलेले एक पाऊल आहे. मग देव तुमच्या दिशेने एक पाऊल टाकतो.

सृष्टीची पायरी म्हणजे दैवी चरणाला भेटण्यासाठी आमंत्रण देणारी हाक. आपण कधीही त्याच्या कृतीने स्वतःला भारावून जाऊ देत नाही किंवा पराभूत होऊ देत नाही;

- जर तिने एक पाऊल उचलले तर आपण पाच, दहा पाऊल उचलतो.

आपलं प्रेम तिच्यापेक्षा मोठं असल्यानं, ती घाईघाईने भेटायला आणि दोघांना एकमेकांत बुडवण्यासाठी पावले वाढवते.

अनेकदा आपणच त्या प्राण्याला आपल्याकडे येण्याचे आमंत्रण देण्यासाठी पहिले पाऊल उचलतो.

आम्हाला आमचा प्राणी हवा आहे.

आम्ही त्याला आमच्याकडून काहीतरी देऊ इच्छितो. तो आमच्यासारखा दिसावा अशी आमची इच्छा आहे.

आम्हाला तिला आनंदी ठेवायचे आहे.

म्हणून आम्ही त्याला कॉल करण्यासाठी खूप प्रयत्न करतो.

जो आमच्या इच्छेमध्ये आहे, अरे! जेव्हा तो आमच्या पावलांचा गोड आवाज ऐकतो आणि आमच्या पावलांचे फळ घेण्यासाठी आमच्याकडे येण्यास घाई करतो.

ही फळे कोणती आहेत हे जाणून घ्यायचे आहे का? **आमचे सर्जनशील शब्द** .

कारण भेट होताच प्राणी स्वतःला आपल्या परमात्म्याच्या केंद्रस्थानी टाकतो.

आम्ही ते इतक्या प्रेमाने स्वीकारतो की,

- ते समाविष्ट करण्यात अक्षम, आम्ही त्यात सामील होतो.

आपल्या शब्दाने आपण आपले ज्ञान त्यावर ओततो, त्याला आपल्या दैवी अस्तित्वाचा भाग बनवतो.

इतका की आपला प्रत्येक शब्द हा एक आउटलेट आहे.

आपल्या वचनाद्वारे प्राणी जे ज्ञान प्राप्त करतो ते सर्व त्याच्या निर्मात्याकडून प्राप्त झालेल्या सहभागाच्या अंश आहेत.

माझ्या दैवी इच्छेनुसार तुम्ही करत असलेली प्रत्येक कृती ही तुमच्या सर्वांची दैवी इच्छा तयार करण्यासाठी या चरणासाठी एक मार्ग बनते.

माझा शब्द तुमचा उपयोग निर्माण, प्रकाश आणि आमच्या देवत्वात सहभाग घेऊन करेल.

त्यानंतर दैवी फियाटमधील माझा त्याग चालूच राहिला. माझा गोड येशू जोडला:

माझ्या इच्छेच्या मुला, तुला माहित असणे आवश्यक आहे

सृष्टीचा एकमेव उद्देश हाच **आमचा प्रेम** होता

- आपल्या बाहेर स्वतःला प्रकट करणे,

त्याचा उद्देश विकसित करण्यासाठी त्याचे केंद्र स्थापन केले आहे.

हे केंद्र आपल्याला ज्या जीवात जायचे होते

— आपले जीवन धडधडणे e

- त्याला आमच्या प्रेमाची जाणीव करून द्या.

आणि सर्व सृष्टी सूर्याच्या किरणांप्रमाणेच या केंद्राचा घेर असावा.

- ज्याने या केंद्राला वेढले पाहिजे, सुशोभित केले पाहिजे आणि समर्थन दिले पाहिजे

- जो, स्वतःला आमच्यात स्थिर करतो,

त्याने आपल्याला नवीन प्रेम प्रकट करण्याचे क्षेत्र दिले पाहिजे

- हे केंद्र अधिक सुंदर, समृद्ध, अधिक भव्य, आणि

- ज्यावर आमचे प्रेम दिसू शकते

आमच्या सर्जनशील हातांना योग्य कार्य करण्यासाठी.

सर्व प्राण्यांनी एकत्रितपणे, आपल्या प्रकट प्रेमाचे केंद्र बनले पाहिजे.

मात्र अनेकजण केंद्रापासून दूर गेले आहेत.

आमचे प्रेम निलंबन राहिले, काय निश्चित करायचे ते न करता

- त्याचा प्राथमिक हेतू लक्षात घेणे, त्याच्या बाहेर पडण्याचे कारण. परंतु आपल्या बुद्धीचा क्रम, आपल्या प्रकट प्रेमाचे सक्रिय जीवन आपल्या उद्देशाचे अपयश सहन करू शकले नाही.

शतकानुशतके, **सर्व सृष्टीचे केंद्र म्हणून देवाने नेहमीच एक आत्मा निर्माण केला आहे.**

तिच्यात आहे

- की आमचे प्रेम आधारित होते आणि
- की आपले जीवन हरले आणि सर्व सृष्टीचे ध्येय गाठले.

या सर्व केंद्रांच्या माध्यमातून आहे

- की सृष्टी राखली जाते ई
 - की जग अजूनही अस्तित्वात आहे.
- अन्यथा ते अस्तित्वात असण्याचे कारण नसते.
कारण तो जीवन आणि सर्व गोष्टींचे कारण चुकवेल.

त्यामुळे असे शतक झाले नाही आणि होणार नाही

जिथे आपण प्रिय आत्मा निवडणार नाही, कमी-अधिक महत्त्वाचे,

- जे निर्मितीचे केंद्र बनवेल e
 - ज्यामध्ये आपण आपले धडधडणारे जीवन आणि आपले प्रेम कार्य करू.
- काळ, काळ, गरजा आणि परिस्थितीनुसार,
- ते सर्वांच्या चांगल्या आणि संरक्षणासाठी ऑफर केले गेले होते आणि
 - त्यांनी एकट्यानेच माझ्या पवित्र अधिकारांचे समर्थन केले आहे आणि
- माझ्या अमर्याद बुद्धीचा क्रम पाळण्यासाठी तुम्ही मला क्षेत्र देऊ केले आहे.

आता तुम्हाला हे माहित असले पाहिजे की या आत्म्यांना प्रत्येक शतकात आपल्या दैवी अस्तित्वाने सृष्टीचे केंद्र म्हणून निवडले आहे.

- आम्हाला जे चांगले करायचे होते आणि ते ओळखायचे होते त्यानुसार, आणि देखील

- विखुरलेल्या केंद्रांच्या गरजेनुसार,

त्यामुळे त्यांच्या कृती, त्यांचे शब्द आणि त्यांनी केलेले चांगले वैविध्य. परंतु या आत्म्यांचे सर्व पदार्थ म्हणजे माझे धडधडणारे जीवन आणि माझे प्रेम

त्यांच्यामध्ये कार्य करताना प्रकट झाले.

आम्ही तुम्हाला या शतकात सर्व निर्मितीचे केंद्र म्हणून ओळखण्यासाठी निवडले आहे

- अधिक स्पष्टतेसह उत्तम चांगले आणि
 - आपली इच्छा पूर्ण करणे म्हणजे काय
- यासाठी की सर्वांनी त्याची इच्छा धरावी आणि त्याचे राज्य बोलावावे.

जेणेकरून विखुरलेली केंद्रे ते करू शकतील

- या अनोख्या केंद्रात भेटाई
- फक्त एक फॉर्म.

निर्मिती हा माझ्या दैवी इच्छेच्या सामर्थ्याने जन्मलेला जन्म आहे . हे सर्वांनी
ओळखणे योग्य आणि आवश्यक आहे

- कोण आहे ती आई जिने त्यांना इतक्या प्रेमाने जन्म दिला

जेणेकरून त्याची सर्व मुले त्यांच्या आईच्या इच्छेनुसार एकत्र येतील.

इच्छापत्र असल्याने, एकच केंद्र तयार करण्यास सोपे जाईल जेथे ही आकाशीय माता आपले दिव्य जीवन आणि कामावरील आपले प्रेम धडपडवेल.

विशेषतः या शतकातील प्रमुख दुर्गुण, पुष्कळांचे मूर्तिमंत, मानवी इच्छेचा आहे, ते करत असलेल्या चांगल्या गोष्टींमध्येही.

त्यामुळे या सत्यातून अनेक दोष व पापे येतात हे आपण पाहतो.

यावरून असे दिसून येते की ज्या स्त्रोताने त्यांना अॅनिमेशन केले ते शुद्ध नव्हते, परंतु दुष्ट होते. कारण खरे चांगलेच चांगले फळ देऊ शकते.

आपण करत असलेली चांगली गोष्ट खरी की खोटी हे आपल्याला कळते.

म्हणून माझी दैवी इच्छा जाणण्याची अत्यंत गरज आहे,

- ट्रेड युनियन कनेक्शन,
- शांततेचे शक्तिशाली शस्त्र,

- मानवी समाजाचे फायदेशीर पुनर्संचयक.

मी अजूनही दैवी इच्छेच्या बाहूमध्ये आहे जो माझ्या लहान आत्म्यात त्याचा प्रकाश दिवस बनवतो आणि त्या दिवशी जरी एक ढग दिसला तरी त्याच्या प्रकाशाची शक्ती त्यावर स्थिर असते आणि ढग स्वतःचे निरीक्षण करत, पळून जातो, विरून जातो. आणि म्हणतात असे दिसते. : "एखाद्याला असे दिसते की या दिवशी माझ्यासाठी सृष्टीमध्ये दैवी इच्छा निर्माण करण्यासाठी जागा नाही". आणि असे दिसते की ती उत्तर देते:

मी जिथे आहे तिथे कोणालाच स्थान नाही कारण मला माझ्या इच्छेचे एकटे कृत्य त्या प्राण्यासोबत हवे आहे, जो माझ्या मालकीची कोणतीही गोष्ट मान्य करत नाही.

अरेरे! दैवी इच्छा, तुम्ही किती अद्भुत, सामर्थ्यवान आणि दयाळू आहात आणि तुम्ही जिथे राज्य करता तिथे तुमची ईर्ष्या किती महान आहे. अरेरे! माझे दुःख, माझ्या कमकुवतपणा आणि माझ्या इच्छेचे ढग नेहमी काढून टाका जेणेकरून माझा दिवस नेहमीच शाश्वत असेल आणि माझ्या लहान आत्म्याचे आकाश नेहमी शांत राहावे. पण मी असा विचार करत होतो जेव्हा माझा चांगला येशू मला म्हणाला:

माझी मुलगी, प्रकाश चांगला आहे.

जर हे चांगले माझ्या दैवी इच्छेनुसार पूर्ण झाले, तर चांगले कार्य म्हणून किती किरण तयार होतात आणि माझा फियाट त्याच्या शाश्वत प्रकाशाच्या परिघात प्रकाशाच्या या किरणांवर स्थिर असतो.

जेणेकरून या कृती आपल्या कृतींमध्ये घडतील आणि दुहेरी कार्य करतात:

- एक स्तुती, आराधना आणि आपल्या आराध्य महाराजांवरील चिरंतन प्रेम, आणि मानवी पिढीला ज्या परिस्थितीत स्वतःला सापडते त्यानुसार संरक्षण, दया, मदत आणि प्रकाशाचा दुसरा.

दुसरीकडे

जर चांगली कृत्ये माझ्या इच्छेने आणि त्याच्या सामर्थ्याने केली गेली नाहीत, जरी ती हलकी असली तरी,

आपल्या प्रकाशाच्या परिघात स्वतःला स्थिर करण्यासाठी त्यांच्याकडे विस्तारण्याची ताकद नाही, उदा

ते तुटलेल्या किरणांसारखे असमर्थित राहतात आणि म्हणूनच शाश्वत जीवनाशिवाय. प्रकाश स्रोत नसताना, ते हळूहळू बाहेर जाऊ शकतात.

दैवी इच्छेमध्ये माझा त्याग केल्यावर, मला माझ्या गोड येशूच्या खाजगीपणामुळे सर्व दुःख वाटले. त्याचा एकांत हातोड्यासारखा आहे जो नेहमी माझ्या वेदना वाढवण्यासाठी मारतो.

आणि जेव्हा दैवी पाहुणे त्याच्या प्रिय प्राण्याला त्याची छोटीशी भेट देण्यासाठी लपून बाहेर येतो तेव्हा तो मारणे थांबवतो: त्याची गोड उपस्थिती, त्याची दयाळूपणा त्याच दुःखाच्या आनंदाला पुन्हा जिवंत करते. आणि हातोडा त्याचे सतत आणि क्रूर काम थांबवतो.

पण स्वर्गीय पाहुणा माघार घेताच, तो पुन्हा मारहाण करू लागतो आणि माझा गरीब आत्मा सावध असतो, जर त्याला पुन्हा पाहिले आणि ऐकू येईल. आणि ज्याने मला दुखावले आहे आणि ज्याच्याकडे ही जखम भरून काढण्याचे सामर्थ्य आहे त्याच्याकडे मी वाट पाहत आहे, दुर्दैवाने इतकी वेदनादायक!

पण मी अशा प्रकारे माझे दुःख ओतत होतो, जेव्हा माझा गोड येशू परत आला, माझ्या गरीब आत्म्याला मिठी मारून **तो मला म्हणाला :**

मुलगी, मी इथे आहे. माझ्या हातात शरण जा आणि विश्रांती घ्या.

माझ्यातील तुमच्या शरणागतीसाठी तुमच्यामध्ये माझे आत्मसमर्पण आवश्यक आहे आणि तुमच्या आत्म्यामध्ये माझी गोड विश्रांती आहे.

माझ्यातील त्याग एक गोड आणि शक्तिशाली साखळी बनवते जी मला आत्म्याशी इतकी घट्ट बांधते की मी यापुढे स्वतःला त्यापासून वेगळे करू शकत नाही, त्याचा प्रिय आणि कोमल कैदी बनवण्यापर्यंत.

माझ्यातील शरणागती खऱ्या विश्वासाला जन्म देते

मग आत्मा माझ्यावर विश्वास ठेवतो आणि मी त्यावर विश्वास ठेवतो. मला त्याच्या प्रेमावर विश्वास आहे, जो कमकुवत होणार नाही,
मला त्याच्या बलिदानावर विश्वास आहे की मी जे काही मागतो ते ते मला कधीही नाकारणार नाहीत,
आणि मला पूर्ण विश्वास आहे की मी माझे ध्येय पूर्ण करू शकेन.

माझ्यातील शरणागती सांगते की ते मला स्वातंत्र्य देते आणि मला पाहिजे ते करण्यास मी स्वतंत्र आहे. तिच्यावर विश्वास ठेवून, मी तिला माझे अंतरंग रहस्य प्रकट करतो.

म्हणून, माझ्या मुली, मला तू माझ्या बाहूंमध्ये पूर्णपणे सोडण्याची इच्छा आहे.
जेवढे तुम्ही माझ्यामध्ये सोडले जाल, तेवढेच तुम्हाला माझा त्याग जाणवेल.
आणि मी: "तू पळून गेलास तर मी तुझ्यात कसे शरण जाऊ?"

येशूने जोडले:

शरणागती योग्य असते जेव्हा, मी पळून जात आहे हे पाहून
तुम्ही आणखी हार मानता . हे मला सोडणे सोपे करत नाही, परंतु ते मला अधिक बांधते.

मग तो जोडला:

माझी मुलगी, जीवन, पावित्र्य दोन कृतींचा समावेश आहे:
देव त्याची इच्छा देतो आणि प्राणी प्राप्त करतो.

दैवी इच्छेच्या या कृतीद्वारे तिच्यामध्ये जीवन तयार झाल्यानंतर जे तिला तिच्या इच्छेचे कृत्य म्हणून परत देण्यासाठी मिळाले.

ते पुन्हा प्राप्त करण्यासाठी.

द्या आणि घ्या आणि घ्या आणि द्या . हे सर्व तिथे आहे.

देव त्याच्या इच्छेनुसार सततच्या कृतीपेक्षा अधिक काही देव प्राण्याला देऊ शकत नाही. प्राणी देवाला अधिक देऊ शकत नव्हते.

कारण जीवाला जे काही त्याच्या दैवी इच्छेने मिळू शकते ते सर्व त्याला दैवी जीवनाची निर्मिती म्हणून प्राप्त झाले आहे.

सृष्टीचा संपूर्ण अंतर्भाग बनतो

दैवी इच्छेच्या राज्याचे लोक म्हणून:

- बुद्धिमत्ता ,

विश्वासू लोक जे दैवी फियाटच्या प्रमुख कमांडरद्वारे मार्गदर्शन केल्याचा अभिमान बाळगतात

- बुद्धिमत्तेच्या केंद्रस्थानी विराजमान झालेल्या महान राजाला जाणून घेण्याची आणि त्याच्यावर अधिकाधिक प्रेम करण्याची आकांक्षा असणारी विचारांची गर्दी प्राण्याचे,

- इच्छा, आपुलकी, हृदयातून बाहेर पडणारी धडधड

माझ्या राज्याच्या रहिवाशांची संख्या वाढवा, ते त्याच्या सिंहासनाभोवती किती गर्दी करतात!

ते सर्व सावध आहेत, दैवी आदेश प्राप्त करण्यास आणि त्यांच्या जीवनाच्या किंमतीवर ते पूर्ण करण्यास तयार आहेत.

काय एक आज्ञाधारक आणि लोकांना आदेश दिले की माझ्या दैवी फियाटचे राज्य! कोणताही वाद नाही, मतभेद नाहीत.

या आनंदी प्राण्याच्या आत फक्त एवढीच लोकांची गर्दी असते ज्यांना फक्त एकच गोष्ट हवी असते.

प्रशिक्षित सैन्याप्रमाणे,

ते स्वतःला माझ्या दैवी इच्छेच्या राज्याच्या किल्ल्यात ठेवतात.

अशा प्रकारे, जेव्हा सृष्टीच्या आतील सर्व माझे लोक होतात,

-तो आतून बाहेर येतो आणि

-शब्दांची माणसं, कामाची माणसं, पावलाची माणसं वाढवा.

असे म्हटले जाऊ शकते की हे स्वर्गीय लोक जे काही करतात त्या प्रत्येक कृतीमध्ये शब्द असतो, सुवर्ण अक्षरात लिहिलेला आदेश: "देवाची इच्छा".

आणि जेव्हा लोकांचा हा जमाव परस्पर कार्य पार पाडण्यास सुरवात करतो, तेव्हा ते "फियाट" या ब्रीदवाक्यासह ध्वज बाहेर काढतात, त्यानंतर स्पष्ट प्रकाशाने लिहिलेले शब्द असतात: "आम्ही सर्वोच्च फियाटच्या महान राजाचे आहोत".

म्हणून तुम्ही पाहता की माझ्या इच्छेनुसार स्वतःवर प्रभुत्व मिळवू देणारा प्रत्येक प्राणी देवाच्या राज्यासाठी लोक बनवतो.